

မြန်မာ့စာပေ

ဖောင်လှပျိုး

ချင်းချောင်းမြို့

လှပြည်ကအပ်နှစ်စင်း

အောင်လှပျိုး၏ အနုပညာရေးအဖွဲ့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၀၀၀၀၀
 မူပိုင်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၀၀၀၀၀
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၀၉ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်
 အထက် - ၅၀၀၀ အုပ်
 တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
 မူပိုင်ခွင့်အဖွဲ့ဝင် - မင်းမြင့်ခိုင်
 ကွန်ပျူတာ - ပြည်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

မေတ္တာစာပေ (၁၁၅၅၇၇)၊ စိန်သရဖူစာပေ
 အမှတ် (၆၆)၊ (၆)လမ်း၊ ရန်ကင်းမြို့

အတွင်းနှင့် အပြင်ဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ရင် (ရွှေမြေခေတ္တ) ပုံနှိပ်တိုက်
 ၂၂၅၊ ၃၂-လမ်း၊
 မင်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၅၂၅ . ၅၃

နိဂုံး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဦးစားရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဦးစားရေး
 တချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးစားရေး

ပြည်သူ့အေးအေး

ပြည်ပအားကိုး စုဆုံဖို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ခန့်ခွဲယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူတစ်ဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

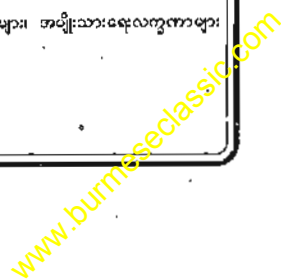
နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
 တည်ဆောက်ရေး။

နိဂုံးချုပ်တည်ချက် (၄) ရပ်

နိုက်ဒိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း အကန့်ဖွဲ့ဖွဲ့တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဖိဖြင့်စွာ မြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက် (၄) ရပ်

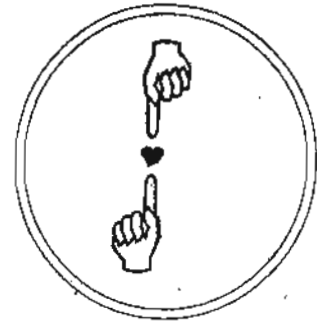
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်းမားရေး၊
 အမျိုးဂုဏ် ဝတ်တရား မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အစည်းများ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
 ပထမဦးစွာတော်ထင်ထင်ထင်ထင်စောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် မြင့်မားရေး။

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းမြို့)

BURMESE
CLASSIC

လှုပ်ပြည်ကအပ်နှစ်ဝင်း

သုံးယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိုးကြိတ်နေကြသည်မှာ
(ဘယ်သူမှန်သည် ဘယ်သူမှားသည် မသိသော်လည်း) ၊ အင်အား
ချင်း၊ မမျှသောမြင်ကွင်းဟု ကျွန်တော်သတ်မှတ်လိုက်၏ ။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ။ မလုပ်ကြနဲ့လေ။မလုပ်ကြ
ပါနဲ့။ လာကြဦး။ လုပ်ကြပါဦး။”

ခဲနေရသူက . . ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူကောင်လေးတစ်
ယောက်။သူ့နံဘေးမှာ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေသည့်
မိန်းကလေးမှာ၊ သူ၏နှမ (သို့မဟုတ်) သူ၏ အစ်မ ဖြစ်နိုင်သည်။
နိုင်ငံ နှင့် သောမတ်(စ) တို့ကို၊ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ကြ၏ ။

ထို့နောက်၊ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ၊ မမျှတသော
လမ်းဘေးရန်ပွဲအတွင်းသို့ ပြေးလွှားပါဝင်လိုက် ကြသည် ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊မင်းတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် အပြတ်အသတ် လက်စွမ်းပြ လိုက်ကြသည်။ ခုနက အနိုင်ရခဲ့သောသုံးယောက်မှာ ၊ ရုပ်ရှင် တွေထဲကလို့ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင်၊ ထွက် ပြေးသွားကြသည်တော့ မဟုတ်။ အဲထိုးအကြိတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်စကားလာပြောကြသည်။ ရန်ပြုကြမ်းတမ်းဦးမည့် လေသံမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ၊ သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံတော့မရကြ။

“မင်းတို့နဲ့မဆိုင်ဘူးလေကွာ။ ဘာလို့ ဝင်ပါ တာလဲ။ မင်းတို့ ဘာသိလို့လဲ ”

ကျွန်တော့်ထက် (နှစ်)နှစ်, (သုံး)နှစ်လောက်ကြီးမည့် သူတစ်ယောက်က၊ လက်ထဲရှိအုတ်ခဲပိုင်းကို၊ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးပြော သည်။

ကျွန်တော်က

“သားကြီး။ မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲတော့၊ ငါတို့မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ၊ အင်အားမမျှဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ၊ ငါတို့ ဝင်ပါတာ မကျေနပ် ရင် ဆော့ရိုးပဲ ”

“သားကြီး ။ မင်း ၊ စကားက၊ မလန်းဘူး ကွာ”

နောက်တစ်ယောက်က၊ ဝင်ပြောရင်း . . . ၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင် ရှိနေသေးသော၊ ဟိုနှစ်ယောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုး ကာ . . .

“ ဒီကောင် အကြောင်း၊ မင်းဘယ်လောက် သိလို့လဲ။

အင်အားမျှသည်ဖြစ်စေ မမျှသည်ဖြစ်စေ။ အမှန်အမှားတော့၊ မင်းတို့ သိသင့်တာပေါ့”

အကြောင်းရင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိနေပေမည် . . . ဟု၊ ကျွန်တော် မျှတ,စွာ တွေးဖြစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ၊ လေသံ ဖျော့လျက် ၊ တောင်းပန်စကား ဆိုဖြစ်၏။

“အေးကွာ။ အဲဒါတော့ ၊ မတွေးလိုက်မိဘူး။ စိတ်မရှိနဲ့။ ဒါပေမဲ့ . . . လောလောဆယ်တော့ လျော်ပေးလိုက်ပါကွာ။

ခဲဘားနားမှာလည်း ၊ မိန်းကလေးပါနေတာပဲ။ “သားကြီး။ မင်း, ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကွာ။ ငါတို့

www.burmeseclassic.com

သိတယ်။ဘော်ဒါကဏ္ဍနဲ့လျှော်ပေးလိုက်မယ်။

မင်းတို့နဲ့ ငြိစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ မင်းတို့ ထိုင်နေကျ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကို ၊ ငါ သိတယ်။ အဲဒီကောင်အကြောင်း၊ နောက်မှ လာပြောပြမယ်။ ပြောပြပြီးရင်၊ အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို၊ မင်းတို့ . . ခွင့်လွှတ်သင့်မလွှတ်သင့်၊ စဉ်းစားကြပေါ့ကွာ”

ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်၊ လက်ဝါးချင်းရိုက်ကာထွက် သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေက၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အမည်မသိကြလျှင်၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး “သားကြီး” . . ဟု ခေါ်ဖြစ်ကြလေ၏။ နာမည်တွေကိုမမေးမြန်းလိုက်မိသော်လည်း၊ မျက်နှာတွေကို၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ “သူတို့အချင်းချင်း ၊ ဘာအငြိရှိလဲ မသိဘူးနော်” . . .ဟု၊ သောမတ်(စ) ပြော၏။ “ဟိုနှစ်ယောက်ကိုမေးကြည့်မလား” . . ဟု၊ နိုင်ဇ ၊ ကျွန်တော်ကို ပြောသည်။ “မမေးပါနဲ့တော့” . . ဟု၊ ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်၊ အနားသို့ရောက်လာကြ၏။

“ကျေးဇူးပဲနော်။ဘာမပြောညာမပြောနဲ့၊ ဝိုင်းထိုးကြတာ”

“ရပါတယ်” . . ဟုသာ၊ ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။ ထို မိန်းကလေးကို၊ နိုင်ဇက၊ တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး၊ ပွန်းပဲ့နေသော ကောင် ဘက်သို့လှည့်ကာ၊ “ရန်စရှိကြလို့လား” . . ဟု၊ မေး၏ ။ “မရှိပါဘူး” . . ဟု၊ ဖြေသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို၊ လက်ပြု၍သာ “လစ်ပြီ” . . ဟု ၊ ကျွန်တော်ပြောခဲ့၏ ။

၂။

“ငါ့နာမည်က ၊ စိန်တိုး။ဒါက . . ငါ့အစ်ကို၊
ကိုကျော်ဘ။ သူက . . . ကျော်ဌေးအောင်။ မနေ့က
ဖြစ်တာ သူ့ကိုစွ။ သူ့ကိုစွဆိုတာထက်၊ ‘သူ့အိမ်
တွင်းရေးဆိုပါတော့ကွာ။

မင်းတို့ . . ဘုမသိ၊ဘမသိ ဝင်ပါလိုက်တာ၊
ဟိုကော့ဒ် တော်တော်သက်သာသွားတယ်။

အဲဒီကောင်နာမည်က မင်းညဏ် . . တဲ့။
အဲဒီကောင်၊ လူယုတ်မာ။ အဲဒါကို မင်းတို့ . . .
မသိဘူး။

အသေမသတ်ရဲပေမဲ့ အကျိုးအကန်းလောက်
တော့ ငါတို့လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာပြဿနာဖြစ်တာလဲတော့ ငါတို့မသိဘူး။
အနားမှာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း၊ ရှိနေ
တယ်။ ပြီးတော့ . . . သုံးယောက်တစ်ယောက်ဆို
တော့၊ ငါတို့ ဝင်ပါမိတာ။ အဲဒီအတွက် စောင်းပန်
တယ်ကွာ”

ကျွန်တော် နူးနူးညွတ်ညွတ် ပြောလိုက်သည်။ စိန်တိုး
က . . . “ရပါတယ်” . . . ဟု ပြော၏။ ထို့နောက်၊ ကျွန်တော်က . . .

“ငါ့နာမည်က . . . မင်းရန်နိုင်။ ဒီကောင်က၊
သောမတ်(စ)။ ဒီဘက်ကကောင်က၊ နိုင်ဇ။ အခု . .
မင်းပြောတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ငါတို့ ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ။ မင်းတို့ဘက်က၊ တော်တော်နစ်နာသွား
တယ်ဆိုရင်၊ ငါတို့ တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးချင်တယ်။
ဘာကူညီရမလဲ”

“အကူအညီမလိုဘူးကွ။ မနှောင့်ယှက်စေ
ချင်တာတစ်ခုတည်းပဲ။

မင်းတို့နဲ့ အဲဒီကောင် မင်းဉာဏ်နဲ့၊ ဘာမှ
မပတ်သက်ဘူးမဟုတ်လား”

“အေး။ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်၊ မင်းတို့ - လုံးဝ . . . ဝင်မပါ၊ ပါနဲ့
လားကွာ”

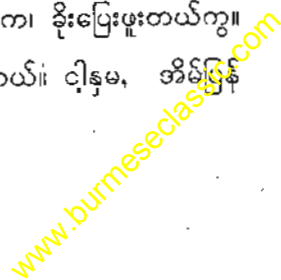
ကျွန်တော်၊ အေးဆေးစွာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ-
“စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ ။ မင်းတို့
ကွိုင်က၊ တော်တော်ကြီးလို့လား”

စိန်တိုးက၊ ကျော်ဌေးအောင်ဘက်သို့၊ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်
ပြီးနောက် . . .

“ဒီကောင် ကာယကံရှင်ပဲ။ ဒီကောင်ပြော
ပြလိမ့်မယ်”

ကျော်ဌေးအောင်ဆိုသူက၊ ဒေါသ၊ စိတ်ကို ဖွဖထိန်းလျက်-

“အဲဒီ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်၊ ငါ့နှမ၊ ကို၊
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ၊ လောက်က၊ ခိုးပြေးဖူးတယ်ကွ။
သုံးရက်လောက်ပဲ ကြာတယ်။ ငါ့နှမ၊ အိမ်ပြန်
ရောက်လာတယ်။

လှူပြည်က အပ်နှစ်စင်း

သူ့အိမ်က ရှာတွေ့ပြီး၊ ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။ ဒီကောင်ရဲ့မိသားစုက၊ ငါတို့ ထက်အများကြီးချမ်းသာတာပေါ့ကွာ။ ငါ့အမေက၊ အကြော်ကြော်တယ်။ ငါ့နှမက၊ အကြော်ရောင်း တယ်။ငါက၊ အကြော်ပို့တယ်။

အကြော်သည် မိသားစုကို၊ သူတို့က . . . ဂရုမစိုက်တဲ့ ဒီနိုင်ငံပေါ့ကွာ။

ငါ့နှမကို၊ မယူလို့ ငါတင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် . . . တခြားမှာ၊ အဲဒီလိုကျူးလွန်တာ၊ သုံး လေးခါမကတော့ဘူး။ ငါ . . . အဲဒါကိုတင်းတာ”

“မင်း၊အဖေကရော” . . . ဟဲ့၊ ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

ကျော်ဌေးအောင်က . . .

“ငါ့အဖေက ရှပ်ကီမန်း(န်)။ ဘာမှ မသိဘူး။ ငါ့အဖေကလည်း၊ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။

အခု . . . ဒီကောင်ကို၊ သူ့မိဘက၊ နိုင်ငံခြား ပို့ဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ငါ့နှမ အတွက်ရော၊ ငါ့နှမ၊ လို့ မိန်းကလေးတွေ အတွက်ရော၊ ငါ . . . ဒီကောင်

ကို သမ၊ချင်တယ်”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ညှိနှိုင်းပြီးပြီလား” . . . ဟဲ့၊ ကျွန်တော် စကားဖြတ်မေးလိုက်သည်။ “လူပါးဝ၊တဲ့ကောင်ကို၊ ဘာညှိနှိုင်းစရာလိုလဲကွာ” . . . ဟဲ့၊ ကျော်ဌေးအောင်၊ ပြော၏ ။ ကိုကျော်ဘ ဆိုသူက . . .

“အဲဒီ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်က၊ သူတစ်ပါး အပေါ်သာ စည်းကမ်း မရှိတာ။ သူ့အစ်မကို ကျတော့၊ တော်တော် သိတုတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ အကြည့်မခံဘူး။ မနေ့က ကောင်မလေးက၊သူ့အစ်မ၊ ပေါ့။ ဘေးမှာ မိန်းကလေးရှိနေလို့ ဒီကောင် သက်သာသွားတာ”

ကျွန်တော်က . . .

“သူ့အမှားက၊ ကိုယ့်အမှားဖြစ်သွားတတ် တယ်နော်။အဲဒါဆို၊ ကိုယ်နစ်နာတယ်။

တခြားနည်း စဉ်းစားပါဦးလား။ ဥပမာ- သက်ဆိုင်ရာကိုတိုင်တန်းတာမျိုးပေါ့”

ကျော်ဌေးအောင်က၊

“အဲဒါဆို၊ ငါ့နှုမကိုယူစေချင်သလိုဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ငါဖြစ်ချင်တာ၊ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို ကျိုးကန်းသွားစေချင်တာ။ ထောင်မကျဘူးဆိုရင်၊ အသေတောင်သတ်ချင်တာ”

“ကြားရတာ၊ ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ။ ဒေါသလည်းဖြစ်တယ်။ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့၊ ဝင်စွက်ဖက်မိတာ၊ အားလုံးရဲ့ကိုယ်စား ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါတို့က၊ ပေးလားဟာလားကောင်တွေပေါ့။ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်တွေတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ခွေးချင်းကိုတော့တာတောင်၊ အင်အားမမျှရင် ဝင်ပြီး ခဲနဲ့ထုချင်တောင်ကောင်တွေ။”

အခု မင်းကိုစွကိုလည်း၊ ငါတို့ ဝင်ကူညီချင်တယ်။ ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့လူတချို့က၊ ဆင်းတဲ့သူဆိုရင်၊ သူတို့ရဲ့ ဓနအင်အားနဲ့၊ အနိုင်တူတတ်ကြတယ်။ ငါ၊ အဲဒါကိုမခံနိုင်ဘူး။ ငါလည်း ဆင်းရဲသားပဲ။

မင်းက၊ ယောက်ကျားပီပီသသ၊ တီးထည့်လိုက်လို့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်သွားရင်တောင်၊ အဲဒီ၊ သွေးထွက်သံယိုမူနဲ့ မင်းကို အချုပ်ထဲ ထည့်ကြမှာ။ သူတို့ဘက်က ကျူးလွန်ထားတဲ့ကိစ္စ၊ ဘေးကို ရောက်သွားလိမ့်မယ် ”

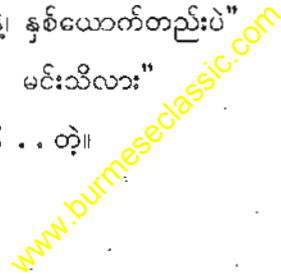
ကျော်ဌေးအောင်က . . . “ငါ၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲပါတယ်” . . . ဟု၊ ပြော၏။ “လုပ်ရဲပြီး မခံရဲတဲ့ကောင်တွေက၊ ကလိန်ကကျစ်လုပ်တတ်တယ်ကွ” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည်။ နိုင်ဇ၊ က . . . “အဲဒီကောင်ရဲ့ မိဘက၊ တော်တော်ချမ်းသာလို့လား” . . . ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင်ကိုမေး၏ ။ “ငါတို့ထက်စာရင်တော့၊ ချမ်းသာတာပေါ့။ တွင်ခုံလုပ်ငန်းလုပ်တယ်” . . . ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင် ပြောပြသည် ။

“မင်းဉာဏ်မှာ၊ မွေးချင်းဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“သူနဲ့ ، သူ့အစ်မနဲ့၊ နှစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သူ့အစ်မ၊ နာမည် မင်းသိလား”

“သိတယ်။ သဇင်နီ . . . တဲ့။”

လူ့ပြည်က အုပ်နှစ်စင်း

အဲဒီကောင်မလေးကတော့ အေးပါတယ်။ မောင်လုပ်တဲ့ကောင်က သား အကျင့်မကောင်းတာ”

“မင်းတို့နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်တည်းပေါ့”

“အေး”

“အဖေ အမေ နာမည်ရော။ သိလား”

“သိတာပေါ့။ ဦးသိန်းငွေ ဒေါ်သောင်းလှိုင်။

ရပ်ကွက်မျက်နှာဖုံးတွေပေါ့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့ နာမည်တွေ မေးနေတာလဲ” . . . ဟဲ့၊

သောမတ်(စ)က နိုင်ငံကို လှမ်းမေးသည် ။ နိုင်ငံ က-

“အခွင့်ကြုံလို့ ၊ တစ်အိမ်လုံးကို ဆုံးမခွင့်ရတဲ့အခါ။ တစ်ယောက်ယောက်ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ လူစုံအောင်မေးထားတာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးရဲ့ နာမည်စာရင်းကို လိုက်ကောက်ထားချင်တယ်။

ဘုရင်ဖြစ်တော့လည်း ကျုပ်ပင်ခုတ် ကျုပ်ငုတ် မကျန် သတ်စေ . . လို့ အမိန့်ပေးလိုက်မှာပေါ့ကွာ။ လူဆိုးဗိုလ်ကြီးဖြစ်တော့လည်း တစ်မျိုးလုံး တစ်

အောင်ကျွန်း (ချင်းချောင်းခြံ)

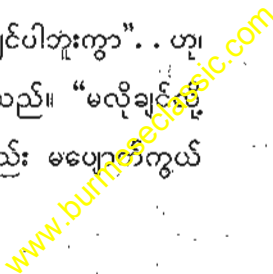
ဆွေလုံးပြောကျအောင်၊ ဦးလောင်တိုက် သွင်းပစ်လိုက်ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

နိုင်ငံ၏ ၊ အရှိန်ပြင်းဒေါသ စကားလုံးများကို ကျွန်တော်အပါအဝင် ကြားရသူ အားလုံး၊ နှစ်သက်မိကြလေ၏ ။ ကျွန်တော်က အားလုံးကို ဝေဖန်ကြည့်ပြီးမှ ၊ နိုင်ငံ ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ခြေမ၊ မကောင်း . . . ခြေမ။ လက်မ၊ မကောင်း . . . လက်မ။ ခွဲခြားတာ၊ ဝိုပြိုးယောက်ျား ပီသပါတယ်ကွာ။ သူက ပျော့ပျော့စိစိနဲ့ ယုတ်မာတာကို ကိုယ်က . . . ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရက်စက်လိုက်ရင်၊ ယုတ်မာတဲ့ကောင် အနိုင်ရသွားတတ်တယ်။

ငါတို့ . . . သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ငါ . . . မင်းတို့အကူအညီ မလိုချင်ပါဘူးကွာ” . . ဟဲ့၊ ကျော်ငွေအောင်က အားနာသံဖြင့် ပြောသည်။ “မလိုချင်ဘူး ခေတော့ဘူး။ သူငယ်ချင်း။ အမှန်တရားလည်း မပျောက်ကွယ်

အောင်၊ မှားတဲ့သူလည်း မတရားမလုပ်နိုင်အောင်၊ ငါတို့ . . .
စုစည်းနေဖို့လိုတယ်” . . . ဟု၊ တွေးဆ ထိန်းသိမ်းစွာ ကျွန်တော်
ပြောသည် ။

ကြားရသည့် သတင်းစကားကြောင့်၊ ကျွန်တော်တို့
သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩကြရလေသည် ။

“အဓိပ္ပါယ် မရှိဘူး” . . . ဟု၊ သောမတ်(စ) ပြော၏။ “ငါတို့
ကျော်ဋ္ဌေးအောင်အိမ်ကို သွားမေးကြည့်မလား” . . . ဟု၊ ကျွန်တော်
ပြောသည်။ “အိမ်မှမသိတာ” . . . ဟု၊ နိုင်ဇ၊ ပြောသည်။ “ဟိုမေး
ဒီမေး၊ မေးမှာပေါ့” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ်နှင့်
ဘာမျှမဆိုင်ဘဲ၊ ဒေါသ၊ စိတ်ဖြစ်ရ၏ ။

မေးရင်းမြန်းရင်းဖြင့်၊ ကျော်ဌေးအောင်၏ အိမ်ကို သိရသည်။ အိမ်တွင် ၊ မည်သူမျှ မရှိ ။ အကြော်ဖိုတွင်၊ သူ့ အမေနှင့် သူ့ နှမ၊ ရှိလိမ့်မည်ဟု၊ အိမ်နီးချင်းတွေ ပြောသည်။ ရပ်ကွက်၏၊ အစွန်ပိုင်းတွင်၊ အကြော်တဲတစ်တဲကို တွေ့သည်။ “အဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ ၊ ကျော်ဌေးအောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ” . . . ဟု ပြောရင်း၊ တဲအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏ ။ အကြော်တွေကို၊ စီရိနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ၊ တွေ့၏ ။ ကျော်ဌေးအောင်၏၊ နှမ ဖြစ်ပေမည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မင်းရန်နိုင်။ သူက၊ နိုင်ဇ။ သူက၊ သောမတ်(စ)”

အမည်များကို ပြောပြ မိတ်ဆက်ပြီး-

“သတင်းကြားလို့၊ လာတာ။ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ သိချင်လို့”

ပြောရင်းမှာ၊ ကျော်ဌေးအောင်၏၊ နှမကို၊ စာစစ်ချက်ကြည့် မိသည်။ သိမ်ငယ်စွာ ဦးငုံနေရှာ၏။ ကျော်ဌေးအောင်၏၊ မိခင် က . . . ၊ အကြော်များကိုလှန်လှောရင်း

“အဒေါ်သားရော၊ စိန်တိုးရော၊ ကျော်ဘ၊

ရော။ အချုပ်ထဲမှာ။ ရိုက်မှုဆိုလား။ သွေးထွက် သံယိုမှုဆိုလား။ လက်ရောက်မှုဆိုလား။ အဲဒီဒု်ဒ်မ၊ နဲ့၊ အဖမ်းခံထားရတယ်”

“အဒေါ် ဘာစီစဉ်ထားလဲ”

“အချုပ်ထဲ ထမင်းသွားပို့တယ်လေ။ ရုံးတင် တဲ့နေ့ကျတော့၊ ရုံးလိုက်သွားရုံပေါ့”

“မနေ့ညက၊ မှာအဖမ်းခံရတာမဟုတ်လား”

“အေး”

“တရားလိုဘက်ကို တောင်းပန်လိုက်လို့၊ သူတို့ဘက်က၊ ကျေအေးရင်၊ တရားရုံးမရောက် တော့ဘူးပေါ့ အဒေါ်ရဲ့”

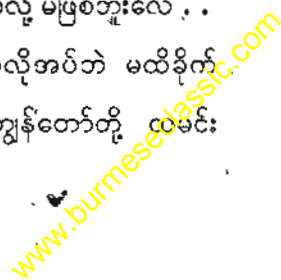
“မနက်က၊ ကျော်ဌေးအောင်မှာလိုက်တယ်။

လုံးဝ . . . သွားမတောင်းပန်ပါနဲ့တဲ့”

ဝမ်းနည်းတုန်ရင်စွာပြောသော . . . စကား ။ ကျွန်တော်က၊

“သူ့မှာတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ . .

အဒေါ်ရဲ့။ ကိုယ့်ဘက်က မလိုအပ်ဘဲ မထိခိုက် စေချင်ဘူး။ ညနေကျရင်၊ ကျွန်တော်တို့ ထမင်း

သွားပို့လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ... ပို့စရာရှိတဲ့အကြော်
တွေလည်း၊ ကျွန်တော်တို့ ပို့ပေးမယ်။ ဘာမှ
အားမနာပါနဲ့။”

“ရပါတယ်သားရယ်။ အဒေါ်သမီး ပို့ပါလိမ့်
မယ်”

“ဒီကောင်မလေးပို့တော့၊ နှေးမှာပေါ့။
ကျွန်တော့်ကို ပို့ရမယ့် နေရာတွေသာပြောပါ။

ဒီက၊ နိုင်ငံ နဲ့၊ သောမတ်(စ) . . တို့က၊
ကျော်ဌေးအောင်တို့ ကိစ္စအတွက်၊ ကူညီနိုင်မယ့်၊
ကိုကျော်ထူး ဆိုတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အသိ ရှေ့နေ
တစ်ယောက်ဆီသွားလိမ့်မယ်။

အဒေါ် စိတ်အေးအေးထား။ ဘာအတွက်မှ
မပူနဲ့။ ငွေကြေးအတွက်လည်းမပူနဲ့။

ကျွန်တော်တို့ လူချမ်းသာတွေမဟုတ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ . . စေတနာချမ်းသာတယ်။ သတ္တိချမ်းသာ
တယ်။

ငွေ ချမ်းသာတိုင်း အနိုင်ရကြစကားဆိုရင်၊

ဥပဒေဆိုတာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ”

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်၊ နားထောင်နေရှာ၏ ။ ဆီညို

ထက်နေသော စားပွဲခုံအနီးရှိ၊ စက်ဘီးအဟောင်းတစ်စီးကို၊ နေရာ

ရွှေရင်း၊ “ညနေ လေးနာရီ၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ၊ ဒီမှာပြန်ဆုံကြမယ်” . . ဟု၊

ပြင်လေနှင့်သောမတ်(စ)တို့ကို၊ မှာကြားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

ကျွန်တော်တို့၏ နေရပ်လိပ်စာတွေကို၊ ကျော်ဌေးအောင်၏မိခင်နှင့်

အေးအေး၊ သေသေချာချာပြောပြသည် ။ ကျွန်တော့် ကျောင်းသား

ဆစ်ကို၊ စားပွဲခုံပေါ်မှာ တင်ပြလိုက်သည်။ “အဒေါ် ယုံပါတယ်

သားရယ်။ တကူးတက လာကူညီတာပဲ။ မယုံစရာအကြောင်းမရှိ

ပါဘူး။ ကပ်ပြား ပြန်သိမ်းထားပါ။ အဒေါ်နာမည် ဒေါ်မြဌေး။

အမီးနာမည်က၊ မြမြမူ . . . တဲ့” . . ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင်၏ မိခင်က၊

အာလှလှပြုံးလျက်၊ ပြောပြလေသည်။ အကြော်ပို့ဖို့၊ ကျွန်တော်

ပိုင်ဆိုင်၏ ။ သားအမိနှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော့်ကို တားကြသေးသည်။

“တောင်းပန်တဲ့အလုပ်ကို၊ ငါမလုပ်ပါဘဲစေ

နဲ့ကွာ။ ငါ့အမေကိုလည်း၊ မလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ ။
 ပွန်းရဲ့ပဲ့ရဲ့ကို၊ ပုံကြီးချဲ့ပြီးတိုင်တန်းတဲ့ကိစ္စ။
 ထောင်ဆယ်ခါပြန်ကျသွားစမ်းပါစေ။ ငါ့အကျွန်
 လိုက်မယ်။ ပြန်ထွက်လာလို့ကတော့ . . .”

ကျော်ဌေးအောင်က ၊ အံ့သွားများကိုသာ ဖိကြိတ်ထား
 တော့သည်။ စကားမဆက်တော့ဘဲ ၊ နှစ်ယောက်အကြားရှိ သံတိုင်
 ကိုသာဆုတ်ကိုင် ဖြစ်ညစ်လေ၏။ ကျွန်တော်က၊ သူ့လက်ကို ဖွဖွ
 ကုတ်ပြီး . . .

“စိန်တိုးတို့၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း
 ဝဲဦးလေကွာ။ ပြီးတော့ . . . တောင်းပန်တယ်ဆို
 တာလည်း၊ ခူးထောက် တောင်းပန်တာမျိုးမှ မဟုတ်
 တာ။ ဝန်ခံလက်မှတ် ထိုးလိုက်ရုံပါပဲ။မင်း . . .
 မငြင်းပါနဲ့ကွာ”

စိန်တိုးနှင့်၊ သူ့အစ်ကို (ကို)ကျော်ဘက၊ ဘာမျှဝင်မပြော
 ဘဲ၊ ကျော်ဌေးအောင်၏ စကားသံကိုသာ၊ နားစွင့်နေကြသည်။
 ကျွန်တော်က . . .

“ငါတို့အသိ၊ ရှေ့နေ-ကိုကျော်ထူးက၊ လူမှု

ရေးအရ တောင်းပန်ညှိနှိုင်းထားပြီးပြီ။
 မနေ့က၊ရော ၊ ဒီနေ့ရော။ ရုံးပိတ်ရက်မို့ ၊
 တရားရုံးကို အမှုတွဲ မတင်ရ၊သေးဘူး။ နောက်
 နောင်၊ ဒီလိုမလုပ်တော့ပါဘူးဆိုပြီး၊ လက်မှတ်ထိုး
 လိုက်ရင်။ပြီးပြီ။ဒါလေးပဲ ”

ကျော်ဌေးအောင်က . . . လေသံမျှဖြင့် -

“သူတို့ဘက်က၊ ကျူးလွန်ထားတဲ့ ၊ ယုတ်မာ
 မှုကိုကျတော့ ၊ ဘယ်သူ ၊ အရေးယူပေးမှာလဲ။
 ဒါ . . . ဟို တိရစ္ဆာန်မိသားစု၊ ကလိန်ကျနေတာ။
 မြေနိမ့်ရာကို ၊ လှဲစိုက်နေတာ။

အဲဒါကို၊ မင်းသိရဲ့သားနဲ့ ကွာ။ သူပိုင်ရင်
 သူချ။ ငါပိုင်ရင် ငါချ။ ငါ့အဲဒါပဲ စိတ်ဝင်စား
 တယ်။ အခု ၊ သူတို့ ၊ ပိုင်ရင်၊ ငါ့ကို အနိုင်ချ။ ငါ၊
 ပိုင်လို့ ၊ ငါ၊ နိုင်ရင်လည်း၊ ငါ . . . အသေချမယ်။
 ဒါပဲ ”

နိုင်ဇ ၊ နှင့် သောမတ်(စ)တို့ ၊ နှစ်ယောက်၊ ရှေ့နေ-ကို
 ကျော်ထူးနှင့်၊ အလုပ်ရှုပ်နေကြဟန်တူသည် ။ အရိပ်အရောင်မျှ ၊

မတွေ့ရသေး။ ကျွန်တော် ၊ ကျော်ဌေးအောင် အနားသို့၊ ပိုတိုး
လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ၊ စကားသံတိုးပြတ်စွာဖြင့် ၊

“ကျော်ဌေးအောင်။ မင်း၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ။

မင်း ၊ အချုပ်ထဲ ထောင်ထဲမှာ ၊ ရောက်နေရရင်
တော့။ မင်း၊ လုပ်ချင်တာ၊ ဘာမှ လုပ်လို့မရတော့
ဘူး။ ငါ၊ ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဆိုတာ၊ သဘောပေါက်
ရင်၊ မင်း ၊ ငါခိုင်းတာ၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါကွာ။
မင်းတို့နဲ့၊ ငါတို့ ခင်တာ၊ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ ဘာ
မှ မကြာသေးဘဲနဲ့ ၊ ငါတို့ဒီလောက်အသည်းအသန်
ကူညီနေတာကိုထောက်ရင်။ ငါတို့၊ စိတ်ထဲမှာ
လည်း၊ မင်းတို့ထက် မလျော့တဲ့၊ ဒေါသ၊ တစ်ခုခု
ရှိလို့ပေါ့ကွ။ သူများလက်ခုပ်ထဲက ရေ ၊ ဆိုတာ ၊
လှိုင်းထ၊ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေရတယ်။
ငွေတို့ ၊ ဂုဏ်တို့ ၊ အာဏာတို့ ၊ မရှိရင်၊ ဉာဏ်ရှိ
ရတယ်။

ဉာဏ် ဆိုတာ ။ သတ္တိ ဗျတ္တိ အားလုံးရဲ့ ၊
အခြေခံ အရည်အချင်းပဲ။ ဉာဏ်ရှိချင်ရင် ၊ ဒေါသ၊

လျှော့လိုက်စမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ . . .”

ကျော်ဌေးအောင် ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

ကျွန်တော် . . . သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့၊ ချရ၏ ။

ရှေ့နေ ကိုကျော်ထူး၏ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းကြောင့် ၊
ကျော်ဌေးအောင်တို့ သုံးယောက်စလုံး၏ အမှုသည် ၊ တရားရုံးသို့
မရောက်ဖြစ်။ အသွားအလာ မလွတ်လပ်သော၊ ကတိခံဝန်ချက်မျိုး
တော့၊ ပေးလိုက်ရလေ၏။

www.burmeseclassic.com

“သေးတဲ့အမှုပပျောက်အောင် ဆိုတဲ့၊ စေတနာလေး၊
စခန်းမှူးမှာ၊ ရှိလို့တော်သေးတာပေါ့” . . . ဟဲ့ကိုကျော်ထူးပြောသည်။
“အစ်ကိုကိုရော မင်းရန်နိုင်တို့ကိုရော ကျွန်တော် . . . အရမ်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” . . . ဟဲ့ကျော်ဌေးအောင်ပြော၏။ စိန်တိုးနှင့်
(ကို)ကျော်ဘ၊တို့ကလည်းကျေးဇူးတင်စကားပြောကြသေး၏။

ကိုကျော်ထူးက

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုညီလေးတို့၊ဘာ . . .
ပြဿနာမှ ထပ်မလုပ်နဲ့တော့၊ဦးသိန်းဌေး ဆိုတဲ့
လူက၊ ခြေလှမ်းကျဲ့ပုံရတယ်။ ငါ၊တော်တော်ညှိ
ရတယ်။

ဒီ၊ အတောအတွင်း၊ သူ့သား မင်းဉာဏ်ကို၊
တခြားတစ်ယောက်ယောက်က၊ တစ်ခုခုလုပ်သွား
ရင်တောင်၊ မင်းတို့ပဲ ပြဿနာတက်မှာ။

အဲဒါကြောင့် ، မင်းတို့ အားလုံး၊ငြိမ်ငြိမ်နေ
ကြပါ။ မကျေနပ်တာတွေ၊ မခံချင်စိတ်တွေ၊ခဏ
ရပ်ထား”

ကာယကံရှင် ကျော်ဌေးအောင် သာမက။ ကျွန်တော်

ကျွန်နာပေါ်၌လည်း၊ မကျေချမ်းသောအရိပ်အရောင်တွေ၊
သွက်သန်းနေပေလိမ့်မည် ။ ဒါကို၊ ကိုကျော်ထူး သိပေ၏ ။

ထို့ကြောင့်၊ ကိုကျော်ထူးက . . .

“ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုပြီး အနိုင်ယူဖို့ မစဉ်းစား
ကြနဲ့ ညီလေးတို့။ကိုယ်နှစ်နာပေမဲ့၊ တစ်ဖက်သား
က၊ ညာတာမယ်လည်း၊ မထင်နဲ့ ။

သူလည်းလူ၊ ကိုယ်လည်းလူ။ကိုယ့်လူ၊
မှားမှားမှန်မှန်။ကိုယ့်လူ အနိုင်ရစေချင်တာ၊ လူ့
သဘော၊ လူ့သဘာဝပဲ။ဒါပေမဲ့ , ကိုယ့်မှာ . . .
ဘာအင်အားမှမရှိသေးဘဲ။ မခံချင်စိတ် တစ်ခု
တည်းနဲ့ ၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ မယှဉ်ပြိုင်သင့်ဘူး”
ကျော်ဌေးအောင်က ၊ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားရှာသည် ။
ကျွန်တော်က . . .

“မတရားဘဲနဲ့ အနိုင်ရနေတာ၊ ဘာကြောင့်
လဲ ကိုကျော်ထူး။ အခုကိစ္စမှာကျော်ဌေးအောင်
မမှားဘူးလေ”

ကိုကျော်ထူးက ,

PJ

လူ့ပြည်က အပ်နှစ်စင်

“ဥပဒေမှာ သက်သေမပြနိုင်ရင်၊ ဘယ်ကိစ္စ
မဆို ၊ အနိုင်ရဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ မတရားတဲ့သူ
နိုင်ရဲ့တတ်တာကတော့။ တစ်ခါတစ်ရံဖြစ်တတ်
တဲ့သဘာဝ၊ တစ်မျိုးပါကွာ”

ကျော်ဌေးအောင်၏၊ နှမ ၊ မြမြမူ၏၊ ကိစ္စကို ကျွန်တော်
စကားထဲထည့်မပြောလိုတော့ ။ ကိုကျော်ထူးအနေဖြင့်၊ လူ့ပြည်
စကားသာပြောပေမည်။ ကျွန်တော်တို့လူငယ်များသာ၊ လူငယ်ပီ
ကိုယ်ကိစ္စကိုယ်ဖြေရှင်းရမည်ဟု၊ နားလည်လိုက်၏ ။

ရှေ့နေကို ကျော်ထူး ပြန်သွားသောအခါ ကျွန်တော်
အားလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ရှိနေကြသေးသည်။

“မင်းတို့ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ကုန်သွားကြမှာပဲနော်
ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင် မေး၏။ နိုင်ငံ၊ က . . .

“တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး။ ကိုကျော်ထူး
က၊ ငါနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်။ ပြီးတော့ . . .
ကိုကျော်ထူးက၊ ရှေ့နေအလုပ်ကို ငွေရှာဖို့လို့
တာ မဟုတ်ဘူး”

(ကို)ကျော်ဘက၊ အံ့ဩဟန်မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ဒီလိုအခါကာလမှာ ဒီလိုရှေ့နေမျိုးရှိသေး
လို့လား”

သောမတ်(စ်)က . . . “ကမ္ဘာလောကမှာ အမှန်တရားရှိ
နေသမျှ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှိနေဦးမှာပဲ” ဟု၊ ပြော၏။

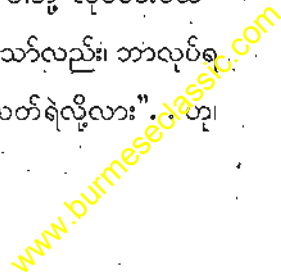
ကျော်ဌေးအောင်က . . .

“မင်းတို့အားလုံးကို ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်
ပါတယ်ကွာ . . ။ ဒါပေမဲ့ . . မင်းဉာဏ်တို့မိသားစု
ကိုတော့၊ ငါ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က . . .

“ကျော်ဌေးအောင်။ မင်းက လုံးဝ လှုပ်လို့
မရတော့ဘူးလေကွာ . . ။ မင်းတို့ သုံးယောက်
စလုံး လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ငြိမ်ငြိမ်
လေးနေ။

ငါတို့သုံးယောက်က လှုပ်လို့ရတယ်။ မင်း
လုပ်ချင်တာကို ပြော . . ။ ငါတို့ လုပ်ပေးမယ်”
ဘာကို ရည်ညွှန်း၍၊ ပြောမိမှန်းသိသော်လည်း၊ ဘာလုပ်ရ
မည်ကို၊ ကျွန်တော်မသိသေး ။ “မင်းတို့ လူ့သတ်ရဲလို့လား” ဟု၊

ကျော်ဌေးအောင် မေးလေ၏ ။ကျွန်တော်က . . .

“လူသတ်ရဲတိုင်း အနိုင်မရဘူးကွ။
လူသတ်တယ်ဆိုတာ ဣဏ်မရှိတဲ့ကောင်တွေ
လုပ်တဲ့အလုပ်။ဣဏ်ရှိတဲ့သူတွေ၊ ပညာရှိတဲ့သူ
တွေက၊ ဘယ်တော့မှ၊ လူ့မသတ်ဘူး”

ကျော်ဌေးအောင်က၊

“ငါက၊ ဆယ်တန်းတောင်မအောင်ပါဘူး။
အဲဒီတော့ . . .ပညာတွေ၊ ဣဏ်တွေ၊ ငါ့မှာမရှိ
ပါဘူး”

ကျွန်တော်၊ ပြုံးလျက်၊

“ငါပြောတာ ပညာရှိ . . လို့ပြောတာ။ပညာ
တတ် . . လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“မတူဘူးလား” . . ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင် မေး၏ ။ကျွန်တော် . . .
ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။“မင်းတို့က ပညာတတ်တွေလား” . . ဟု၊
ကျော်ဌေးအောင် မေး၏ ။“မသိဘူး” . . ။အဝေးသင်တက္ကသိုလ်
ဆိုတာတော့ ၊ တက်ပြီးသွားကြပြီ။တတ်သင့်တာတော့၊ တတ်ပြီးပြီ
ထင်တာပဲ။ရှိသင့်တာတော့ ၊ ဘာမှမရှိသေးဘူး” . . ဟု၊ကျွန်တော်

ပြေ၏ ။“အလုပ်မရှိလို့ ကလေးရိုက်နေတာ” . . ဟု၊ နိုင်ဇ၊ ဝင်ပြော
၏ ။“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။လောလောဆယ် ၊ အားလုံးငြိမ်နေလိုက်ကြပါ
ဦး” . . ဟု၊ (ကို)ကျော်ဘ၊ ပြောသည်။မည်သူမျှ မငြင်းဆန်။

၄၁

ကျော်ဌေးအောင်၏ အမေ ဒေါ်မြဌေးက ကျွန်တော်တို့ကို အကြော်တွေချွေးသွေးသည်။ (ကို)ကျော်ဘ၊ နှင့် စိန်တိုးတို့ ပြန်သွားကြသောအခါ၊ ကျော်ဌေးအောင်ထံတွင်၊ သူ့နှမ၊ မြမြမူနှင့်စကားပြောဖို့၊ ကျွန်တော်ခွင့်တောင်းသည်။ မြမြမူက အကြော်ရောင်းပြီး ပြန်လာခါစ။

မြေတွင်ချထားသော စားပွဲခိုင်းတစ်ခိုင်းတွင် မြမြမူနှင့် ကျွန်တော် ၊ စကားပြောသည်။ ။ နိုင်ဇ၊ နှင့် သောမတ်(စံ)က၊ ကျော်ဌေးအောင်တို့ သားအမိနှင့်စကားပြောနေကြ၏။ ။

“ငါ့ကိုအစ်ကိုတစ်ယောက်လိုသဘောထားနိုင်မလား” ဟု မြမြမူကို ကျွန်တော်မေး၏။ မြမြမူ ခေါင်းညိတ်ရင်း “ဟုတ်ကဲ့” . . . ဟု ပြောသည်။ ။ ကျွန်တော်က . . .

“အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီး။ ငါ၊ မေးတာကိုဖြေ။ ။ မင်းဉာဏ် . . . ဆိုတဲ့ကောင်ကို၊ နင်ယူချင်လား”

မြမြမူက ခေါင်ခါပြီး . . .

“ကျွန်မကို၊ တန်ဖိုးထားတယ် ထင်တုန်းက၊
တော့၊ ယူချင်တာပေါ့။ အခုတော့-သတ်ချင်တယ်”
ကျွန်တော်က ၊ ကျော်ဌေးအောင်ရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် -

“နင့်အစ်ကိုရော။စိန်တိုးတို့ ညီအစ်ကိုရော။
ဘယ်သူနဲ့မှ၊ ရန်ဖြစ်လို့မရတော့ဘူး။နောက်တစ်ခါ
ရန်ဖြစ်ရင်၊ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်။ထောင်ကျလိမ့်မယ်။

အဲဒါကို၊ ခြေချုပ်နဲ့နေရတယ် . . လို့၊ ခေါ်
တယ်။ငါ၊ အဓိက၊ မေးချင်တာက။ အဲဒီ ၊
မင်းဉာဏ် ဆိုတဲ့ကောင်ကို၊ ငါတို့ တစ်ခုခုလုပ်ရင်။
နင်ကျေနပ်ပါ့မလား . . လို့ ၊ မေးချင်တာ”

“ကျွန်မ၊စိတ်ထဲမှာ၊ သူမရှိတော့ဘူး” . . ဟု၊ မြဲမြဲမူဖြေ၏။
ကျွန်တော်က . . .

“နင်နဲ့။ အဲဒီကောင်အကြောင်း။အစ၊အဆုံး
အသေးစိပ် ပြောပြနိုင်မလား”

ဦးခေါင်း အနောက်ဘက်သို့၊ လက်ညှိုးဖြားလေးဖြင့်၊ ကုတ်
ကာ ၊ အမေနှင့်အစ်ကိုရှိရာသို့ ၊ မဝံ့မရဲ ကြည့်ပြီး . . “နောက်မှ
ပြောလို့ မရဘူးလား” . . ဟု၊ တီးတိုးမေး၏ ။ “သူတို့ အားလုံး

ကြားချင်ယောင်၊ မသိချင်ယောင်။ ဆောင်ပေးတာတာ။ပြောမှာသာ
ကြားတာမှ မဖြစ်ဘူး” . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်သည် ။

ကျော်ဌေးအောင်က၊ ဆီစစ်ပြီးသား ပဲကြော်တွေကို၊
အောင်းထဲသို့ ၊ စိစိရီရီ ထည့်နေ၏ ။ နိုင်ဇ၊ နှင့်သောမတ်(စ)တို့
အားဘူးသီးကြော်၊ ကြော်သည် ဒယ်အိုးအနီးတွင်၊ ရှိနေကြပြီး။
ကျော်ဌေးအောင်၏၊မိခင်ကို၊ ကူညီနေလေ၏ ။

အကြော်ဖို့သို့ ၊ လက်ကားလာရောက်ဝယ်ယူသူတွေရှိသကဲ့
သို့ ၊ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ပို့ပေးရသည်များလည်းရှိသည် ။ဆိုင်
အတွင်း၊ ရေခဲခန်းကြမ်းနှင့်၊ ဆလတ်ရွက်နှင့်၊အချဉ်ရည်နှင့်၊ရောင်း
ချသော၊အကြော်ဆိုင်မျိုးမဟုတ် ။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ အသုတ်ဆိုင်၊
မုန့်တီဆိုင်များသို့ ၊ ဖောက်သည်အဖြစ် ပို့ပေးရသည်။ အကြော်ဖို့
သာဖြစ်သည်။ ဝမ်းဝ၊ ခါးလှစေသော၊ အစီးအပွား ။

ကျော်ဌေးအောင်တို့ သားအမိ၊ သားအဘအားလုံး၊ မီးခိုးဝ၊ အဆီပြန်၊ ရုပ်ရည်မျိုးတွေ မဟုတ်ကြ ။ ဖခင်ကတော့၊ အသောက် သမား။ လှစ်ကနဲသာ တစ်ခါမြင်ဖူး၏ ။ မြမြမှုသည်လည်း၊ သူ့ ရုပ်ရည်နှင့် သူ၊ ကြည့်ကောင်းတင့်တယ်သည်။ မိန်းမလှည့်ညက် ချော။ ကိုယ့်ဝင်ငွေကို၊ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေတတ်သည်။ မိန်းကလေး။

ဒါကို၊ တန်ဖိုးမထားသည်။ ဟို . . . လူ့ကြောင်ဖား၊ လူ့ကြောင်တောင်ကန်း၊ လူ့တိရစ္ဆာန်၊ မင်းညွှန် ဆိုတဲ့ကောင်ကို အရည်ခွံခွာပြီး၊ ဆီပူအိုးထဲသို့ ၊ ထည့်ကြော်လိုက်ချင်သည် ။

မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ . . . ဟု၊ တစ်ယောက်ယောက်က ၊ မေးချင်ပေလိမ့်မည် ။ မတရားမှုကို၊ သိလျက်၊ မြင်လျက်၊ ကြားလျက်၊ မသိသလို၊ မမြင်သလို ၊ မကြားသလို၊ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ၊ ခပ်ခွာခွာ၊ ခပ်ကင်းကင်း၊ ခပ်ဝေးဝေး၊ နေထိုင်ပြီး၊ မဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲ တတ်သည်။ စိတ်မျိုးကျွန်တော်မှာ မရှိချင် ။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် မတရားမှုမဆို၊ ကျွန်တော်နှင့်ဆိုင်ပါသည် . . . ဟု၊ ယူဆ၊ မိပေသည်။

“ကိုယ့်ထက်၊ အစစအရာရာ သာတဲ့သူက ချစ်တယ်ကြိုက်တယ်ပြောတော့။ ကျွန်မလည်း လက်ခံလိုက်မိတာပေါ့။ အယုံလွယ်မိတာလည်း

ပါတာပေါ့ပေ။

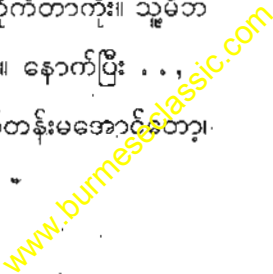
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား . . . သူဌေးသား တစ်ယောက်က၊ ကိုယ့်ကို . . . ချစ်တတ်လည်းပြော လိုက်ရော။ ဟုတ်ပါ့မလား ၊ လို့တောင်၊ မတွေးဘူး။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ချက်ချင်းကိုပြန်ကြိုက်လိုက်မိတာ။

ခေါ်ရာလည်း လိုက်သွားမိတာပဲ။ သူက၊ တော့တကယ်ခိုးပြေးတာနေမှာပါ။ မိဘနဲ့လည်း တွေ့ရော။ အရှက်မကွဲချင်ရင်ပြန် . . . ဆိုတာနဲ့ ။ ကျွန်မ၊ အိမ်ပြန်ရောက်လာတာ”

မိန်မသားတို့၏၊ သဘာဝဟုပင်၊ ထင်မြင်ချင်စရာ။

မြမြမှုက၊ တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်ဟပ်မြင် သာစွာ၊ ပြောပြနေရှာသည် ။ ကျွန်တော်က . . .

“ဆင်ခြေ ဖုံးရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ရုံ။ ကားမကောင်းတကောင်းလေး တစ်စီးလောက်ရှိ ရုံနဲ့ ၊ နင်က၊ သူဌေးလို့ထင်လိုက်တာကိုး။ သူ့မိဘ ရှိတာ၊ သူ့ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး . . . နင်ကိုယ်တိုင်က၊ ဆယ်တန်းမအောင်တော့။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဆိုတာကို၊ အလိုလိုနေရင်
အထင်ကြီးမိတော့တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။

“ဟုတ်ပါတယ်” . . . ဟု၊ မြမြမူ ဝန်ခံ၏။ ကျွန်တော် . . .

စကားဆက်သည်။ ။

“ကိုယ်တိုင်သာ။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကြီး
ဖြစ်ခဲ့ရင်။ တခြား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်
ယောက်ကို၊ အလိုလိုနေရင်း၊ အထင်ကြီးမိပါတော့
မလား။”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြရှာသည်။ ပြီးမှ “ကျွန်မက၊ စာညံ့တယ်”

. . . ဟု၊ ပြော၏။ ကျွန်တော်က . . .

“စာညံ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ညံ့တာပါ။”

သူနားလည်ဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့်၊ ပြောမိရာစကားကို၊
ပြန်လည် အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ဆိုပြရ ၏။ ။

“နင်၊ ဘူးသီးကြော် ၊ ကြော်တတ်လား။”

မြမြမူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“နင့် ၊ အမေက၊ ဘူးသီးကြော်၊ ကြော်နည်း
အဘိဓာန် . . . ဆိုပြီး၊ မှတ်စုစာအုပ်တွေ၊ လေ့ကျင့်

ခန်းစာအုပ်တွေနဲ့ ၊ သင်ပေးတာလား။ ဒါမှ၊ မဟုတ်၊
အမေကို၊ ကူလုပ်ပေးရင်းနဲ့၊ ကြော်တတ်သွားတာလား။”

မြမြမူက ၊

“ကူလုပ်ပေးရင်းနဲ့၊ ကြော်တတ်သွားတာ”

“ဘူးသီးကြော်၊ ကြော်တာကိုတောင်။ ဘာ
မှတ်စုစာအုပ်မှ၊ မပါတဲ့။ သင်လို့တတ်ရင်။ မှတ်စုနဲ့ ၊
မေးခွန်းနဲ့။ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့၊ အဖြေနဲ့ ။ သေသေချာချာ
သင်လို့ ရတဲ့၊ ဆယ်တန်းစာတွေကို။ ဘာကြောင့်၊
သင်လို့မတတ်ရ၊ မှာလဲ။”

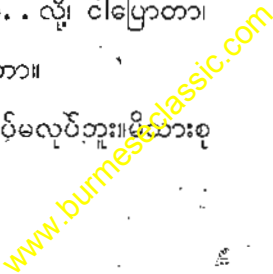
မျက်ခုံးလေးတွန့်လျက်၊ စူးစိုက်နားထောင်နေလေ၏။ ။

ကျွန်တော်၊ စကားဆက်သည်။ ။

“သင်လို့ မတတ်နိုင်စရာတစ်ခုပဲရှိတယ်။
စိတ်အင်အားညံ့နေရင်၊ စာမသင်ချင်တော့ဘူး။
သင်လို့လည်းမတတ်တော့ဘူး။

စိတ်အင်အားညံ့တယ် . . . လို့၊ ငါပြောတာ၊
စိတ်အားငယ်တာကို ဆိုလိုတာ။

အဖေကလည်း၊ အလုပ်မလုပ်ဘူး။ မိသားစု

ကလည်း၊ ရုန်းကန်နေရတယ်။ ကံစွပ်ပြီးအောင်ခဲ့ရင်တောင်၊ သူများတွေလို၊ တက္ကသိုလ်မှာ၊ မပူမပင် တက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး . . ဆိုတဲ့၊ လေထဲမှာ . . မီးလောင်နေတဲ့ အတွေးတွေကြောင့်၊ စိတ်ဓာတ်က အောက်ပြုတ်ကျသွားတာ။

စိတ်ဓာတ်ပြုတ်ကျသွားပြီဆိုကတည်းက၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်၊ မယုံတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်၊ မယုံတဲ့သူဟာ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်၊ လည်းအထင်မကြီးတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ၊ များသောအားဖြင့်။ သူတစ်ပါးကို၊ အလွယ်တကူ ယုံကြည်။ အလွယ်တကူအထင်ကြီး ကြတော့တာပဲ ”

မြမြက၊ အမေနှင့်အစ်ကိုရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

“အစ်ကိုပြောတာတွေအရမ်းမှန်တယ်။

ကျွန်မ၊ အဲဒီ အတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်က၊

“နင်၊ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါတို့အားလုံးဖြစ်ဖူးတယ်။ သောမတ်(စ)ရဲ့

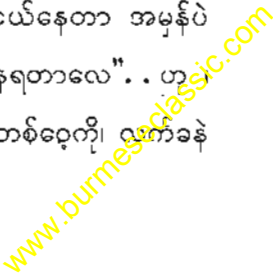
အဖေက ဟိုတုန်းက၊ လက်ဝှေ့ထိုးတယ်။ အမေက၊ စက်ချုပ်တယ်။ နိုင်ငံ၊ ရဲ့အဖေက၊ တပ်ကြပ်ကြီး။ အမေက၊ ငါးခြောက်ရောင်းတယ်။

ငါ့အမေနဲ့အဖေက၊ ကျတော့ . . . သစ်သီးရောင်းတယ်၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ။ ဘယ်သူမှမချမ်းသာကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါတို့၊ ဘာကိုမှမတွေးဘဲ ကျောင်းကိစ္စပြီးအောင်၊ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။

အခုထိ၊ ဘာဆက်လုပ်မယ်ဆိုတာ၊ မတွေးရသေးဘူး။ လုပ်စရာတွေ၊ ရင်တော့လုပ်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ နောက်ဆုံး၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူးဆိုရင်တောင်၊ မိဘ၊ အလုပ်ကိုပဲ၊ လုပ်ကြရမှာပဲ။ ယူထားတဲ့၊ ဆွဲက၊ ဘာဖြစ်တယ်ညာဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေတောင်၊ ပြောမနေတော့ဘူး။ စိတ်ညစ်စရာတွေရင်၊ စိတ်က၊ သိမ်ငယ်နေမှာပဲ ”

“ဘဝ၊ အခြေအနေကလည်း၊ သိမ်ငယ်နေတာ အမှန်ပဲ

လေ အစ်ကိုရဲ့။ မတွေးချင်ရင်တောင်၊ ကြုံနေရတာလေ” . . ဟဲ့ မြမြ ပြော၏။ ခေါင်းတစ်ငုံတွင်၊ မျက်ရည်တစ်ဝှေ့ကို၊ လက်ခနဲ

မြင်လိုက်၏။

“အဖေကလည်း၊ ဘဝကို လောက်ထိုးဆွဲ
လိုက်ပြီ။ ကျွန်မကလည်း၊ အစ်ကိုရှေ့မှာ၊ မျက်နှာ
မဖော်ရဲအောင် မှားပြီးပြီ။ ဖွတ်သထက်ညစ် . . ဆို
တာ။ ဒါမျိုးပေါ့။

တစ်ဖက်လူတွေက၊ အရှက်မကွဲချင်ရင်
အေးအေးဆေးဆေးပြန် . . တဲ့။ ခြိမ်းခြောက်ပြီး
နှင်ထုတ်လိုက်မှန်း သိလျက်နဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ပြန်ခဲ့ရတဲ့ . . ဘဝ။

ကိုယ်လည်း မှားခဲ့တယ်ဆိုပေမဲ့။ သူများ
ခြိမ်းခြောက်တာတွေ၊ မခံချင်ဘူး။ ငါ့အဖေသာ
ယစ်ထုပ်ကြီးမဟုတ်ရင်။ ငါ့ မိဘ၊ သာ . . ဒင်းတို့
လောက်ချမ်းသာရင်၊ ဒင်းတို့တွေအသေပဲ . . လို့
စိတ်က၊ ကြုံးဝါးမိရင်တောင်။ အဲဒီ စိတ်ကသိမ်ငယ်
ပြီးသားပါ။”

“အဖေ သောက်တတ်တာ ကြာပြီလား” . . ဟု၊ ကျွန်တော်
မေးသည်။

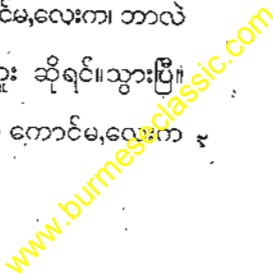
“ကြာပြီ။ စ၊ သောက်တုန်းကတော့၊ အကြော်၊
ကြော်ရင်း၊ အပူဒဏ်ခံနိုင်အောင် သောက်တာ၊ တဲ့။
နောက်တော့။ သောက်တဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တော့တယ်။
ဘာမှ မလုပ်တော့ဘူး။ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ”

ခေတ္တမျှ ကျွန်တော်၊ စကားမဆိုဘဲနေသည်။ ပြီးမှ -

“နင်၊ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေ။ ငါတို့ အားလုံး
ကူညီမယ်။ တခြား ကိစ္စ အကုန်လုံး၊ ခေါင်းထဲက
ထုတ်ပစ်လိုက်။ အတိတ်ဆိုတာကို မေ့ပစ်ဖို့ ၊
အကောင်းဆုံးနည်းကတော့။ ပစ္စုပ္ပန်မှာ
ကောင်းတာ တစ်ခုခု လှုပ်ရမယ်။

နင့်အတွက်၊ အကောင်းဆုံး အလုပ်ကတော့
စာမေးပွဲ အောင်အောင်ဖြေဖို့ပဲ။ အစ်ကိုလိုသဘော
ထားရင်၊ အစ်ကို စကားကို နားထောင်။ လိုက်နာ။
ဒါပဲ။

အကြော်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက၊ ဘာလဲ
ဆိုတဲ့ အခါ။ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုရင်။ သွားပြီ။
အလကားပဲ။ အကြော်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ . . ဆိုရင်။ ပြီးပြီ။ အထွေ
အထူးဖြေစရာမလိုတော့ဘူး။

“ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်” . . ဟု၊ မြမြမူ ကတိပြု၏။

သောမတ်(စ)က မြမြမူကို၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးပေးလို့
မည်။ နိုင်ငံ၊ က၊ သင်္ချာသင်ပေးမည်ဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်တော်က အခြား
ဘာသာရပ်တွေ၊ သင်ကြားရပေမည်။

“မြမြမူကို၊ အာရုံပြောင်းပေးလိုက်တာရော
ကျော်ဌေးအောင်တို့ကို၊ ငြိမ်ခိုင်းလိုက်တာရော
ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်
ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ကျော်ဌေးအောင်တို့ ရပ်ကွက်အလွန်း၊ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်
အစပ်သို့၊ ရောက်မှ၊ နိုင်ငံ၊ ကျွန်တော်ကိုမေး၏။ ကျွန်တော်က . . .

“တစ်ဘက်တည်းက စကားကိုပဲ ငါတို့ ကြား
ရသိရသေးတယ်။ ဟိုဘက်က စကားကိုလည်း။
ငါတို့ ကြားဖို့ လိုတယ်။ ဥပမာ-

မင်းဉာဏ်က။ မိဘကို၊ မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့
သားတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်။ ငါတို့ ဒီကောင်ကို
ရန်မမူသင့်ဘူး။ လိုအပ်ရင်၊ အကူအညီတောင်၊
“ပေးသင့်တယ်”

“မင်းစကားကလည်း၊ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင်မှာ။ စိတ်
ကောင်းလေး ရှိနေသေးတယ်လို့ယူဆချင်ပုံပဲ” . . ဟု၊ သောမတ်(စ)
ပြောသည်။ ကျွန်တော်က၊

“သွေးမတော်၊ သားမစပ်ဘဲ၊ ဝင်ပါမိတဲ့ ကိစ္စ
လေကွာ။ တစ်ဘက်စောင်းနင်း မဖြစ်ချင်ဘူး။

ပြီးတော့ . . . မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့
အရှက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ တရားစွဲလိုက်ပါ
လား၊ ဟိုတိုင်လိုက်ပါလား၊ ဒီတိုင်လိုက်ပါလား၊

ဆိုရင်တောင်၊ မိန်းကလေးဘက်က၊ ဘယ်လောက်
အရှက်ကွဲခံနိုင်သလဲ။ ယောက်ျားလေးဘက်က၊
အဲဒါကို၊ ကာကွယ်ရင်ဆိုင်ဖို့။ ဘယ်လိုသက်သေ
ပြချက်တွေ ရှိထားမလဲ . . ဆိုတာ။ ခန့်မှန်းဖို့၊
မလွယ်ဘူး။

ရန်မူမှဖြစ်မယ့် ရန်သူဆိုရင်တောင်။ ရန်သူ
ရဲ့ အကောင်းဆုံးသဘောထား၊ အဆိုးဆုံးသဘော
ထားကို၊ သိဖို့ မလိုဘူးလား”

“ဒါပေါ့ဒါပေါ့” . . ဟု၊ သောမတ်(စ) ပြော၏။ နိုင်ငံ၊ က . . .

“ကိုကျော်ထူး ပြောဖူးတဲ့စကား။ မှန်တိုင်း
လည်း။ နိုင်မယ်မထင်နဲ့ . . တဲ့။ မတရားတဲ့သူကို၊
အနိုင်ယူဖြိုခွင်းဖို့ထက်၊ တရားတဲ့သူ၊ အထိအနာ
မကြီးမားအောင်။ အကူအညီ ယေးနိုင်ရင်ပဲ လုံလောက်
ပါပြီ . . တဲ့။ ဒါ . . ငါတို့၊ နှလုံးသွင်းထားသင့်တဲ့
စကားနော် . . မင်းရန်နိုင်”

“အေးပါ” . . ဟုသာ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသည်။
ဒါပေမဲ့ ၊ စိတ်၊ အာရုံအတွင်းတွင်မူ၊ သေသေချာချာ မအေးချမ်း။

ကိုယ်က၊ လည်း ဘာကောင်မှမဟုတ် ၊ မိဘ၊ ကလည်း
ညည်ထည်ဝါဝါထဲက မဟုတ်ပါဘဲလျက်၊ လှံအစိုက်ခံရသည့် ၊
ခြန်ခံရာဘက်မှ ဝင်ပါလိုက်မိသည်ကိုက၊ စိတ်မအေးချမ်းစရာ။

“မင်းဉာဏ်ကို ကျော်ငွေအောင်တို့ ဝိုင်းထိုး
တဲ့နေ့က၊ မင်းဉာဏ်တို့မောင်နှမဘယ်က၊ ပြန်လာ
ကြတာလဲ”

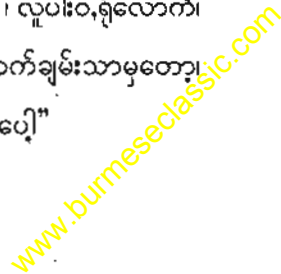
စကားမဆက်ဆပ်ဘဲ ကျွန်တော်မေးလိုက်၏။ နိုင်ငံ၊ က၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ” . . ဟု၊ မေး၏။ ကျွန်တော်က ၊

“သူတို့က၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုရင်။ အပြင်သွား
တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကားနဲ့မသွားတာလဲ”

နိုင်ငံ၊ က . . .

“ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုနားဒီနား သွားတာနေမှာ
ပေါ့။ ပြီးတော့ . . . သူတို့က၊ ကျိကျိတက်ချမ်းသာ
တာမျိုး မဟုတ်လောက်ဘူး။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲ ၊ လူပါးဝ၊ ရုံလောက်၊
ချမ်းသာတာနေမှာပါ။ ကျိကျိတက်ချမ်းသာမှတော့၊
သူငွေရပ်ကွက်ထဲမှာ နေမှာပေါ့”

သောမတ်(စ)က . . .

“ချမ်းသာတဲ့လူတိုင်း၊ လူပါးမဝ၊ ကြပါဘူး၊
ချမ်းသာတာကို၊ ဂုဏ်ဒြပ် . . လို့၊ ထင်နေတဲ့လူ
တွေသာ၊ လူပါးဝကြတာပါ”

ချမ်းသာမှုဟူသည်၊ သူတစ်ပါးအား၊ အနိုင်ကျင့်ရန်၊ အသုံး
ပြုအပ်သည့်၊ လက်နက်ဆိုးမျိုး မဟုတ် . . ဟု၊ တွေးသိမိသော်လည်း
နွား၏ဦးချို၊ ကျွဲ၏ဦးချို၊ ကျား၏အစွယ်၊ ခြင်္သေ့၏အစွယ်များ
ကဲ့သို့၊ လောကတစ်ဝှမ်းကို အနိုင်ယူခြိမ်းခြောက်နိုင်စွမ်းမည်ဟု
ထင်မှတ်ဆုပ်ကိုင်ထားသူတွေ၊ ရှိနေတတ်သည်ကိုလည်း၊ ကျွန်တော်
တွေ့မိပြန်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်က . . .

“ကြောင်ကို ခွေးက၊ ကိုက်ဖို့၊ မာန်ဖီနေရင်း
ကြွက်ကို ကြောင်က၊ ခုတ်ဖို့၊ ချောင်းနေရင်။ လူက
ခဲနဲ့ပစ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်ရုံနဲ့ ဟန့်တားလို့ရတယ်။
အားနည်းတဲ့လူကို၊ အားသာတဲ့လူက၊ အနိုင်
ကျင့်နေရင်။ ထိထိရောက်ရောက် ဟန့်တားနိုင်ဖို့၊
ခဲနဲ့ပစ်၊ တုတ်နဲ့ရိုက်ရုံနဲ့၊ မလုံလောက်ဘူး။ တခြား
တစ်ခုခု ရှိဖို့လိုဦးမယ် ထင်တယ်။ အဲဒါ၊ ဘာလဲ”

ကျွန်တော့် အမေးကို၊ တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း၊ ဖြေလိုက်

ပြေးလေ၏။

“မသိဘူး”

၅။

အဖေနှင့်အမေ၊ အိမ်ခဏပြန်သွားစဉ်၊ ကျွန်တော်၊ ဆိုင်ထိုင်
 ပေးဖြစ်သည်။" နှင်းသုတ်တော် တစ်လုံးတယ်လောက်လဲ" ဟူသည့်၊
 အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ အမေးကို၊ ရှစ်ရာ" . . ဟု၊ ကျွန်တော်
 ဖြေလိုက်စဉ်၊ ထိုအမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော . . .
 မိန်းကလေးကို ၊ ဖျတ်ခနဲ၊ ကြည့်မြင်မိလေသည်။

မြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ မင်းဉာဏ်၏ အစစ်မ၊ သဇင်နီ . . ဟု၊
 သိလိုက်၏။ သူကလည်း ၊ ကျွန်တော့်ကို ၊ မှတ်မိလေဟန်တူ၏ ။
 လှစ်ခနဲသာ တစ်ခါကြည့်သည်။

“မင်း၊မနှုတ်ဆက်လိုက်ဘူးလား”ဟုသောမတ်(စ)
မေး၏။ကျွန်တော်က . . .

“မရင်းနှီးပဲနဲ့၊ ဘာလို့နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ”

“မရင်းနှီးပေမဲ့၊ ဆုံဖူးတယ်လေကွာ”

“ဆုံဖူးလို့ နှုတ်ဆက်တယ်ပဲထား။

ဘာအတွက်နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ။ငါက”

“မင်းဉာဏ်နဲ့မြဲမြဲတို့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး။

အဲဒီဘက်က၊အခြေအနေကို၊ မင်းသိချင်တယ်ဆို”

“အဲဒီ သင်္ဃန်းက၊တစ်ဆင့်၊မေးမြန်းကြည့်ရင်။နည်းနည်း
ပါးပါးသိရတာပေါ့” . . ဟု၊ နိုင်ဇ၊ ဝင်ပြောသည်။ကျွန်တော်က

“မောင်လုပ်သူနဲ့ စရိုက်ဆိုးကို၊ အစီမံ၊ ကို
သွားမေးလို့။ဟိုက၊ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လွှတ်
လိုက်ရင်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

နိုင်ဇ၊ က . .

“အဲဒီလို စရိုက်မျိုး မဟုတ်လောက်ဘူးကွ။
ဟို၊တစ်ခါ မြင်ဖူးတုန်းက ၊ ငါ၊သေသေချာချာ
လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ် ။ ဖြူ ဖတ်ဖတ်လေး ။

သမာသမတ်ရုပ်လေးပါ”

ကျွန်တော်က . . .

“အဲဒါဆို။ ကြုံရင်၊မင်းဘာသာ၊မေးလာခဲ့

တော့။ငါက၊ တော့၊ ကာယကံရှင် မင်းဉာဏ်ကိုပဲ၊

တွေ့တဲ့နေရာမှာမေးမယ်။မေးလို့၊ ဝန်မခံရင်။ ဒါမှ

မဟုတ်၊ ဟိုလိုလို၊ဒီလိုလို လုပ်နေရင်။ မှတ်လောက်

သားလောက်အောင်၊ ကိုင်လိုက်မယ်”

“သူတို့ရုပ်ကွက်ထဲမှာ။လုံးဝ၊သတင်းမထွက်သွားဘူးနော်”

ဟု သောမတ်(စ) ပြောသည်။ နိုင်ဇ၊ က . . “အဖူး၊အအုပ်မြန်ရင်၊

ဇယ်သတင်းမှ၊ မထွက်ဘူး” . . ဟု၊ ပြော၏။ “မကောင်းသတင်း

တာ၊ အပြင်မထွက်လေ ကောင်းလေပါပဲ ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ၊

ခံဦးနှစ်ဘက် အနေမကျပ်တော့ဘူးပေါ့” . . ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ပြော

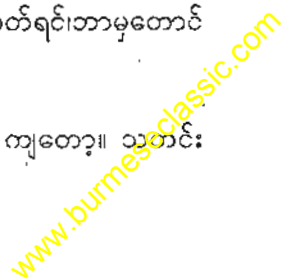
သည်။နိုင်ဇ၊ က . .

“ယောက်ျားလေးဘက်က၊ သတင်းထွက်ရင်၊

သိက္ခာကျရုံပဲ ရှိမယ်။မရှက်တတ်ရင်၊ဘာမှတောင်

ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။

မိန်းကလေးဘက်က၊ ကျတော့။ သူတင်း

ထွက်ရင်လည်း၊ အရှက်ကွဲမယ်။ သတင်းမထွက်
လည်း၊ လူ၊ နစ်နာတယ်။ ဘဝ၊ ပျက်တယ်။

အခု။ ဘာသတင်းမှ မထွက်လို့ မိန်းကလေး
ဘက်မှာ၊ အရှက်မကွဲပေမဲ့။ နစ်နာမှု၊ ယိုယွင်းပျက်
မှု၊ ရှိခဲ့ပြီ။

နစ်နာအောင် ၊ ထိခိုက် ပျက်စီးအောင်
ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူကို ၊ ဒဏ်ခတ်မယ်ဆိုရင်တော့
ဆူးပေါ် ဖက်ကျတာဖြစ်တဲ့အတွက်။ ဖက်က၊ ထေ
ဆူးချက် ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ တွေးမိတိုင်း ၊
ဒေါသ၊ ဖြစ်တယ်ကွာ”

ကျွန်တော်က . . .

“မနရှင်လူတန်းစားနဲ့ ဆင်းရဲသားလူတန်း
စား၊ ပံ့ပိုးပေးတာဆိုတာ။ ခေတ်တိုင်း၊ စံနစ်တိုင်းမှာ
တတ်တယ်။ နည်းတာနဲ့များတာပဲ ကွာတယ်။

မနရှင်က၊ စီးပွားအင်အားများရင်။ ဆင်းရဲ
က၊ ပညာအင်အားများရတယ်။ လူတန်းစား မခွဲ
တဲ့ နိုင်ငံရယ် . . . လို့၊ ကမ္ဘာမှာမရှိပါဘူး။

ကြီးတဲ့အမှု ငယ်အောင်။ ငယ်တဲ့အမှုပေ၊ ပျောက်
အောင်။ ဆောင်ရွက်ထားကြလို့သာ။ အရင်းရှင်စံနစ်
တို့ ၊ အရင်းရှင်ခေတ်တို့ မရှိတော့သလိုလို့ထင်ရတာ။

အခု၊ ငါတို့၊ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့။ ဒီကိစ္စလေးက၊
ကမ္ဘာနဲ့ချီရလောက်အောင်လည်း၊ မကြီးမားဘူး။
နိုင်ငံ၊ ငြိပျက်သွားရလောက်အောင်လည်း၊ မထိ
ခိုက်ဘူး။

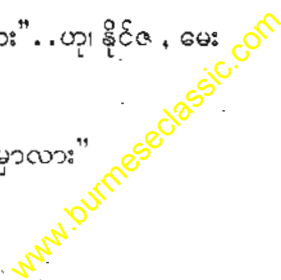
ဒါပေမဲ့ . . . သိပ်များသွားရင်တော့၊ မကောင်း
ဘူး။ လူတစ်ယောက် ဘဝ၊ ပျက်ရုံနဲ့ ၊ တစ်တိုင်းပြည်
လုံးတော့၊ ပျက်မသွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ၊ ဘဝပျက်တဲ့
လူ၊ များလာရင်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

ဟိုနေ့က၊ မင်းပြောသလို။ ကျုပ်ခတ်၊ ကျုပ်
ငုတ်မကျန်အောင်၊ ငါတို့မလုပ်နိုင်ပေမဲ့။ ကိုယ့်ရှေ့
က၊ ကျုပ်ကိုတော့။ ရတဲ့နည်းနဲ့ ခုတ်မှဖြစ်မယ်”

“ငါတို့ ၊ မင်းညွှန်ကိုသွားတွေ့မလား” . . . ဟု၊ နိုင်ငံ ၊ မေး

သည်။ ကျွန်တော်က . . .

“သူ့အိမ်မှာသွားမေးမှာလား”

လှပြည်က အပ်နှံစဉ်း

“အိမ်ပေါ်တော့တက်မေးပါမလား။ လမ်းမှာ
တွေ့တဲ့နေရာ မေးမှာပေါ့။ အပြင်ထွက်တဲ့အချိန်
သိရအောင် သူ့အိမ်နားမှာတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာ
ပေါ့”

သောမတ်(စ)က . . .

“ဒီကောင်၊ နိုင်ငံခြားမသွားခင်၊ တွေ့မှဖြစ်
မှာနော်”

နိုင်ငံ က . . .

“အေး။ အဲဒီကိစ္စလည်း ခိုတယ်ဆိုတော့ မြန်မြန်
အမိဖမ်းမှာ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က . . .

“နေဦး။ ငါ့တစ်ခု စဉ်စားမိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ငါတို့ သုံးယောက်သွားရင်။ အနိုင်ကျင့်သလို
ဖြစ်နေမလား”

“ကျော်ဌေးအောင်တို့ဝံ့တာ၊ ဝိုင်းတီးထားတာ
ပဲကွာ။ ငါတို့လည်း မေးရုံမြန်းရုံပဲဟာ။ ဂျစ်ကန်ကန်

လုပ်တော့လည်း၊ တီးလိုက်ရုံပေါ့။ ဒီလိုကောင်မျိုး
ဆွမ်းကြီးဝိုင်းလောင်းတာ၊ အနိုင်ကျင့်တယ်လို့မေး
ဘူး။ ဘာလဲ၊ မင်းက၊ သူ့အစ်မ မျက်နှာထောက်။
လို့လား”

နိုင်ငံက၊ ရယ်စရာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုသော် . . .

ကျွန်တော် မရယ်မောဖြစ်။

စိန်တိုးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို၊ သူတို့မိဘ၊ များက၊
မိမိအပြင်သို့ မထွက်ခိုင်းတော့ကြောင်း၊ ကျော်ဌေးအောင်၊ ပြော
သည်။

“မင်းညွှန်ကို တရားစွဲမလား” . . . ဟု သူ့အမေနှင့်သူ့နှစ်
 ဘွားအောင်၊ ကျွန်တော်မေးသည်။ “ဘာလုပ်တော့မှာလဲကွာ၊ တစ်
 နှစ်ရှက်။ တခြားနည်းနဲ့ပဲ၊ ငါဆော်ချင်နေတာ။ မင်းတို့
 တားထားကြလို့သာ၊ ငါ၊စိတ်ထိန်းထားတာ။ ဒီကောင်
 မြန်မာနိုင်ငံက လစ်တော့မယ်ထင်တယ်” . . . ဟု ကျော်ဌေးအောင်
 တီးတိုးပြော၏။ နိုင်ငံ နှင့် သောမတ်(စ)က၊ မြမြမှုကို စာပြော
 နေကြ၏။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြဌေးကတော့၊ အကြော်ဒယ်အိုး အနီ
 တွင်၊ အကြော်ကြော်ရင်း . . . မီးထိုးရင်းဖြင့်၊ တခြားသို့ ၊ အာ
 မပြု။ ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ဌေးအောင်က၊ ဆီစစ်ပြီးသားအကြော်
 တွေကို၊ အကြော်တောင်းထဲသို့ ၊ စိစိရီရီထည့်ပေးရင်း၊ စကားပြော
 ကြရသည်။

“မင်း၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘယ်ဆိုင်သွားပို့ရမှာလဲ”
 “ဘူတာနားက ဆိုင်ကို သွားပို့မှာ။ ဘာလုပ်
 မလို့လဲ”
 “ငါ၊ မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မလို့”
 “ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ။
 ရပါတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း”

ကျွန်တော်က ၊ တီးတိုးဟန်ပြုလျက် . . .

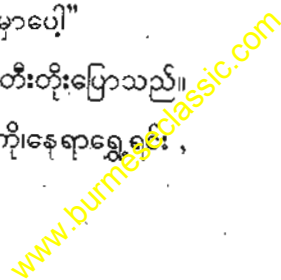
“မင်းညွှန်အိမ်ကို၊ ငါ၊ တစ်ယောက်တည်း
 သွားမလို့။ သောမတ်(စ)နဲ့ နိုင်ငံ၊ မသိစေချင်ဘူး။
 ဒီကောင်တွေ သိရင်၊ လိုက်လာကြမှာ။ သုံးယောက်၊
 တစ်ယောက်ဆိုတာမျိုး၊ ငါ၊ မလုပ်ချင်ဘူး။ ငါ၊
 တစ်ယောက်ချင်းပဲ တီးချင်တယ်”

ကျော်ဌေးအောင်က . . .

“အိမ်ပေါ် သွားတီးလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”
 “အပြင် ခေါ်ထုတ်မှာပေါ့”
 “ငါလည်းလိုက်ချင်တယ်”
 “မင်း၊ လိုက်လို့ မရဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီးသွားချင်စိတ် ပေါက်သွားရတာ
 ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင် မေး၏။ “ဒီကောင်။ လစ်သွားရင်။ မမှီ
 ဘဲမှာစိုးလို့ပေါ့” . . . ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ။ ပြဿနာတက်မှာပေါ့”
 ကျော်ဌေးအောင်က၊ စိုးရိမ်စကားကို တီးတိုးပြောသည်။
 ကျွန်တော်က၊ အကြော်တောင်းကို၊ နေရာရွှေ့ရင်း ၊

“ငါနိုင်မှာပါ။ မင်းသာ အေးအေးဆေးဆေးနေ

“မင်းက အိမ်ထဲကို၊ ဘယ်လိုဝင်မှာလဲ”

ကျော်ဌေးအောင်က၊ စက်ဘီးနောက်ခုံပေါ်သို့၊ အကြံ
တောင်းကိုတင်လျက်မေး၏။ ကျွန်တော်က ၊ စက်ဘီးထောက်ကို
ကိုင်းပေးထားလျက် . . .

“အကြောင်းတစ်ခုခု ပြီးဝင်မှာပေါ့

ငါ၊ မီးစင်ကြည့် က၊ တတ်ပါတယ်။ မပူနဲ့”

ပြောပြီး ၊ စက်ဘီးထောက်ကို၊ တွန်းဖြုတ်လိုက်သည်။
ထိုစဉ်၊ နိုင်ငံ က . .

“မင်းရန်နိုင်။ မင်းကံ၊ ဘယ်လဲ”

ကျွန်တော်က ၊ စက်ဘီးကို ကူတွန်းဟန်ပြုပြီး . .

“ငါ၊ ခဏ၊ လိုက်သွားမလို့”

“နှစ်ယောက်သွားတော့ ပိုကြာတာပေါ့ကွ” . . ဟု၊ လျှပ်
ပြော၏။ ကျွန်တော် လက်ကာပြခဲ့သည်။ “မင်း၊ မြန်မြန်တော့ပြန်
လာနော်” . . ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင် မှာသည်။ “အေးပါ။ ဟိုကော
တွေ မေးရင်။ ငါအမေဆိုင်မှာ ဝင်နေခဲ့တယ်လို့၊ ပြောလိုက်”
ဟု၊ ကျွန်တော် ပြန်မှာလိုက်စဉ်၊ ကျော်ဌေးအောင်က၊ စက်ဘီး

တွန်းရင်းမှ . . .

“ငါ၊ မင်းကို ပြောပြစရာ ကျန်နေသေးတယ်

၊ ခြေလှမ်းမတုံ့ဘဲ၊ သူ့မျက်နှာကို၊ ဝဲကြည့်လျက်၊ ကျွန်တော်က၊

“ငါ၊ နားမရှင်းဘူး ကျော်ဌေးအောင်။ မင်း၊
ဘာပြောတာလဲ”

သူ . . . ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ -

“ငါ့နှမလည်း မင်းကို ပြောဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲကွာ”

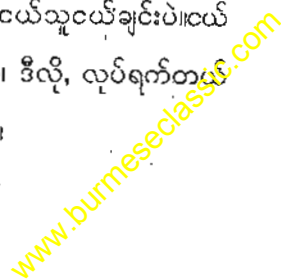
ကျော်ဌေးအောင် စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်က၊
အကြော်တောင်းကို၊ ကူ၍ ထိန်းပေးထားလိုက်၏။ ခြေလှမ်းအတူ
ရပ်ဖြစ်ကြသည်။

“ဘာပြောစရာကျန်သေးတာလဲ။ ပြော”

ကျွန်တော်၊ အလျင်အလျင် မေးမိသည်။ ကျော်ဌေးအောင်
က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ၊ ခေါင်းငုံ့လျက် -

“မင်းဉာဏ်က ငါနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ။ ငယ်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က၊ ဒီလို၊ လုပ်ရက်တယ်
ဆိုတာ။ ငါ၊ ပြောမထွက်ဘူး။

ငါ့နှမ၊ ကိုလည်း၊ ငါ၊ နှုတ်ပိတ်ထားခဲ့မိတယ်။
 အခု ငါ၊ မထိန်ချန်ချင်တော့လို့၊ မင်းကိုပြောပြတာ”
 အနည်းငယ် အံ့ဩမိသည်။ စိတ်အတွင်း၏ပျို၊ အံ့ခြင်း
 ကြောင့်၊ ခံတွင်းအညစ်အကြေးကို၊ မြေသို့ ထွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ၊
 “ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့၊ အခုမှပြောပြတာလဲ
 ကျော်ဌေးအောင်။ သက်ညှာစေချင်လို့ အသိပေး
 တာလား”

ကျွန်တော့်ကို၊ သေသေချာချာကြည့်ကာ . . .

“ငါ၊ ဘယ်လောက်ခံစားရ၊ မယ်ဆိုတာ။

မင်း၊ သေသေချာချာသိစေချင်လို့ ”

အံ့သွားချင်း ကြိတ်ထားသည်ကို၊ ကျွန်တော် မြင်ရသည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သတ်လို့ရအောင်။

မင်း၊ စိစဉ်ပေးပါလားကွာ”

ကျွန်တော်၊ ကျော်ဌေးအောင်၏ပခုံးကို အသာပုတ်ပြီး-

“မင်းလည်း မသတ်ရဘူး။ ငါလည်း မသတ်

ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို၊ သေအောင် သတ်ရင်။ သူ့

တစ်ကြိမ်ပဲ သေတယ်ကွ။ အဲဒီကောင်ကို၊ အကြိမ်ကြိမ်

သေအောင်။ ငါ၊ တစ်ခုခုလုပ်ပါ့မယ်ကွာ။ မင်း၊

ပွဲကြည့်သလိုသာ ကြည့်နေစမ်းပါ”

ခေါင်းညိတ်လေသည်။ “ကဲ။ မင်းသွားတော့” ဟု ကျွန်တော်
 လိုက်သည်။ သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်လျက်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မြင်ရ၏။

သွားလိုရာသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်စဉ် စိတ်ထဲတွင် စိုးစိုးရိမ်ရိမ်
 နှိုးနှိုးတစ်နေရာရာသို့ သွားရောက်ပြီး ၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ၊
 ခွံနှွာရမည်လောက်သာ၊ သိမှတ်ခံယူမိလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွ”ဟု၊မင်းဉာဏ်၏အဖေ ဦးသိန်းငွေ
 ကျွန်တော်က၊မျက်နှာထား မတင်းလွန်း၊မလျော့လွန်းစွာဖြင့်၊
 “ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး။ကျွန်တော်သူနဲ့ တွေ့ရုံပါပဲ” . . . ဟု၊
 လိုက်သည်။

“မင်းက။ငါ့သားရဲ့ သူငယ်ချင်းလား”
 ဦးသိန်းငွေက၊ ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းစွာကြည့်ပြီးမေး၏။
 ကျွန်တော်က . . .

“သူငယ်ချင်းတော့မဟုတ်ပါဘူး။ဟိုတလော
 က၊ လမ်းမှာ . . . သူ့ရန်ဖြစ်တော့။ကျွန်တော်ဝင်ကူ
 ဘူဘယ်။ဒဏ်ရာတွေ၊ဘာတွေ၊သက်သာရဲ့လားလို့
 လာမေးတာ”

“ဪ . . .”

ကျေးဇူးတင်ဟန်၊ ကျေးဇူးတင်သံဖြင့်၊ပေါ်ထွက်လာသော
 ဪ။

ထိုစဉ်၊ အိမ်တံခါးဝ၌၊ဖြူလွင်လွင်အရိပ်တစ်ခုကိုတွေ့၏။

မင်းဉာဏ်၏အစ်မ၊ သဇင်နီ . . . ဟု၊ ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

“ဖေဖေ”

ငရဲပြည်၌၊ ကြာဖြူပန်း မပွင့်နိုင်။ မီးတောင်ဝ၌၊ ဖယောင်းမတည်နိုင်။ သို့သော်၊ ဤနေရာ၊ ဤအဝန်းအဝိုင်း၌၊ ဤသို့သော လေသံ၊ ဤသို့သော နူးညံ့ခြင်းမျိုး၊ တည်ရှိနေတလား . . . ဟု၊ အံ့ဩဖွယ်၊ တွေးဖြစ်၏။ သဇင်နီ၏အဆင်းသည်၊ ဖြူသကဲ့သို့၊ အသံသည်လည်း၊ ပျော့ပျောင်းနေပြန်၏။ အနောက်နေထွက်လျက်၊ အရှေ့သို့ နေဝင်လေသည့် ပမာ။

“ဘာလဲသမီး”

ဦးသိန်းငွေက၊ သဇင်နီ ရပ်နေရာ အိမ်တံခါးဘက်၊ လှည့်ကြည့်ရင်း၊ မေးသည်။ သဇင်နီက၊ ကျွန်တော့်တံသို့လက်ညွှန်ပြီး . . .

“ဉာဏ်လေးကို၊ သူတို့ ဝိုင်းကူကြတာ”

ထိုအခါ၊ ဦးသိန်းငွေက . . .

“ဟုတ်လား။ သမီးသိလား”

သဇင်နီ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

ကျွန်တော်သည်၊ လွန်ခဲ့သောမိနစ်ပိုင်းက၊ အိမ်ဝင်းတံခါးဝ၊ နှာ) ရပ်နေရသေး၏။ ယခုမူ၊ သူတို့၏ ဧည့်သည်အဖြစ်၊ အိမ်ဧည့်ခန်းမှာ၊ ရောက်နေရပေပြီ။

“ငါ့တူတို့ ဘယ်မှာနေမှန်းမသိလို့။ သိရင်၊

သက်သေလုပ်ပေးဖို့လောအကူအညီတောင်းပါတယ်။

သူတို့ဘက်က၊ ရှေ့နေ။ တော်တော်အကွက်

စေတယ်။ ဦးရဲ့သားက၊ နိုင်ငံခြားသွားစရာရှိတော့။

အမှုဖွင့်ထားရင်၊ အဆင်မပြေဘူးလေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ၊

ကျေအေးလိုက်ရတယ်”

“မင်းဉာဏ်က၊ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ” . . . ဟု၊ ရင်းနှီးဟန်

လေသံပြုလျက်၊ ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ သူ့အမေဒေါ်သောင်းလှိုင်

က . . . “သန်ဘက်ခါ သွားရတော့မှာ” . . . ဟု၊ ပိုင်နိုင်သူလေသံမျိုးဖြင့်၊

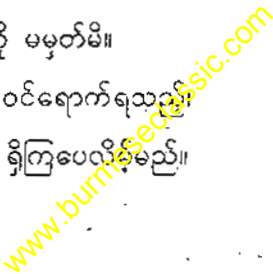
ပြုံး၍ ပြောသည်။ အကြည့်တစ်ကြည့်မျှကိုပင်၊ မမာကျောမိအောင်

ကျွန်တော် နေရ၏။ ကျွန်တော်တို့သစ်သီးဆိုင်တွင်၊ သစ်သီးလာဝယ်

ဧည့်သော်လည်း၊ ဒေါ်သောင်းလှိုင် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိ။

ရန်သူနယ်မြေအတွင်းသို့ ၊ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ရသည့်

ပစ္စံတပ်သားတို့တွင် . . . အခက်အခဲများစွာ၊ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော့်မှာ မည်သို့သော အခက်အခဲမျှ မရှိ။ စစ်အောင်တော့မည် စစ်ဦးစီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ တည်ကြည်စွာ နေထိုင်နိုင်ပေသည်။

“မင်းဉာဏ်ကို ရန်မူတဲ့ကောင်တွေက။ ရန်မရှိလို့လား”

ဦးသိန်းငွေက . . .

“ရန်စ၊ တော့ရှိကြမှာပေါ့ ။ အရင်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ နောက်မှ ၊ ဘာဖြစ်ကြတယ် မသိဘူး”

အမှန်တစ်ဝက်၊ မုသားတစ်ဝက်ပါသော စကားကို သတိမပြုမိသလို ကျွန်တော်နေပြီ။ သင်္ဃန်းကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်စဉ် စဉ်းငယ်မျှ ခေါင်းငုံ့ပြီး၊ ပါးလှုပ်စွာ မျက်လွှာချသည်ကို မသိမသာ သိမြင်လိုက်၏။

မင်းဉာဏ်ပြန်လာမည့်လမ်းက သာ၊ စောင့်နေလိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ”

ဒေါ်သောင်းလှိုင်က “အေးကွယ်။ အေးအေး” . . . ဟု ပြောသည်။ ဦးသိန်းငွေက . . .

“ငါ့တူက။ ဘယ်ရပ်ကွက်ကလဲ”

“ကျွန်တော်။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ကပါ”

“နာမည်ကော။ ဘယ်လိုခေါ်လဲကွ”

“ကျွန်တော့်နာမည်။ မင်းရန်နိုင်ပါ။

မင်းဉာဏ်ကို ကျွန်တော် သတင်းလာမေးသွားတယ် . . . လို့ ပြောပေးပါခင်ဗျာ”

“အေးကွာ။ အေးအေး။ ပြောလိုက်ပါမယ်။

ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်နော်၊ ငါ့တူ။ အချိန်ရရင်၊ ခဏ စောင့်ပါဦးလား။ သားက၊ ဘုရားသွားတာ။ ပြန်ရောက်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မစောင့်တော့ဘူး။ နောက်နေ့မှပဲ၊

ဘာတော့မယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြောခဲ့၏။ မင်းဉာဏ် လာမည်။ သမီးထိပ်ဆီသို့ ၊ စိတ်က ကြိုရောက်နေလေသည်။

အရိန်နှေးစွာဖြင့်၊ ရပ်ကွက်အတွင်းသို့၊ ကျွေဝင်
မည့်၊မင်းဉာဏ်၏ ကားရှေ့သို့၊ခြေစုံပစ်၍၊ကျွန်တော်ရပ်လိုက်သည့်

“ဦ”

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်၊ကား၏၊ရှေ့ဘီးတစ်ဘီး၊ရွံ့မြေ
တွင်းသို့၊ ကျွန်စစ်သွားသည် အသံ။

ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်း၊ မင်းဉာဏ်၊ ကားထဲ
ခေါင်းပြုထွက်လာ၏။ပြီးနောက်၊ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် . . .

“ဟာ။ဘယ်သူများလဲလို့”

နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံမျှ တွန့်ပြလျက်၊ကျွန်တော် သူ့အနား
သွားလိုက်သည်။အနားရောက်သော် . . .

“မင်း။ငါ့ကို မှတ်မိလား”

“အာ။ကျေးဇူးရှင်ဘော်ဒါပဲ။မှတ်မိတာပေါ့
ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေကိုတောင်၊မင်းတို့ အကြော
ပြောဖြစ်သေးတယ်”

ကျွန်တော်က၊ကားတံခါးမှာ လက်ထောက်ရင်း . .

“မင်း၊အိမ်ကိုငါ၊ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။မင်းကိုတွေ့

ချင်လို့၊ ဒီမှာလာစောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား။ကိစ္စရှိလို့လား”

“အေး။ရှိတယ်”

ကားတံခါးတွင် ထောက်ထားသည့်လက်ကိုပြန်ရုပ်ပြီး-

“မင်း။ငါ့နာမည်ကိုသိလား”

“မသိဘူးကွ။ဟိုနားဒီနားတော့၊ တစ်ခါနှစ်ခါ

မြင်ဖူးတယ်။မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ။ငါ့နာမည်၊
မင်းဉာဏ်”

“ငါ့နာမည် မင်းရန်နိုင်” . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်
သည်။သူ၊ ခေါင်းညိတ်၏။ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်က . . .

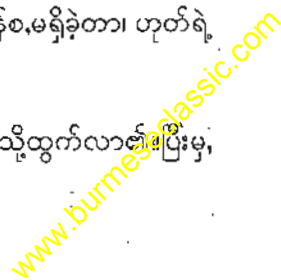
“မင်းကို။မင်းရပ်ကွက်ထဲက၊ကောင်တွေ၊

ဝိုင်းထိုးတုန်းက။ရန်စ၊ရှိလို့လားလို့ ငါတို့မေးတော့၊
ရန်စ၊မရှိဘူးလို့၊ မင်းတို့မောင်နှမ၊ ဖြေခဲ့တယ်နော်။

လမ်းပေါ်မှာ၊ သွေးရှူးသွေးတန်းနဲ့မို့၊ ပြီးစ
လွယ် ဖြေခဲ့တယ်လို့၊ငါထင်တယ်။အခု၊ အေးအေး

ဆေးဆေး ငါလာမေးတာ။ရန်စ၊မရှိခဲ့တာ၊ ဟုတ်ရဲ့
လား။ငါသိချင်တယ်”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး၊မင်းဉာဏ် အပြင်သို့ထွက်လာ၏။ပြီးမှ၊

“မင်းဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

မိုက်ကန်းကန်း လေသံ။ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်က . . .

“သိပြီးသားကိစ္စကို။ ထပ်သိချင်လို့ မေးတာ
ကွာ။ မင်းဘယ်လို ဖြေမလဲ”

ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“မင်းက၊ လူမိုက်လား”

“ငြောင်း”

လက်ဝါးကို၊ အားကုန်တောင့်တင်းစေပြီး၊ လက်ဖနောင့်
ဖြင့်၊ သူ့ နှာခေါင်းဆီသို့၊ ပင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ မင်းဉာဏ်၏၊ မျက်နှာ
တစ်ခွက်လုံး၊ လန်တက်သွားပြီး၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်ကျသွား၏။

ကျွန်တော်၊ သူ့ကား အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ ကားစက်
နှိုးလိုက်သည်။ ကားကို နောက်သို့ ရွှေ့အောင်မောင်းလိုက်စဉ် ၊
မင်းဉာဏ်က၊ တွေ့ရာအုတ်ခဲကို ၊ ကောက်ကိုင်ပြီး ၊ ကားရှိရာသို့
ထ၊ လာ၏။ သူလာရာသို့ ၊ ကားကို ကျွန်တော် ဦးလှည့်လိုက်သည်။

သူ့ ဘေးနားတွင်၊ ဆောင့်ရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် . . .
လီဗာကို၊ တပြင်းပြင်းမြည်အောင် နှင်းထားလျက်-

“မင်းဉာဏ်။ လက်ထဲက၊ အုတ်ခဲကို ချလိုက်။

မင်းကားနဲ့။ မင်းကို၊ ငါ၊ ပြန်တိုက်ပစ်လိုက်မှာ။
ငါ၊ ဘယ်သူ့မှ၊ (စ)ဂရုမစိုက်ဘူး”

မင်းဉာဏ်က၊ အုတ်ခဲပိုင်းကို မြေပေါ်တွင် ပစ်ချလိုက်ပြီး ၊

“မင်း။ ဘာဖြစ်လို့ လက်ပါတာလဲ”

ကားကို၊ စက်သတ်လိုက်ပြီးမှ၊ ကျွန်တော်က . . .

“မင်းမေးခွန်းက၊ ပါးစပ်နဲ့ ဖြေလို့မရတဲ့

မေးခွန်းမို့လို့။ ငါဖြေတတ်သလို ဖြေလိုက်တာ”

ပြောပြီး၊ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မင်းဉာဏ်ဝင်ထိုင်

မင်းကားကို၊ ရပ်ကွက်နှင့်ဝေးရာသို့၊ မောင်းထွက်ခဲ့၏။

နှစ်ယောက်စလုံးကားထဲမှ၊ ထွက်လိုက်ကြပြီးနောက်၊

မင်းဉာဏ်ကို၊ ကျွန်တော် ကားသောပြန်ပေးလိုက်သည်။ နှာခေါင်း

နေသော မင်းဉာဏ်ကို ကြည့်ရင်း . . .

www.burmeseclassic.com

“မင်းကို။ ကျော်ဋ္ဌေးအောင်တို့ ဝိုင်းပြီးအနိုင် ကျင့်နေကြတာ မြင်လို့။ ငါတို့၊ မင်းဘက်က၊ ဝင်ပါခဲ့ ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ، တကယ်တန်းအနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ . . . မင်း။

မင်း၊ ဘယ်သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူ ကို၊ ချောက်တွန်းခဲ့တယ်ဆိုတာ။ မင်းအသိဆုံးပဲ။ ငါတို့ဝင်ကူညီခဲ့တဲ့၊ မင်းဉာဏ်ဆိုတဲ့ကောင် က။ ဝင်မကူညီသင့်တဲ့၊ မတရားမှုတစ်ခုကို ကျူးလွန် ထားတဲ့ကောင် . . . ဆိုတာ၊ သိလိုက်ရတော့။ ငါတို့ ရှက်တယ်ကွ”

“မင်း၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မာန်မပါသည့် အမေးစကား။

“မင်းဉာဏ်။ ကျော်ဋ္ဌေးအောင်တို့ကို၊ မင်းတို့ မိသားစု အချုပ်ထဲ ပို့တာ၊ ငါတို့သိတယ်။ အချွန် ထဲက ၊ ထုတ်လိုက်တာလည်း၊ ငါတို့ပဲ။

ဒါဆို၊ မင်းအကြောင်း ငါ၊ ဘယ်လောက်သိ ထားတယ်ဆိုတာ။ မင်း၊ ခန့်မှန်းလိုက်တော့”

“မင်းက။ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ” . . . ဟု၊ မင်းဉာဏ် မေးသည်။ “ငါ့ကို ယောက်ျားပီသ၊ စေချင်တယ်” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြော ခဲ့၏။ ကျွန်တော့် စကားကို၊ မျက်နှာအမူအရာဖြင့်သာ၊ မနှစ်မြို့ ပြုသည်။ တိကျခန့်ထည်သည့် စကားအရာဖြင့်ပင်၊ မတုံ့ပြန်။ ကျွန်တော် စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်း၊ နိုင်ငံခြားလစ်တော့မယ်ဆိုတာ၊ ငါ၊ သိတယ်။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်း၊ မြမြမှုကို မင်းလက်ထပ်ပါ . . . လို့၊ မင်းကိုငါ၊ တောင်းဆိုရင်၊ မင်း . . . ဘာလုပ်မလဲ”

“ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား မင်းရန်နိုင်”

“မင်းဆီကို ငါ၊ ခြိမ်းခြောက်ဖို့ လာတာမဟုတ် ဘူး။ သတ်ဖို့လာတာ။ မင်း၊ လုပ်သင့်တာမလုပ်ရင်။ ငါ၊ သတ်မှာ။

မြမြမှုကို၊ မင်း၊ ပြုမူသလိုမျိုး။ တခြားတစ် ယောက်ယောက်က၊ မင်းအစ်မကိုပြုမူရင်။ မင်း၊ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ မင်း၊ ဘာလုပ်မလဲ”

နှုတ်ထွက်စကားမကြားရ။

“နောက်ပြီး။ကျော်ဌေးအောင်က ၊ မိ
ငယ်သူငယ်ချင်း။

ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့နှမကို
လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူကတရားမျှတရဲ့
လုပ်ရောလုပ်သင့်ရဲ့လား ။ လုပ်ရက်သ
မင်းဉာဏ်”

“ငါ။ မိဘကို ကြောက်ရတယ်ကွ” . . ဟဲ့၊ မင်းဉာဏ်
လေသည်။ကျွန်တော်၊ တဟားဟားရယ်မောပြလိုက်၏။

အရယ်ရပ်ပြီးနောက် . . .

“မင်း၊မိဘရော။မင်းရော။ကိုယ်ချင်းစာ
မထားကြဘူး။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ကိုယ်တိုင်
ခိုက်ကြသေးလို့ပဲ။

မင်းတို့လိုလူမျိုးတွေက၊ တစ်ခါသတ်ပြီး
ကြိမ်သေရုံနဲ့။လုံ့လောက်မယ့်သူတွေမဟုတ်
တစ်ခါအသတ်ခံရပြီး၊ အကြိမ်ကြိမ်သေ . . .
နေမှ၊ တန်ကာကျမယ့် သူတွေ။

အဲဒီတော့၊ မင်းကို ငါ၊ အခု၊ မသတ်

တစ်ခါသတ်ရုံနဲ့အကြိမ်ကြိမ်သေတဲ့နည်းကိုစဉ်းစား
ပြီးမှ၊ ငါ၊ သတ်မယ်”

“မင်းရန်နိုင်။မင်းပြောနေပုံက၊ ငါ့မှာ . . .
ခြေတွေလက်တွေမပါတော့သလိုပဲ။ငါက၊သွားခါနီး
လာခါနီးမို့၊ ငြိမ်နေတာ။မင်းကို ကျွတ်တယ်လို့တော့
မထင်နဲ့။

မြမြမှုနဲ့ ငါနဲ့ကိစ္စ။ကျော်ဌေးအောင်နဲ့ငါနဲ့
ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ။အဲဒါ၊ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ။
ငါနဲ့ကျော်ဌေးအောင် ရန်ဖြစ်တာကိုငယ်သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ရန်ဖြစ်တာပါ . . လို့၊ ပါးပါးလေးတွေ
လိုက်ရင်။ပြဿနာက၊ သေးသေးလေးဖြစ်သွားပြီ။

မင်းပြောသလို၊ သတ်မယ့်ဖြစ်မယ့် အခြေ
အနေတောင်၊ မရောက်ပါဘူး။မင်း . . . ငါ့ဘက်က
ကူခဲ့တာကိုလည်း၊ငါ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ဒါပေမဲ့၊
ဘယ်ကိစ္စကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပါးပါးလေး လို့ပဲ သဘော
ထားလိုက်ပါလားကွာ။အဲဒါဆို၊ ကိစ္စက၊ သေးသေး
လေးဖြစ်သွားတာပါပဲ”

၈၂

ကျားဆိုးကို၊ စာနာတရားအကြောင်း၊ ပြောမိခဲ့လေပြီ။ မှအဲ
ကို၊ ထောက်ထားညှာတာဖို့ စကား၊ ပြောမှားခဲ့လေပြီ။

“မင်းပြောတာကို၊ ငါသဘောပေါက်တယ်
မင်းဉာဏ်၊ မြမြမှုကို၊ ဘာကြောင့်၊ ပစ်ပယ်လိုက်
သလဲ ဆိုတာတော့၊ မင်း၊ ငါ့ကို၊ ပြောပြစေချင်
တယ်”

လေသံဟန်ပန်ကို၊ တမင်လျှော့လျက်၊ ကျွန်တော်ပြော
လိုက်၏။ မင်းဉာဏ်က . . .

“မိဘကို၊ ငါ . . . ကြောက်ရတယ်လို့၊ ပြောပြ
ပြီပဲ။ မြမြမှုကို အပျော်ကြံခဲ့တာမျိုးတော့၊ ဘယ်ဟုတ်
မလဲ။ လိုချင်လို့၊ ခိုးပြေးတာပဲ။

အိမ်က၊ မိသွားတော့လည်း ၊ မိဘ၊ စီစဉ်
အတိုင်း။ ငြိမ်နေလိုက်ရတော့တာပေါ့”

“တခြားမိန်းကလေးတွေကိုလည်း၊ မင်း . . .
အဲဒီလို၊ လုပ်ဖူးတယ်ဆို”

“အဲဒီလိုလုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုခြည်း
ဖြစ်ကုန်တာ”

“ဒါဆို။ မင်းက၊ အချစ်ရေးကံမကောင်းသလို၊
ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား”

“သနားတတ်ရင်တော့၊ အဲဒီလိုတွေးပေးပေါ့
ကွာ”

“ခွေးသူတောင်းစား” ဟု၊ စိတ်ထဲမှ ဆဲဆိုမိလေသည်။
ထွက်စကားကိုတော့၊ ချိုသာလိုက်ရ၏။

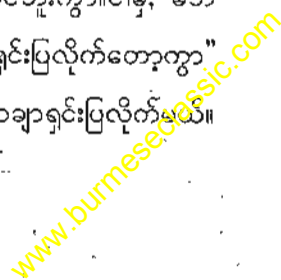
“ဒါဆို။ မိဘ၊ ကြီးဆွဲရာ၊ မင်း . . . က၊ နေရတာ
ပေါ့”

မင်းဉာဏ်၊ အရှက်ကင်းစွာ ခေါင်းညိတ်၏။ ကျားဆိုးကို၊
အောင်ချောက်ဆင်ချင်သော အလို့ငှာ၊ ကျွန်တော်ကောက်ကျစ်ရ
တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ၊ ကျွန်တော်က၊ ရင်မောသံဖြင့် . . .

“မြမြမှုက၊ မင်းကို ။ တော်တော်စိတ်နာနေ
နေတာကွ။ ဟိုကောင်၊ ကျော်ငွေးအောင်လည်း ၊
မင်းကို၊ စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ဆိုးလည်း၊ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ငါမှ၊ မိဘ
ကို၊ မလွန်ဆန်နိုင်တာ။ မင်းပဲရှင်းပြလိုက်တော့ကွာ”

“အေး။ ငါ၊ သေသေချာချာရှင်းပြလိုက်မယ်။

နားလည်တာ၊ နားမလည်တာ၊ သူတို့အပိုင်းပေါ်
မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မင်းရော၊ ငါ့ကိုနားလည်ရ
လား”

ပါးပိတ်ရိုက်ချင်ပါသည်။ မျက်ခွက်ကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ချင်
ပါသည်။ သို့သော် . . .

“နားလည်လို့ စကားဆက်ပြောနေတာပေါ့
မင်းက၊ ဘယ်နိုင်ငံသွားမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“မင်း၊ အဆင်ပြေရင်။ လိုအပ်တဲ့အခါ။ ငါ
လည်း။ အကူအညီတောင်းချင်လို့ပေါ့”

“စလုံးသွားမှာ” ဟု၊ မင်းဉာဏ် ဖြေ၏။ ကျွန်တော်က

“မင်း၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးပြီ။ ဘွဲ့တော့မယူရသေးဘူး”

“ငါလည်း။ မယူရသေးဘူး။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်
ရင်၊ ချမ်းသာမှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ထွက်ပြီးလုပ်မှာ
အဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်။ မင်း၊ အဆင်ပြေအောင်

လုပ်ကွာ”

“ပြေမှာပါ”

“မင်း၊ အစ်မက၊ ကျောင်းပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ။ သူက၊ ဘွဲ့ယူပြီးပြီ။ ငါ့ထက်၊ အသက်
တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ။ ကြီးတာ”

“သူကျတော့၊ အလုပ်မလုပ်ဘူးလား”

“မလုပ်ရဘူး။ ထိုင်စားပဲ”

“ဟာ။ အဲဒါဆို၊ မိဘကို အားနာဖို့ကောင်း
တာပေါ့။ မိဘကို၊ လုပ်ကျွေးဖို့ လိုတယ်လေ”

“ငါတို့မိဘက၊ ငါတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်
ကို၊ မျက်စိအောက်က၊ မပျောက်ရင်ပြီးရော။ ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ဘူး။ ငါ့ကိုတောင်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံခြား
လွတ်တာ”

“အေးကွာ။ မင်းနေရာမှာ၊ ငါသာဆိုရင်။ နေ
ပျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အခု
ဘုရား သွားတာကျတော့၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း
လွတ်သားပဲ”

“ပြန်ချိန် သတ်မှတ်ပေးလိုက်တာကွ။ အတောင်၊ နောက်ကျနေပြီ။ အိမ်ကို မင်းပါပြန်လို့တစ်ရက်၊ အဆင်ပြေမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းနဲ့၊ စကားပြောနေလို့ နောက်ကျတယ်ဆိုရင်။ ထွေထွေထူးထူး ရှင်းပြစရာ၊ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ငါ၊ ပြန်လိုက်ခဲ့တာကိစ္စမရှိဘူး။ ခုနက မင်းနဲ့ငါနဲ့၊ နားလည်မှုမရခင်၊ လက်ပါခြေပါကိစ္စတွေ၊ မင်းအိမ်က၊ သိသွားရင်၊ မကောင်းဘူးလေ”

“ငါ၊ ပြောပါ့မလားကွ”

ကျွန်တော်က၊ အားနာဟန်ဖြင့် . . .

“မင်းမျက်နှာ နီနေတယ်”

“ရတယ်။ ဘုရားက စက်လှေခါးပေါ်မှာ ချော်လဲတာလို့၊ ပြောလိုက်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ကားထဲသို့ ရောက်သော်

“မင်းသွားတဲ့နေ့ကျရင်၊ ငါ၊ လေယာဉ်ကွင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ယာဉ်ပေါ်မတက်ခင်၊ ငါ၊ ပြောစရာရှိတယ်” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပြန်၏။ “ဘာပြောမှာမို့လဲ” ဟု၊ မင်းဉာဏ် မေးသည်။ “နောက်မှ ပြောမယ်လေကွာ” . . . ဟု၊ ပြောပြီး၊ ကျွန်တော် စကားပြောခဲ့သည်။

မှောင်ရိပ်ပျိုးနေပြီဟု၊ သိ၏။ အမှောင်ထဲမှ လူကို၊ ရင်ဆိုင်နိုင်ယူဖို့၊ အမှောင်သို့၊ တိုးဝင်ရတတ်သည်။

“မင်းမှာ ဘာအစီအစဉ် ရှိလို့၊ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တာလဲ”ဟု
သာမတ်(စ) မေးမြန်းလေသည်။

“သွားတုန်းက တော့ထိုးဖို့ကြိတ်ဖို့သွားတာ
ပဲ။ အနီးကပ် သတိထားကြည့်လိုက်တော့၊ အဲဒီလို
ကောင်မျိုးတွေက၊ ရိုက်သတ်လို့သေသွားရင်တောင်၊
သူတို့ အပြစ်ကို၊ သူတို့သိမှာမဟုတ်ဘူး။

သူတို့ ယုတ်မာတာကို၊ သူတို့သိဖို့။ သူတို့လို
ပြန်ယုတ်မာပြုမှ၊ နည်းနည်းပါးပါး သိမယ့်ကောင်
မျိုးတွေ။ ပြန်ယုတ်မာပြုရမယ့်၊ အစီအစဉ်ပဲ၊ ငါ
ဆွဲခဲ့ရတော့တာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို၊ နိုင်ဇက၊ ဘဝင်မကျစွာဖြင့် . . .

“ဘာလဲ။ မင်းက၊ သူ့အစီအစဉ်၊ သင်္ဃန်းကိုတည်
ကြက်လုပ်မလို့လား”

ကျွန်တော် စကားမတုံ့ပြန်ဘဲ၊ ငြိမ်တိတ်နေလိုက်၏။ အသံ
ခွဲစွာ၊ ဝန်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ဇက . . .

“တစ်ဆွေလုံး၊ တစ်မျိုးလုံး၊ ပြာချပစ်မယ်၊
ငါပြောတုန်းက၊ ခြေမ၊ မကောင်း . . . ခြေမ၊ လက်
မကောင်း . . . လက်မ၊ လျှို၊ မင်း . . . ပြောဖူးတာ
နော် . . . မင်းရန်နိုင်။”

ကိုက်တတ်တဲ့ခွေးကို၊ ရိုက်သတ်လိုက်
ကောင်းတယ်။ ပြိုင်ကိုက်တာတော့မကောင်းဘူး
မင်း၊ အစီအစဉ်ကြီးက၊ ခွေးနဲ့ပြိုင်ကိုက်စေ
မဲ့၊ အစီအစဉ်ကြီးပဲ”

စေတနာသို့သိပ် ယိုဖိတ်စကား . . . ဟဲ့၊ ကျွန်တော်နားလ
ပါသည်။ “ခွေးကျင့်ခွေးကြို၊ ကြိုခဲ့တဲ့ကောင်ကို။ ခွေးလိုပဲပြန်ကို
ရတော့မယ် သူငယ်ချင်း” . . . ဟဲ့၊ မဝံ့မရဲဖြင့်၊ ကျွန်တော် ပြော
သည်။ ကျော်ငွေအောင်က . . .

“ငါတို့ ။ မှားများမှားနေသလား မင်းရန်နိုင်
အစော်ကားခံရတဲ့သူတွေက၊ ပြန်စော်ကားဖို့
ဝန်လေးနေကြတယ်။ အဲဒါ၊ ငါတို့အမှားလား။ အဲဒါ
မဟုတ်၊ ငါတို့ အားနည်းချက်လား။”

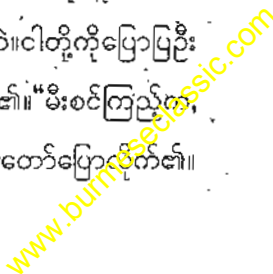
“အားနည်းချက်ပဲဆိုပါတော့ကွာ။ စာနာစို့

ရိတ်လူတိုင်း၊ မတရားလုပ်ဖို့။ ဝန်လေးဇာတ်ကြ
တယ်။ အဲဒီ ဝန်လေးနေတာကိုက၊ အားနည်းချက်
တစ်ခု ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဘုရားအလိုကျဆိုရင်တော့၊ သူတစ်ပါးက၊
မတရားသည်ဖြစ်စေ။ တရားသည်ဖြစ်စေ။ ကိုယ်က၊
တရားတဲ့ ဘက်မှာပဲ။ နေရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . .
ငါတို့က။ ပုထုဇဉ်ငမိုက်သားတွေဆိုတော့။ သူများက၊
တစ်ချက်ခုတ်ရင်။ ကိုယ်က၊ နှစ်ချက်ဖြတ်ချင်တယ်
လေကွာ။

အခုလည်း၊ နိုင်ချင်တယ်ဆိုမှတော့။ ဘယ်
နည်းနဲ့နိုင်နိုင်။ နိုင်အောင်တော့၊ ငါ၊ လုပ်ရမှာပဲ။
ကမ္ဘာနိုင်ငံကြီးတွေ၊ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ၊ မဟာ
ဗျူဟာခင်းကြတဲ့အခါမှာလည်း၊ နိုင်အောင်ပဲ။ ခင်း
ခဲ့ကြတာပါကွာ။ အရေးကြီးတာက၊ နိုင်ဖို့ပဲ”

“အေးပါ။ မင်းက၊ ဘာစီစဉ်ထားလို့လဲ။ ငါတို့ကိုပြောပြဦး
လေ” ဟဲ့၊ သောမတ်(စ)က၊ မေးပြော၊ ပြောပြန်၏။ “မီးစင်ကြည့်က၊
က၊ လွှဲပြီး . . . ငါ၊ ဘာမှ စီစဉ်ထားဘူး” ဟဲ့၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်၏။

နိုင်လေ သက်ပြင်းချလေသည်။ ပြီးသောအခါ . .

“မင်းဉာဏ် လေယာဉ်ပေါ်မတက်ခင်
မင်း၊ ဘာပြောမှာလဲ”

“သူ့ မခံနိုင်မယ့်စကား၊ တစ်ခွန်းခွန်း
ဘာပြောရမလဲတော့၊ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”
ကျွန်တော် တကယ်မစဉ်းစားရသေးပါ။ ဒါပေမဲ့
သေသေချာချာတော့၊ ပက်ပက်စက်စက် စဉ်းစားရပေမည်။

ကျွန်တော်တွင်မက၊ ကျွန်တော့်အမေကပါ။ သင်္ဃန်း
အံ့ဩစွာ ကြည့်နေ၏။ အံ့ဩမည်ဆိုလည်း အံ့ဩချင်စရာ။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ ကျွန်တော့်မှာ၊ ဘယ်တုန်းက
မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း၊ မရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင်
သင်္ဃန်းတစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော်ရှိရာသို့လာပြီး ကျွန်တော့်
စကားပြောခြင်းကြောင့်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩခြင်း
သည်။

“မင်းရန်နိုင်ကို၊ ထို့စကားနည်းနည်းပြော
ချင်တယ်။ အချိန်ရမလား”

ကော်ကျွတ်အိပ်ပါး အတွင်းသို့ နှင်းသစ်တော်သီး ငါးလုံး
ညှိုးပြီး သူ့ကိုလှမ်းပေးရင်း “ရပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြောသည်။
သီးပုံများအကြားရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်
သူ့ကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်ပြီး မှာသင်္ဃန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ . .

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“မင်းဉာဏ်အကြောင်း”

“ဪ” . . ဟု ကျွန်တော်ပြောပြီး . . .

“ဟိုရှေ့က၊ လက်အက်ရည်ဆိုင်မှာ၊ ပြောမ
လား”

ဆိုင်ရှေ့ ကားလမ်းတစ်ဘက်ရှိ လက်အက်ရည်ဆိုင်ကို ညွှန်
ခြင်းမေးလိုက်သည်။ သူခေါင်းညိတ်၏။ “အမေ။ ကျွန်တော်၊ သူငယ်
အိမ်ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု အမေ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။
သင်္ဃန်းကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့် ကြည့်ပြီး ၊ အမေ . .
ခြင်းညိတ်၏။

“ဉာဏ်လေးကို။ကျော်ဌေးအောင်တို့၊ ဘကြောင့်၊ထိုးကြကြိတ်ကြတယ်ဆိုတာ၊တို့မသိဘူး မင်းရန်နိုင်တို့ထဲက။ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ရန်စ၊ရိုလို့လား . . လို့မေးတုန်းက၊မရှိဘူး . . . တို့၊ဖြေခဲ့မိတယ်။အဲဒါကိုတို့လားတောင်းပန်တာ အဲဒီအချိန်အထိ၊ဉာဏ်လေးနဲ့ကျော်ဌေးအောင် တာပြဿနာဖြစ်ထားတယ်ဆိုတာတို့၊ မသိဘူး “အခုသိပြီလား” . . ဟု၊ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ သဇင်နီက . . .

“သိပြီ။သိတာတောင်၊ တစ်ခုချင်းဆက် ပြီးမှ၊သိရတာ”

“ဘာတွေကို ဆက်စပ်ရတာလဲ”

“ဉာဏ်လေးက၊ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို ၊ ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာပဲ၊ အိမ်မှာတို့ကြားတာ ဖေဖေတို့၊မေမေတို့ ၊ အချိန်မှီပြန်ပို့လိုက်တယ် တာလည်းကြားတယ်။

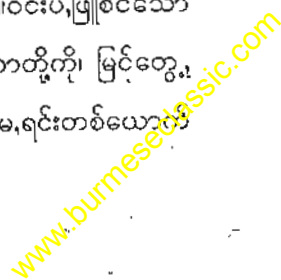
ဒါပေမဲ့။အဲဒါ၊ကျော်ဌေးအောင်ရဲ့နှမ၊

မြမြမှုဆိုတာ။လမ်းပေါ်မှာ၊ဉာဏ်လေးခိုင်း၊အာထိုးခံ ရပြီး၊အမှုဖွင့်ကြတော့မှ၊တစ်စွန်းတစ်စ၊သိရတာ။ နှမ၊ကိုလည်း၊စော်ကားသေးတယ်။အစ်ကို ဖြစ်သူကိုလည်း၊ထောင်ထဲပို့ဖို့လုပ်ကြသေးတယ် လေ။ပြီးတော့၊ မနက်ဖြန်၊ ဉာဏ်လေးက၊ နိုင်ငံခြား သွားတော့မှာ။

ဒါ၊ယုတ်မာတာပဲ။မောင်နှမ၊ချင်းတောင်၊ ခွဲမိတယ်။ဖေဖေတို့၊မေမေတို့ကိုလည်း၊မပြောရဲပေမဲ့၊ ဒါ . . . မတရားမှုဆိုတာ၊တို့သိတယ်။

လမ်းပေါ်မှာ။မတရားဘူးထင်ပြီး ဝင်အကူ အညီပေးတဲ့သူတွေကို၊ လိမ်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့၊တို့၊ လာရှင်းပြတာပါ။လိမ်ပြောသလိုဖြစ်ခဲ့လို့လည်း၊ လာတောင်းပန်တာပါ။တခြားသူငယ်ချင်းတွေကို လည်း၊တောင်းပန်ပေးပါနော်”

ဖြူလွှဲကြည်မြသော၊အလှမျက်နှာထား။ဝင်းပ၊ဖြူစင်သော ဘယက္ကန္တေ။ကရုဏာသက်သော၊ စကားသံသာတို့ကို၊ မြင်တွေ့၊ ဘူးသိနေရပါလျက်၊ ဒါ . . . မင်းဉာဏ်၏ အစ်မ၊ရင်းတစ်ယောက်

မှ၊ တိုက်ပါလေစ၊ဟု၊ တ၊သ၊တွေးမောမိပေသည်။

အတွေးငယ်ကို၊ဘေးဖယ်ပြီး၊ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်လည်း ၊ ကျော်ငွေအောင်တို့
မောင်နှမ၊နဲ့အဲဒီရန်ပွဲပြီးတော့မှ၊ ရင်းနှီးသွားတယ်
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြရရင်၊အဖြစ်အပျက်အကု
လုံးကို၊သိပြီးပြီဆိုပါတော့”

“ဟိုတစ်ခါ၊သစ်သီးလာဝယ်ကတည်းက၊ နှစ်
ပြချင်တာ။မေမေပါလာလို့၊မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ဒါ
မနေ့က၊အိမ်ကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား
နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံမျှ ၊ သူ . . ပြုံး၏။ ပြုံးပြီးနောက်၊

“တို့က၊အမှန်အတိုင်းပြောပြချင်လို့ ဒီကိုလာ
တာလေ”

ကျွန်တော် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး . .

“မြမြမူကိစ္စ၊မင်းဉာဏ်နဲ့ဆွေးနွေးဖို့လာတာ
အစ်မ၊တို့အိမ်က၊အပြန်။ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ၊ကျွန်တော်
သွားစောင့်နေတာ။ဆွေးနွေးတာ အဆင်မပြေလို့

ကျွန်တော် တစ်ချက်ထိုးလိုက်မိသေးတယ်။ သူ၊
ပြန်မပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး။မင်းရန်နိုင်၊ လေယာဉ်ကွင်း
လိုက်ပို့လိမ့်မယ်လို့တော့၊ပြောသံကြားတယ်။
ဆွေးနွေးတာ အဆင်မပြေဘူးဆိုတော့။

မင်းဉာဏ်က၊ဘာပြောလို့လဲ”

“မိဘကို ကြောက်ရဲ့တယ်..တဲ့။မလွန်ဆန်
နိုင်ဘူး . . .တဲ့။မြမြမူကို မပတ်သက်တော့တာ၊
မိဘ၊ကြောင့် ဆိုတဲ့သဘောမျိုး၊သူ . . ပြောတာ။

ကျွန်တော်လည်း၊မထိုးချင်၊မကြိုက်ချင်တော့
တာနဲ့။ရေလိုက်ငါးလိုက်ပါပြောဖြစ်တော့တယ်”

“မိဘ၊ကိုတုန်နေအောင်၊ကြောက်ရတာမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး။သူ့ကိုက၊အဲဒီပြဿနာမျိုး၊ခဏခဏ
ဖြစ်တာ။

ဖေဖေတို့၊မေမေတို့ကလည်း၊လူတန်းစားခွဲ
ခြားချင်စိတ်လေးက၊ရှိတော့၊ မြင်းကို ချိုတတ်ပေး
သလိုဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်မှာ၊ နှမ၊မရှိဘူးဗျ။ဒါပေမဲ့ မြမြမူကို၊ ကျွန်တော်သနားတယ်။ကျော်ဌေးအေးကိုလည်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။

အစ်မမောင်မှာ၊အဲဒီ သနားစိတ်ရော၊စာစိတ်ရော၊မရှိဘူးဗျ။ပြီးတော့ ၊ မိဘ၊တွေမှာမရှိကြဘူးလား”

အားနာနာနှင့် ပြောရသော်လည်း၊ စကားသံတွင်၊ အားသွားရ၏။သဇင်နီက၊ခေါင်းငုံ့၊မျက်နှာလွှဲရုံမှအပ၊ စကားမြားတွေမည်သို့မျှ ကာကွယ်လိုဟန်မရှိ။စူးလိုရာမစိုက်သေးသဖြင့်၊မြင်မြင်ကို၊ပစ်ပေါက်လေသူ . . . ဟု၊ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သံတိပြုမိလို့သည်။ ထို့ကြောင့်၊ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တော့၏။

“တို့ကို၊မြမြမူတို့မောင်နှမ၊နဲ့၊တစ်နေရာမှာ၊တွေ့ဖို့ ကူညီပါလားဟင်”

တိုးလျှိုးသော မျက်နှာထား။တောင်းခံသည့် မျက်ဝန်းထဲ

“ကျွန်တော်ကူညီနိုင်ပါတယ်။ဘာလုပ်တွေ့ချင်တာလဲ”

သဇင်နီက၊ မျက်ခုံးအလှတို့၊တွန့်ကွေးအားယူလျက်

“ဖြေရှင်းပေးဖို့ဘာအင်အားမှ ၊ မရှိတော့။ တောင်းမန်စကားပြောရုံပဲပေါ့”

“ဒို့ထက်၊ထိရောက်တဲ့၊အဖတ်ဆယ်နည်း။မရှိတော့ဘူးလား၊ သဇင်နီရယ်” . . . ဟု၊တုန်လှုပ်စွာ ကျွန်တော်မေးလိုက်မိသည်။

“မိဘ၊နဲ့၊အတိုက်အခံလုပ်ရမှာ . . .”

ရင်နင့်သွားဟန်တူ၏။စကားသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။မျက်နှာအောင်များကို၊ ပုတ်ခတ်နေ၏။နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို၊ပါးလှုပ်စွာ ဖိတ်ထားလျက်၊အငိုစိတ်ကို ထိန်းလေသည်။သို့သော် . . .

တစ်ရည်ရောင်ကို၊မတားဆီးနိုင်။

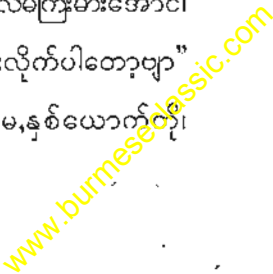
အာရုံလွှဲသောအလို့ငှာ၊ကျွန်တော်က . . .

“မသဇင်နီရဲ့ နေရာကို၊ကျွန်တော်၊စာနာလို့ ရပါတယ်။မိဘ၊နဲ့၊အတိုက်အခံလုပ်ဖို့ဆိုတာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက်၊အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့။ကြီးလေးတဲ့၊အ၊ကုသိုလ်ကြီးပဲ။ကိုယ်က၊သားသမီးပဲ။ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။အ၊ကုသိုလ်မကြီးမားအောင်၊

ကြီးကြီးမားမားသာ၊မျှသိပ်ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

“တို့မိဘ၊က၊တို့မောင်နှမ၊နှစ်ယောက်တို့၊

“တို့မိဘ၊က၊တို့မောင်နှမ၊နှစ်ယောက်တို့၊

အရမ်းချစ်တာတို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်
ပြဿနာဖြစ်ရင်ကိုယ့်သားသမီး မှန်မှန်မှားမှား
ကာကွယ်ပေးတာ များလွန်းတယ်”

“ဒါကတော့မိဘတချို့ရဲ့ အတ္တတစ်မို့
ဗျာ”

“တို့ . . . မြမြမှုတို့မောင်နှမကိုရော။ မိဘ
ရော။ တောင်းပန်ချင်တာပဲသိတယ်။ ဘယ်လိုစာ
နဲ့ တောင်းပန်ရမှန်းမသိဘူး”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါ
မရှင်းပါဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု သင်္ဇင်နီ ပြော၏။ စားပွဲဝတ်
နှင်းသစ်တော်သီးများပေါ် သို့နေပျောက်တွေ့ ၊ ထိုးကျနေလေ

“နင့်ကောင်မလေးကဖြူစွတ်စွတ်နဲ့။ ဗမာမဟုတ်ဘူးလား”
အမေမေးသည်။ “ကျွန်တော့်ကောင်မလေးမဟုတ်ပါဘူး။
ဒီအကျွမ်းပါ” ဟု ကျွန်တော် ဖြေပြောပြောရသည်။ “ဟဲ့။ မိဘဆို
သားသမီးအရိပ်အခြေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်။
အာသာနင်အသိအကျွမ်းမကလို့၊ မသိဘဲ ကျွမ်းကျွမ်း၊ အဲဒီ
အင်မလေးနဲ့ နင်နဲ့သမီးရည်းစားဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပဲ။ အခုဖြစ်
နောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်” . . . ဟု တတ်အပ်သေချာစွာ ခိုးစွပ်လေတော့
ဆိုအခါ ကျွန်တော်က ရယ်ကာမောကာဖြင့် ၊

“ရော်။ အမေကတော့ခက်ပြီ။ အဲဒီကောင်မ
လေးရဲ့မောင်။ ပြဿနာတစ်ခု လုပ်ထားလို့ လာ
အကူအညီတောင်းတာ။ ကျွန်တော့်ဆီကို”

အမေက . . .

www.burmeseclassic.com

“သူ့ရဲ့ အကြည့်နှင့်ရဲ့ အကြည့်၊ နှစ်ကြည့်စာကို၊ ငါမြင်တယ်”

“ဘယ်လို အကြည့်တွေ မို့လို့လဲ အမေရယ်၊ အရှက်နောသည့် အရယ်အမောဖြင့် ကျွန်တော်မေးမိသည့် “တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ ကြိုက်နေတဲ့အကြည့်တွေလေ” . . . အမေ ပြော၏။ ထိုအပြောကြောင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကျွန်တော်ရယ်မိသည်။

အဖေနှင့်တွေ့လျှင်၊ ထိုကိစ္စကို အမေထပ်ပြောပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း ထပ်မံ၍ ၊ ရယ်မောနေရပေဦးမည် အသေးစိတ်တော့၊ ပြောပြဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။

“မင်းအမေရဲ့ အစွပ်အစွဲကို မင်းက သဘောကျနေတယ် မဟုတ်လား”

အပြောင်အနောက်စွက်လျက်၊ နိုင်ငံမေးသည်။ ကျွန်တော်က

“ကျော်ဌေးအောင်တို့ မောင်နှမကို သင်္ဃန်းတေ့ချင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ ငါပြောပြတာလေ။ ငါ့အမေရဲ့ ပြောစကား အကြောင်းကို ငါအဓိကထား ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ့အမေရဲ့ စကားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်း၊ မင်းမေးသင့်ဘူး”

“မမေးသင့်ဘူးလို့ပြောတဲ့ မျက်နှာထားက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးညှိုးမရှိဘူး” . . . ဟု နိုင်ငံ၊ ပြောပြန်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုထိုးဟန် သိုက်သည်။ ကိုယ်ကို ယုံလျက် သူ့ရှောင်၏။ သောမတ်(စ)က . . .

“မနောက်ပါနဲ့ကွာ။ တော်ကြာ၊ နောက်တဲ့ အတိုင်၊ တကယ်မဖြစ်ရင် ဒီကောင်စိတ်ထိခိုက်နေပါဦးမယ်”

၎င်းစကားသည်လည်း အတည်အခန့်မဟုတ်ပြန်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

“သင်္ဃန်းကို ကျော်ဌေးအောင်တို့ မောင်နှမ၊ နဲ့ဘယ်လိုတွေ့ပေးရမုန်းမသိလို့ မင်းတို့ကို အကုန်ပြောပြတာ။ မယောင်ရာဆီလူးနေတယ်”

မျက်နှာတည်ဖြင့် ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။ နိုင်ငံက

www.burmeseclassic.com

“ဟော။စိတ်ဆိုးမှန်းသိအောင်၊မျက်နှာပြင်
စူပြနေပြီ။မနောက်နဲ့တော့၊သောမတ်(စ)”

“ငါ့မနောက်ပါဘူး။ဒီကောင်ပြောတဲ့စကား
ပေါ်မူတည်ပြီး၊ ငါပြောတာလေ။အမေ စွပ်စွဲ
စကားကို၊ဒီကောင်၊ဘာဖြစ်လို့၊ထည့်ပြောတာလဲ
ပြောစရာမှမလိုတာ။

မလိုဘဲပြောတာ ၊ အပိုစကား ။ အပိုစကား
ဆိုတာ၊ကြားချင်တဲ့လူတွေ ပြောတာကွ။ကြားပြီး
ကတည်းက၊အကြားခံရတဲ့လူတွေရဲ့၊ ထိကပေး
ရိတ်ပါးစကားကိုတော့၊နည်းနည်းပါးပါးခံရမှာပဲ”

“ကဲ . . ။ငါ့မကြားတော့ပါဘူး။မထိလည်
မထိပါနဲ့တော့။မရိလည်းရိပါနဲ့တော့။ စကားကောင်
ပြောပါရစေ”

ကျွန်တော်က၊ပဲ၊ ပန်ကြားတောင်းပန်လိုက်ရလေသည်။
ထိုအခါကျမှနိုင်ဇက . . .

“ပြောစေ . . မောင်မင်း၊ပြောစေ”

* ကျွန်တော်က၊

“ငါ့လေယာဉ်ကွင်းသွားမယ်။ညနေ။
မင်းတို့နှစ်ယောက်၊ကျော်ဌေးအောင်တို့အိမ်က
စောင့်နေကြ။အပြန်ငါ့ဝင်လာခဲ့မယ်”
သောမတ်(စ)က . . .

“အပြန်။မင်းက၊ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ခဲ့မလို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ခေါ်ရမှာလဲ။ငါ့ဘာသာတစ်ယောက်
တည်းလာမှာပေါ့”

“မသိပါဘူး။ သဇင်နီကိုများ ၊ ခေါ်လာ
မလို့လား . . လို့”

“ဘာဖြစ်လို့၊ခေါ်လာရမှာလဲ”

“မင်းပဲ၊ကျော်ဌေးအောင်တို့နဲ့၊တွေ့ပေးမလို့
ဆို”

“သူတို့ မောင်နှမ၊ဆီက၊ခွင့်ပြုချက်ရပြီးမှ၊
ခေါ်ရမှာ။ခွင့်မတောင်းရသေးဘဲ၊ ခေါ်လာလို့။
ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ခွင့်ပြုပါပြီ . . တဲ့။မင်းက၊ဘယ်လိုသွား
ခေါ်မလဲ”

“သွားမခေါ်ပါဘူး။ ဖုန်းလှမ်းဆက်ရမှာ”

“ဟိုက်၊ ရှားပါး။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေ

ပေးထားတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြုပြီး မျက်နှာထား
တည်တည်နေရ၏။ နိုင်ငံ၊ က . .

“မင်း . . . ဟိုကောင်ကိုလိုက်ပို့ပြီး ကွင်း

မဝင်ခင် ဘာစကားပြောမှာလဲ”

ကျွန်တော်၊ ပြောဖို့၊ ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ -

“နောက်မှပြောပြမယ်”

“အခုပြောပြတော့၊ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

ကျွန်တော် ကျသြဝါဒ၊ ပေးသူတစ်ဦး၏ ဟန် ဝန်ဖြင့်၊

“စကားဆိုတာ၊ ပြောချင်တိုင်း၊ မပြောရဘူးတယ်။
ပြောသင့်တဲ့ အချိန်၊ ပြောရမယ့် အချိန် ကျမှ ပြော
တယ်။ အဲဒါမှ၊ ပြောတဲ့ စကား ထိရောက်တယ်”

“မပြောချင်လည်း၊ မပြောပါနဲ့တော့ ကွ
စကားကြီး စကားကျယ်တွေတော့၊ မကြားပါရစေနဲ့
နားကြားပြင်းကတ်လွန်းလို့ပါ”

နိုင်ငံ၊ က၊ ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာတည်ဖြင့် ပြန်နောက်၏။

ကျွန်တော်၊ ပြုံး၍ နေလိုက်သည်။

မင်းဉာဏ်ကို၊ သူ့မိသားစုနှင့် ကျွန်တော်မှလွဲ၍၊ မည်သူမျှ၊

မတ်မပို့ကြ။ ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ခရီးဟု၊ ကျွန်တော်ပို၍ နားလည်လိုက်
သည်။

မိသားစုရှေ့မှောက်တွင်၊ သေင်နီက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ စကား

စွန်းမျှမပြောချေ။ ကျွန်တော်ကလည်း၊ မင်းဉာဏ်တစ်ယောက်
ည်းကိုသာ၊ ပိုမိုရင်းနှီးဟန်များ တမင်ပြုကာ၊ အလိုက်တသင့်နေ
က်၏။

www.burmeseclassic.com

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ သူတို့သားအဆင့်ပြေလျှင် နောက်မှလိုက်
လို့သောကြောင့် လာရောက်ကျွမ်းဝင်နေသူဟု မင်းဉာဏ်ရေး၊ သူ့မိဘရေး
ကျွန်တော်ကို ထင်မြင်နေပေမည်။ သင်ဇနီက၊ တော့၊ ထိုသို့ထင်မြင်
လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ မြမြမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုခုဖြင့် လာ
ရောက်သူဟု ခန့်မှန်ထားပေမည်။

မိဘနှင့်အစ်မဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်အပြီး လိုက်လံပို့ဆောင်သူ
များ ကျန်ခဲ့ရမည့်နေရာအထိ မင်းဉာဏ်နှင့် ကျွန်တော်ကပ်၍ လိုက်သွား
သည်။ သူပြန်ထွက်၍ မရတော့သော ဝင်ပေါက်အတွင်းသို့ ၊ မင်းဉာဏ်
ဝင်ပြီးသည့် အခါ ကျွန်တော်၊ ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်လိုက်၏။
သူ့အိမ်က လူတွေ လှမ်းကြည့်နေသေးသည်။

“မင်းဉာဏ်”

မင်းဉာဏ်ပြန်လှည့်လာ၏။ သို့သော် အပြင်ကို ထွက်ခွင့်
ရှိတော့။ ထိုအခြေအနေကို ကျွန်တော်တမင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်းရန်နိုင်၊ ဘာလဲ”

“မင်း။ အပြင်ထွက်လို့ ရသေးလား”

မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်။ “မ
တော့ဘူးလေ” ဟု သူပြောသည်။

“ငါပြောစရာရှိလို့”

“ဘာပြောမှာလဲ”

ခပ်ဝေးဝေးရှိ သူ့မိသားစုတွေ ဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်
နိုင်သေးသည်။ ပြီးမှ-

“မင်းအစ်မကို ငါ . . . သုံးရက်လောက် ခိုး

ပြေးပြီး အိမ်ပြန်ပို့လိုက်မယ်။ ပြီးမှ မင်းနောက်ကို
လိုက်ခဲ့မယ်”

မင်းဉာဏ်၏ မျက်နှာကြီး နီရဲသွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်။ မင်းဘာပြောတာလဲ။ မင်း

ယုတ်မာလှခြည်လား။ မိုက်ရိုင်းလှခြည်လား”

သူ့ အပြင်ဆို့ထွက်မလာဘဲ အသံကို ဖိညှစ်တိုးသိပ်လျက်

ပြောသည်။ ကျွန်တော်က . . .

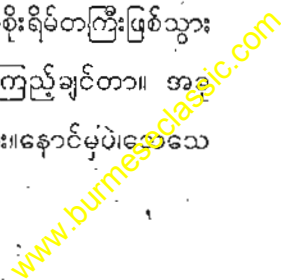
“တီးတိုးပြော မင်းဉာဏ် ။ မင်းမိဘတွေ

ကြားသွားရင် အရမ်းစိုးရိမ်နေဦးမယ်။ ငါက မင်းကို

ပိုပြီး စိုးရိမ်စေချင်တာ။ အဲဒီလို စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်သွား

တဲ့ မင်းမျက်နှာကို တစ်မိမိမိ ကြည့်ချင်တာ။ အခု

တော့ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ နောင်မှပဲ ဖြေသေ

ချာချာကြည့်တော့မယ်”

“တောက်”

တက်ခေါက်သံသည် သိပ်မပြင်းထန်။ သို့သိပ်နေရရှား

“ဒေါသ သိပ်မထွက်နဲ့လေ . . မင်းညာ

မင်းပဲပြောထားတယ်လေ။ ဘယ်ကိစ္စကိုပဲဖြစ်

ပါးပါးလေးလို့သဘောထားရင် သေးသေးလေး

သွားတာပါပဲဆို။

အခုငါပြောတဲ့စကား ကိစ္စကိုလည်း ပါး

လေး . . လို့ သဘောထားလိုက်ပါလား။ အဲဒီ

သေးသေးလေးဖြစ်သွားမှာပါ”

“မင်းအကြံဒါအကုန်ပဲလား” ဟု မင်းညာဏ်မေးလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ မင်းပြန်လာမယ့်အချိန်အတိုင်း

ငါပြောတာကိုဖြစ်အောင်လုပ်ထားလိုက်မယ်။

ယောက်ျားဆိုရင် အခုဖြစ်တဲ့ဒေါသကို မှီ

ထားလိုက်။ ပြန်တွေ့တဲ့အခါ စာရင်းရှင်းမယ့်

ဘယ်နှယ့်လဲ။

အဲဒါမှမဟုတ် လို့ဝုန်းဒိုင်းကျဲချင်တယ်ဆို

ငါ့အပြင်က စောင့်နေမယ်။ အပြင်မှာပြဿနာဖြစ်

ရင်တော့မင်းရဲ့ နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်ကြီးပျက်ပြီ။ မင်း

ကြိုက်တာရွေး”

ကျွန်တော်က ခိုသဲ့သဲ့မျက်နှာထားပေါင်းစုံဖြင့် ပြောလိုက်

မင်းညာဏ်က မေးကြောတစ်ချက်တင်းပြီး . .

“ငါ့အစ်မတစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့။ မင်းလည်း။

အသေပဲ”

“မင်းက။ တော်တော်တရားတဲ့ကောင်ပဲ။ သူ

များနဲ့မကျတော့မင်းလုပ်ချင်သလိုလုပ်သွားတယ်။

မင်းအစ်မကို ငါ့ပါးစပ်နဲ့ ပြောရုံပဲရှိသေးတယ်။

မင်းက ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်နဲ့။ တော်တော်

မျှတတဲ့ကောင်”

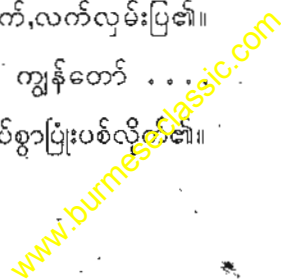
မင်းညာဏ်က . . .

“မင်းကိုသတ်ဖို့ ငါပြန်လာခဲ့မယ် မင်းရန်နိုင်”

ပြောပြီး သူ့မိသားစုရှိရာသို့ ပြုံးလျက် လက်လှမ်းပြန်၏။

နောက်ချာကနဲ့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ကျွန်တော် . . .

နောက်ကျောကို လှည့်မကြည့်သေးဘဲ ကျေနပ်စွာ ပြုံးပစ်လိုက်၏။

မင်းဉာဏ်၏မိသားစုဝင်များအားလုံး၊ တာမျှမသိလိုက်ကြ။

ကျော်ဌေးအောင်၏ဖခင်၊ ဦးချစ်အေးက အသောက်သစ်စစ်ဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဆူဆူဆဲဆဲမရှိ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်သောအခါ ပြုံးပြန့်တင်ဆက်လေ့ရှိသည်။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပြန်ကျော်ဌေးအောင်တို့အိမ်သို့ အရောက်တွင် သောမတ်(စ)နှင့် ကျော်ဌေးအောင်နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပစ်မှာ စုဝေးထိုင်စောင့်၏။ ဖခင်၊ ဦးချစ်အေးမှာ မူးပြီး အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်ကြောင်း မိခင်တရားထိုင်နေပြီး နှမမြမြက စာကျက်နေကြောင်း ကျွန်တော် သဖြင့် ကျော်ဌေးအောင် ပြောပြသည်။

မင်းဉာဏ်နှင့် ပြောဆိုစိန်ခေါ်ခဲ့သည့် စကားတွေကို ကျော်ဌေးအောင်ကို အားနာနာဖြင့် သုံးယောက်စလုံး၏ ရွေးကျွန်တော် တီးတိုးပြောပြဖြစ်သည်။ နိုင်ငံက

“ငါ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးမယ်”

“မေးလေ”

“သင်နို့ကို ကာယကံမြောက်၊ အနိုင်ကျင့်၊ ကျူးလွန်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလား။ မင်းမှာ”

ကျွန်တော့်ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေသည့် အမေးစကား။

ည်းငယ်လိပ်ပြာလန့်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က

“ငါ့အဲဒီလောက်အထိ ယုတ်ပါမလားကွာ”

“ဥပဒေရှိလျက်နဲ့ လူမှုရေးအရက်တရားတွေကြောင့် ဥပဒေကို အားမကိုးဘဲ ဥပဒေပြင်ပက လက်တုံ့ပြန်မှုတိုင်းမှာ ညစ်ပတ်တာတွေ၊ ပက်စက်တာတွေပါ သွားတတ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့မေးတာပါ။”

ပြီးတော့ ငါတို့ မင်းတို့လုပ်ကြမယ့်ကိစ္စက လူယုတ်မာကို နိုင်အောင် လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ။ သူယုတ်သလို ကိုယ်မယုတ်မိအောင် တော်တော် သတိထားရမယ့်ကိစ္စ။

နောက်ပြီး ကြွက်မနိုင်၊ ကျီး၊ ခိုးရုံ့ ရမယ့်ကိစ္စ။

တစ်ချက်မှားတာနဲ့၊ တစ်သက်စာ၊ ထိခိုက်သူ နိုင်တယ်”

“နိုင်ချင်စိတ်၊ တုံ့ပြန်ချင်စိတ်တွေကြီးစိုး တာကို၊ ငါ့ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ငါ။ ကျွန်ုပ်တစ်ကောင်ဆိုရင်တောင်၊ ငါ့လက်သည်းနဲ့လိပ်ကို၊ မကုတ်မဖဲ့ပါဘူးကွာ။ ငါ၊ သတိထားပါမယ်”

ထို့နောက်၊ သင်္ဃန်း လာရောက်တောင်းပန်လိုသည့်ကိစ္စ ကျော်ငွေအောင်အားကျွန်တော်ပြောသည်။ ကျော်ငွေအောင် နားထောင်ရုံသာထောင်ပြီး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်မပေးဖြင့်၊ ကျွန်တော်

“ငါ့ကိုကူညီတယ်လို့ သဘောထားပြီး၊ လက်ခံပေးပါ။ ငါနဲ့သင်္ဃန်းနဲ့ရင်းနှီးဖို့၊ သူတောင် အကူအညီကို၊ ငါပေးချင်တယ်။ ငါအကူအညီတောင်း တယ်ဆိုတာကိုလည်း၊ မြဲမြံမှုကိုမင်းပြောပေး။ လိုချင်ရင်၊ ငါလည်းပြောပါမယ်”

ကျော်ငွေအောင် မျက်နှာမကောင်းချေ။ ဒေါသနှင့်သော ကို၊ အားငယ်စွာထိန်းထားလေသူ . . . ဟဲ့၊ ကျွန်တော်မြင်၏။

လောက၊ ဤအချို့သောကိစ္စများတွင်၊ အချို့သောသူ

အား၊ သတ်ဖြတ်လိုက်ရုံဖြင့်၊ အယုတ်တရားများ၊ ကင်းပ၊ မသွားခဲ့ ထိုအခါ၊ အယုတ်၊ အယုတ်ချင်း၊ ပြိုင်ဆိုင်အနိုင်လုကြသော၊

ပုဂ္ဂိုလ်၊ ပိုမိုကြီးထွားများပြားလာလေ၏။

ဤသည်ကို၊ အဓမ္မဟုတ်ကျွန်တော်သိထား၏။ ထို၊ အဓမ္မနယ် ယ်အတွင်းသို့၊ ကျွန်တော်၊ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

မြဲမြံမှုကို၊ ဝတ်ကောင်းစားလှဖြင့်၊ ယခုမှသာ ကျွန်တော် ခံဘူးသည်။ သင်္ဃန်းက၊ ဖြူဝင်းသောအလှဆိုလျှင်၊ မြဲမြံမှုသည်၊ ညို ကိုသည်အလှ။

ထိုအလှနှစ်ပါး၏နံ့အေး၍၊ ကျော်ငွေအောင်နှင့်ကျွန်တော်၊ နေကြရ၏။ ကျော်ငွေအောင်က၊ သူ့နှုတ်၊ နံ့အေးတွင်ရှိပြီး၊ ကျွန်တော်က၊

www.burmeseclassic.com

သင်္ဃာတော်တို့က နံဘေးတွင်ရှိနေသည်။ မိဘများမသိအောင် ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကာ သင်္ဃာတော်က အစပျိုး၏။

“တွေ့ခွင့်ပေးတာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းရန်နိုင်ကိုလည်း တို့ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဤစားသောက်ဆိုင်အတွင်း သူတို့တွေ့ဆုံကြရန် ဆောင်ကြဉ်းသဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“တို့မိသားစုရဲ့ အပြုအမူကို တို့မနှစ်သက်ပေမဲ့ တို့စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူး။ တို့မိသားစုကို လွှတ်ဖို့ တို့လာတောင်းပန်တာမဟုတ်ပါဘူး။

တို့မိသားစုနဲ့ တို့ကို ရောမမြင်ဖို့ တို့တောင်းပန်တာပါ”

“တောင်းပန်စကားကို ကျွန်တော်တို့ မပယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက ပြီးသွားပါက ကျွန်တော်တို့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ တစ်ရှက်ထက် နှစ်ရှက်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်မိတာကို ကျွန်တော်တို့ အရှုံးပါ”

ကျော်ဌေးအောင်က ရင်နာစွာ ပြောသည်။ မြမြမူက အော်

အော်၏။ သင်္ဃာတော်က . . .

“မြမြမူအပေါ် ညီမတစ်ယောက်လို စာနာလို့၊ စာနာဖို့ တို့လာခဲ့တာပါ။ တို့တစ်ခုခု ကူညီပါရစေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

မြမြမူက ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး . . .

“အစ်မ၊ မောင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်မ အများကို ကျွန်မ ရဲရဲရင်ရင် နိုင်ပါတယ်။ ဘာအကူအညီမှ မလိုပါဘူး။

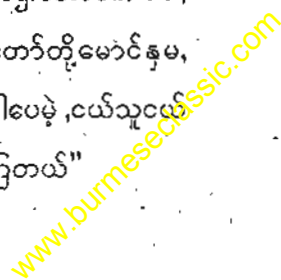
အခု . . . ကျွန်မ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေဖို့ စာပြန်ကျက်နေပါတယ်။ ကိုမင်းရန်နိုင်တို့ ကျေးဇူးကြောင့်၊ ကျွန်မ ဆီမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာမှ မရှိတော့ပါဘူး”

သင်္ဃာတော် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ဪ ဟဲ့ တကယ့် သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပဲ”

ကြည်လင်အား ကျစွာ ပြောသည်။ ကျော်ဌေးအောင်က . . .

“မင်းရန်နိုင်တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမ၊ ခင်တာ သိပ်မကြာသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ထက် ပိုပြီး စောင့်ရှောက်ကြတယ်”

သင်္ဃာတို့၏ မျက်နှာထားလေး၊ နှမ်းလှသိမ်ငယ်သွား
သည်။ တောင်းပန်စကားဆိုသော် ငြားလည်း၊ မှားသောဘက်
အငွေ အသက်က၊ အမေခက်စွာ ထင်ဟပ်နေတတ်ပြီ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ၊ တစ်စုံအမှားမျိုး၊ ငါမှားတယ်ကွာ၊
မင်းနဲ့အာဆိုင်လဲ၊ အားခတ်ကုစင်လျှိုတို၊ မင်းလက်ကို၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လာပြန်မယ်
မင်းရန်နိုင်၊

ငါ့ကိုတစ်ချက်ထိုးထားတဲ့အတွက်ရော၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ၊ မင်းပြော
ထားတဲ့စကားအတွက်ရော၊ မင်းနဲ့ငါ၊ စာရုပ်လော့ရှင်းမယ်၊ ငါ၊ မင်းကို၊ တစ်သက်
မကျေဘူး၊ စေ့ကုသချိန်၊ စားမချင်းဘဲ၊

မိဘ၊ လွတ်လို့၊ ငါ့လောကပေမဲ့၊ ငါ့ပြန်လာလို့ရတာနဲ့၊ မင်းကို၊ အရှင်လာ
သတ်မယ်၊ မင်းအသက်ကို၊ ကျွတ်ကျွတ်အိပ်နဲ့သာ၊ ထုပ်ထားစေပတော့၊ မင်းရန်နိုင်၊
ငါ့မလာမချင်း၊ မင်း... ကျန်းမာရေးကို၊ ကုစို့ကံထားစေပတော့၊ သူများသတ်လို့
မသေစေခဲ့ချင်ပါ။

မင်းရဲ့

သေတမန်

“စာတိုက်က၊ လာတာလား” ဟု၊ စာအိပ်ကိုပြန်ပေးလျက်
အမေးသည်။ “လာတာတော့၊ စာတိုက်က၊ လာတာပဲ။” ဟုပေမဲ့။

ငါ့ကိုလာပေးတာက၊ တော့ သင်နီလာပေးတာ” . . . ဟဲ့စာအိပ်ကိုယူရုံ ကျွန်တော်ပြောပြလိုက်သည်။ နိုင်ငံ၊ တ . . .

“မင်း။ ပီယ၊ ဆေးများဆောင်ထားသလား
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ သင်နီက၊ မင်းဆီထဲ
အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်ရောက်လာတယ်လေ
မင်းပီယသိဒ္ဓါများပေါက်မြောက်နေပြီလား . . . လို့
“ကိစ္စရှိလို့ လာတာပါကွာ”

သောမတ်(စ)က . . .

“စာကို၊ သင်နီ ဖောက်ဖတ်ထားနိုင်သေး
လား”

ကျွန်တော်က . . .

“မဖောက်ထားပါဘူး။ နောက်ပြီး၊ စာအိပ်ထဲ
အထုပ်အပိုးတို့ကို၊ ကာယကံရှင်မသိဘဲ၊ ဖောက်ဖတ်
တာ၊ ဖွင့်ကြည့်တာဟာ၊ အဆင့်အတန်းနိမ့်တဲ့ အပြစ်
အမှုဆိုတာ။ သူ့သိလောက်ပါတယ်”

ကျော်ဌေးအောင်က

“မင်းဉာဏ်က၊ မင်းကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီ။ ဒီကောင်၊
ဘာလုပ်မယ်ထင်လဲ”

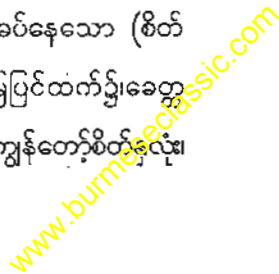
“ဘာလုပ်လုပ်၊ ငါက ရှုမစိုက်ဘူး။ ရန်ဖြစ်တာ
တောင်၊ မိဘ၊ ပြန်တိုင်တဲ့ကောင်။ ဘာလုပ်ရဲမှာလဲ။
အလွန်ဆုံး၊ ငါ့ကို ချောင်းရိုက်ရုံပေါ့”

“မင်း၊ စာပြန်ရေးဦးမှလား။ ဒီကောင့်ဆီကို”

“မရေးပါဘူး။ ပြန်လာတာကို၊ အေးအေး
ဆေးဆေးထိုင်စောင့်နေရုံပဲ။ အနည်းဆုံးသူ့အစ်မနဲ့
ငါ။ ရည်းစားဖြစ်နေတာလောက်တော့၊ ဒီကောင်
မို့မှာပါ”

ထိုစကားအဆုံးတွင်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌၊ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား
စသည်။ အ၊ ကုသိုလ်စကား၏ နောက်မှ၊ စာနာစိတ်လေးအနည်း
နည်းမျှ၊ လိုက်ပါတွေးတော့မိသောကြောင့်၊ ထိုသို့လှုပ်ခပ်သွားရခြင်း
ပေမည်။

အ၊ ကုသိုလ်ရေပြင်ထဲမှာ၊ အတန်ကြာကူးခပ်နေသော (စိတ်
ဆုံးနှင့်တူသည့်) ငါးစာစ်ကောင်ကို၊ ကုသိုလ်မြေပြင်ထဲက၌၊ ခေတ္တ
အပ်ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့်၊ ခုန်ပေါက်ရုန်းထ၊ သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်စိတ်နှလုံး၊

တုန်ခါ၊လှုပ်ခတ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

အဓမ္မဟူသည်ကား၊ဓမ္မမြေပြင်ထက်၌၊ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ရစေမြဲ။မတရားမှုဟူသည်ကား၊တရားမျှတခြင်းမြေပြင်ထက်၊ကြောက်လန့်စွာတုန်ခါရစေမြဲ။ ဒါကိုသိကြားထားပါလျက်၊အကြောင်းကြောင်းကြောင့်၊ကျူးလွန်မိတ်ကြသူများထဲတွင်၊ကျွန်တော်လှူစီတန်းလိုက်ပါနေတော့၏။ထို့ကြောင့်၊ခဏခဏတုန်လှုပ်ရစေမည်။

“ဉာဏ်လေးက၊စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတာလဲ” . . . သင်္ဃန်း မေးသည်။“တွေတွေထူးထူးမပါပါဘူး။သင်္ဃန်းကြောင်းကြောင်းပေါ့။ပြန်လာရင်၊တွေ့ကြမယ်လို့ကြိုချိန်းတာ” . . . ဟူမှသာ မျက်နှာ မပေါ်လွင်စွာဖြင့်၊ကျွန်တော်ဖြေသည်။

တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်တွင်၊သင်္ဃန်းနှင့်ကျွန်တော်၊တုန်ခါလောက်၊တွေ့ဆုံဖြစ်ကြ၏။တွေ့ဆုံစဉ်တိုင်းတွင်၊နာရီတစ်နာရီလောက်တော့၊စကားလက်ဆုံကျဖြစ်ကြ၏။

“မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ၊ မိဘ၊ တွေ့ကာ မျက်စေ့အောက်က၊အပျောက်မခံဘူးဆို။မင်းဉာဏ်ပြောဘူးတယ်။အခုကျတော့၊မသင်္ဃန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလို့ရသားပဲ”

လွတ်လပ်ခြင်းကို၊ မြတ်နိုးသော ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် . . . ကျွန်တော်၊ပြောမေးမေးသည်။သင်္ဃန်းက . . .

“ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းက၊ဟုတ်ပါတယ်။အခုက၊မငယ်တော့ဘူးလေ။ဒါပေမဲ့ သွားဖို့လာဖို့တော့၊အကြောင်းပြရတာပေါ့။တစ်ယောက်တည်းအပြင်ထွက်ချင်ရင်၊ဖေဖေလိုက်မပို့နိုင်မယ့်အချိန်ကိုရွေးရတာပေါ့”

“အခု၊ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီးထွက်လာတာလဲ”

သင်္ဃန်းက၊ဖြူစင်စွာပြုံးရင်း . . .

လူပြည်က အပ်နှံစင်

“ဆေးခန်းသွားမယ်။ အပြန်နင်းသစ်တော်
ဝင်ဝယ်မယ်လို့ပြောခဲ့တာပေါ့။ မေမေကို”

“ဆေးခန်း။ ဟုတ်လား၊ နေမကောင်းဘူးလား။” ဟု ကျွန်တော်
သွက်လက်စွာ မေးသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ဖွဖွထိလျက် ပြန်
သင်္ဇင်နီက . . .

“ဆေးခန်းသွားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အထိ
တလန်ဖြစ်ရတာလဲ။ ခန္ဓာရှိရင်၊ ဝေဒနာ ရှိမှ
မဟုတ်ဘူးလား။”

ကျွန်တော်က . . .

“စိုးရိမ်လို့ပါ။”

“ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

“ဪ . . . နေမကောင်းဖြစ်ရင် အပြန်
မထွက်ရတော့ဘူးလေ။ အပြင်မထွက်ရတော့
အခါ။ ကိစ္စရှိရင် တွေ့ဖို့ခက်မှာစိုးလို့။”

ဆင်ခြင်သူမျက်နှာထားဖြင့် တမင် ဆင်ခြင်၍ ပြော
. . . စကား။ စကားဆင်ခြင်နိုင်သည့်တိုင် စိတ်ထားက မမြင့်မ

“အဆင်ပြေမယ်ထင်တဲ့အချိန် ဖုန်းဆက်

“ဟုတ်ကဲ့” . . . ဟု သားကျွန်တော် ပြောသည်။ မရိုးဖြောင့်
စကားတွေ ပလုံစီနေလေမလား၊ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်
နေလေမလား၊ ဆိုသည်ကို တွေးဆ၊ နေရသေးသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ
အားရှားပါးတတ်ပြန်၏။ “ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ” ဟု သင်္ဇင်နီ
သည်။ “ဘာမှမတွေးပါဘူး။ နည်းနည်းပိန်သွားသလားလို့ပါ။” ဟု
မိတွေ့ရာ ကျွန်တော် ပြောသည်။ သင်္ဇင်နီက . . .

“ဟုတ်မယ်။ စိတ်လည်း သိပ်မလန်းတော့၊
စိတ်ကြောင့် ပိန်တာဖြစ်မယ်။”

ကျွန်တော်နားမရှင်းဟန်ပြုသဖြင့် သင်္ဇင်နီက . . .

“မြမြမှုက်စွကို ဆိုလိုတာပါ။ ကိုယ်တိုင် ကျူး
လွန်တာမဟုတ်ပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ အကြွေးတင်ထား
သလိုခံစားရတယ်။”

တစ်ဖက်သားရဲ့ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုကို အသားပဲ
လှီးပေးရလို့ ပေးရ။ အသည်းပဲ ထုတ်ပေးရ၊ ထုတ်
ပေးရ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ပြန်ဆပ်ပေးလိုက်ချင်တယ်။”

“အစ်မ၊ တောင်းပန်ပြီးပြီပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ စိတ်
ကိုဖြေလိုက်ပေါ့။”

အမှန်တကယ်လေးစားသောစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်ကူပြော
ဖြစ်၏။ “ကာယကံရှင်တွေကလည်း အားမတန်လို့ မာန်လျှော့လို
ကြတာဆိုပေမဲ့ အစ်မ၊ အပေါ်မှာ သူတို့ အာယာတ မထားကြပါ
ပြီးတော့ အစ်မ၊ ပယောဂ တစ်မှုန်လေးတောင် မပါတဲ့ ကိစ္စပါ”
ဆက်ပြောဖြစ်သေးသည်။

ပြောတဲ့ အတိုင်း၊ နှလုံးမသွင်း ဖြစ်သူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သိသဖြင့် အဆုံးမသတ်သေးသော စကားကို ဆုံးခန်းတိုင်သကဲ့
မသိမသာ ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။ ကြွေးဟောင်းဆပ်လိုသူ၏ နံဆေး
ကြွေးသစ်ယူမည့်သူက အဆင်သင့်။

အချို့သောသူတို့သည် အကြွေးကို အမြန်ဆပ်လိုကြ
အချို့သောသူတို့သည် ကား၊ အကြွေးထပ်ယူနေကြ၏။ ဤသည်ကို
သံသရာဟု ခေါ်ဆိုလေမလား။ ကျွန်တော် မစဉ်းစားရဲပေ။

“တို့ကိုလမ်းထိပ်လောက် အထိ လိုက်ဖို့
နိုင်မလား”

အခွင့်အရေးတွေ ပေးလှချေလားဟု တွေးမိလိုက်
သည်။ ပြီးမှ . . .

“အစ်မ၊ အိမ်က မြင်သွားရင် ကောင်းစ

လားလို့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မင်းရန်နိုင်ကိုလည်း တို့
အိမ်က မြင်ဖူးထားတာပဲ။

ခေါင်းနည်းနည်းမူးနေလို့ လမ်းမှာ တွေ့ပြီး
အကူအညီတောင်းလာတာလို့ . . . ပြောပါ
မယ်”

“ဪ။ ခေါင်းမူးနေတာလား” ဟု ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

ခေါင်းညိတ်၏။ နွမ်းလျစွာ။

“မင်းဉာဏ်ကို မင်းပြောထားတဲ့ စကား။

သူတို့ မောင်နှမချင်း ပြန်ပြောထားနိုင်တယ် နော်
မင်းရန်နိုင်”

နိုင်၏ ထင်မြင်ချက်။

ကျွန်တော်က -

“သူပြန်ကြားထားမှတော့၊ ငါ့အနားတို့က
ရဲပါတော့မလားကွာ”

“သိသိကြီးနဲ့ကပ်ရဲနေရင်၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သိလျက်နဲ့ အနားလာကပ်ရဲတဲ့အထိ၊ သိ
ရှိပါ့မလား။ ဒါမှမဟုတ်၊ အကြောင်းရှိနိုင်သလောက်
သွေးလန့်စိတ်ဖြင့်၊ ကျွန်တော်မေးမိသည်။ နိုင်ငံ၊ က...

“အတိအကျတော့၊ ဘယ်လိုလုပ် ခန့်
တတ်ပါ့မလဲ။ မသိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ တကယ်

လို့၊ သိသိကြီးနဲ့ ဝင်တိုးတာဆိုရင်လည်း၊ နင်

ဘယ်လောက်အထိလုပ်ရဲသလဲဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငါ ။ အဲဒါ၊ ထည့်မစဉ်းစားမိဘူး၊ ငါ့ကိုယ်

တယ်ဟုတ်ပါလားလို့ ထင်နေတာ”

ကျွန်တော်၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝန်ခံဖြစ်သည်။ သောမတ်(စ)

ကျွန်တော့် ပခုံးပေါ်လက်တင်ရင်း . . .

“ကျော်ဌေးအောင်တို့ မောင်နှမ၊ ကို၊ သေ

တောင်းပန်ဖို့ပြောတာ။ သူ့မောင်၊ နိုင်ငံခြားမသွား
ခင်ကတည်းက၊ နော်။

လာတောင်းပန်တာ သွေးရိုးသားရိုးပဲဖြစ်

လိမ့်မယ်လို့၊ ငါပြောချင်တာ။ သူ့ဘာသာ၊ ရိုးရိုးသား
သား ။ လာတောင်းပန်တဲ့ကိစ္စကို၊ ဒီနောက်ပိုင်း
အပြုအမူတွေနဲ့တော့၊ ရောမတွေးစေချင်ဘူး”

“ဒုက္ခပေးမယ့်၊ ရည်ရွယ်ချက်တော့၊ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး” ဟု၊

အော်ဌေးအောင်ဝင်ပြောသည်။ သူ့စကားကို ထောက်ခံသောသဘော
ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သောမတ်(စ)က . . .

“ငါ။ တစ်ခုပြောချင်သေးတယ်”

“ပြော”

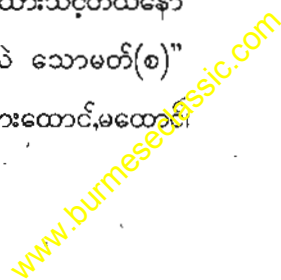
ကျွန်တော် ခွင့်ပြုသည်နှင့် ။ ကျွန်တော့်ဘက်သို့၊ မျက်နှာ

“သူများအားနည်းချက်ကို၊ ရှာနေသလိုမျိုး၊

ကိုယ့်အားနည်းချက်ကိုလည်း၊ ရှာထားသင့်တယ်နော်”

“မင်း၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ သောမတ်(စ)”

သောမတ်(စ)က၊ သူ့စကားကို အားလုံးနားထောင်၊ မထောက်

ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ပြီးမှ-

“မင်းဉာဏ်ကို၊ ဆတ်ဆတ် ခါစေချင်တာ
သလင်္ခါ ကို၊ ဓားစာခံလုပ်ဖို့၊ မင်းစဉ်းစားတာ
နောက်ပြီးတစ်ဖက်က၊ ဘာများခြေလှမ်း
နေမလဲလို့၊ စဉ်းစားကြသေးတယ်။ ဒါ၊ တစ်ဖက်
သုံးသပ်တဲ့အပိုင်း။ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်၊ ပြန်သုံးသပ်
မှားက၊ သလင်္ခါကို၊ မင်းငြိသွားရင်၊ ဘယ်လိုလုပ်
ဆိုတာပဲ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ”

မျက်ခုံးတွန့်၊ မျက်နှာမဲ့လျက်၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သ
သောမတ်(စ)က၊ လက်ကာလျက်၊ စကားဆက်၏။

“တစ်ခါက၊ ကြံပင်တွေအများကြီးရှိတဲ့
ခင်းကြီးတစ်ခင်းထဲမှာ၊ ကြွက်တွေရာနဲ့ချီပြီးနေ
ကြတယ်။ နောက်တော့၊ အဲဒီကြံခင်းကြီးထဲကို
ကြီးတစ်ကောင်လာပြီး၊ ကြီးစိုးတော့တာပဲ။

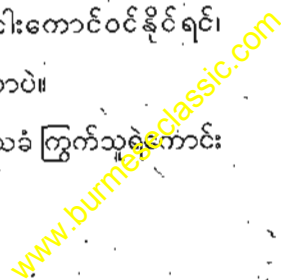
ကြံခင်းထဲကို၊ ဆင်ကြီးဝင်လာတာနဲ့ကြွက်
တွေ၊ ကြွက်တွင်းတွေလည်းပျက်။ ကြံပင်တွေ

ပျက်ပေါ့။ ဆင်ကြီးအနေနဲ့ကလည်း၊ ကြွက်တွေလို၊
ကြံလာစားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့၊ ကြံတစ်ခင်းလုံးကို၊ သူ၊
ကြီးစိုးထားတာဟာ၊ ကြွက်တွေရဲ့ စားရေရိက္ခာကို၊
အနိုင်ကျင့်၊ ဖြတ်တောက်ထားသလို၊ ဖြစ်နေတော့
တာပေါ့။

ကာလကြာလာတော့၊ ကြွက်တွေက၊ မခံမရပ်
နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ဆင်ကြီးကို၊ နှိမ်နင်းဖို့၊ တိုင်ပင်ကြံစီကြ
တာပေါ့။ ကြွက်အများစုက၊ ဆင်နဲ့ကြွက်၊ အင်အား
မမျှတဲ့အကြောင်း၊ တင်ပြကြတယ်။

အဲဒါကိုအကြောင်းပြုပြီး၊ ကြွက်တော်လှန်ရေး
သမားတွေ၊ ဗျူဟာအမျိုးမျိုးစဉ်းစားကြရင်းက၊
အကောင်းဆုံးနည်းဗျူဟာတစ်ခုကိုစဉ်းစားနိုင်
ကြတယ်။ အဲဒါ၊ ဘာလဲဆိုတော့၊ ဆင်၊ ဘယ်လောက်
ပဲအင်အားကြီးကြီး၊ သူ့နှာမောင်းအပေါက်ထဲကို၊
အသေခံရဲတဲ့ကြွက်၊ လေး၊ ငါးကောင်ဝင်နိုင်ရင်၊
ဆင်ကြီးသေမယ်ဆိုတဲ့ဗျူဟာပဲ။

အဲဒီဗျူဟာအရာအသေခံ ကြွက်သူရဲကောင်း

တွေ့၊ ရွှေ့ပြီး။ ဆင်ကြီးရဲ့ နောက်ခြေထောက်ကိုဖို့
ကိုက်ဖို့၊ ကြွက်အကောင်တစ်ရာ။ ရှေ့ခြေထောက်
ပိုင်းကိုက်ပြီး။ အဲဒီ ရှေ့ခြေထောက်က တစ်ဆ
ခေါင်းပေါ်တက်ပြီး။ နှာမောင်ထဲဝင်ဖို့ ကြွက်အကောင်
တစ်ရာ။ အသေခံကြွက်တွေ၊ တစ်စုပြီး တစ်စု၊ ရွှေ့ထ
တာပေါ့။

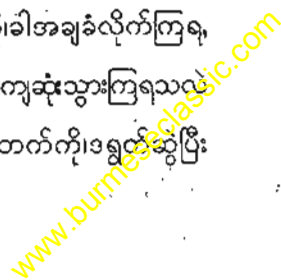
ညကျတော့။ ဆင်ကြီးလာတယ်။ ကြံပင်
ကို။ နှာမောင်းနဲ့နှုတ်ပြီး။ စားလိုက်။ မြေနိမ့်ပိုင်းတစ်
ထဲမှာပုံလိုက်နဲ့။ ကြီးစိုးနေတာပေါ့။ ကြွက်တွေလည်း
စိစဉ်ထားတဲ့။ ဗျူဟာအတိုင်း။ ဆင်ကြီးကိုပိုင်းတို့
ခိုက်ကြတာပေါ့။

ည၊ သာနက်နက်လာတယ်။ ဆင်ကြီးလုံး
မရှုံးဘူး။ နောက်ခြေထောက်ကိုကိုက်တဲ့ ကြွက်
နောက်ခြေနဲ့နင်းတယ်။ ရှေ့ခြေထောက်ကိုကိုက်
ကြွက်ကို ရှေ့ခြေနဲ့နင်းတယ်။ ကျော်လွှားပြီး။ နှာမောင်
ပေါ်ရောက်လာတဲ့ ကြွက်ကို။ နှာမောင်းနဲ့ ခါချတာ
ခါအချခံရတဲ့ ကြွက်တွေက။ မြေနိမ့်ပိုင်းထဲပြုတ်

ကုန်ထား။ ပြန်တက်လာလို့ရရဲ့ သားနဲ့လုံးဝ ပြန်တက်
မလာကြတော့ဘူး။

မနက်လင်းတော့။ နှာမောင်းပေါ်ကိုတက်ပြီး။
နှာမောင်းပေါက်ထဲကိုဝင်ဖို့ ကြိုးစားရင်း။ မြေနိမ့်ပိုင်း
ထဲကို ခါအချခံရတဲ့ ကြွက်တွေက လွဲလို့။ ကျန်တဲ့
ကြွက်တွေ၊ အကုန်နင်းပြားဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ။
ဆင်ကြီးက၊ ရှေ့ခြေ၊ နောက်ခြေတွေနဲ့ နင်းသတ်
ထားတာ။ ပြားကပ်ပြီး သေကုန်ကြတာပေါ့။

အဲဒီမှာ ဆင်ရဲ့ နောက်ခြေထောက်နဲ့ အနင်း
ခံရတဲ့ အထဲက အသက်မြော့မြော့ ကျန်နေသေးတဲ့
ကြွက်တစ်ကောင်က သူ့နဲ့သူ့ရဲ့ ဘော်တွေ။ ဆင်ကြီးရဲ့
နောက်ခြေထောက်ကို အသေခံပြီး ကိုက်ပေးနေကြ
ချိန်မှာ။ ရှေ့ခြေထောက်က တစ်ဆင့်၊ နှာမောင်းပေါ်
ကို တက်သွားနိုင်ပြီး။ နှာမောင်အပေါက်ထဲဝင်ဖို့
ကြိုးစားရင်း။ မြေနိမ့်ပိုင်းထဲကို ခါအချခံလိုက်ကြရ
တဲ့ ကြွက်တွေ။ ဘယ်လို ဘယ်ပုံ ကျဆုံးသွားကြရသလဲ
ဆိုတာ သိချင်လို့။ မြေနိမ့်ပိုင်းဘက်ကို။ ဒုက္ခထိခွံပြီး

လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ၊ အဲဒီအသက်မြောမြောသာ ရှိတော့တဲ့ ကြွက်ကလေးခမြောနောက်ထပ်၊ အကြိမ် တစ်ရာမက၊ ထပ်သေချင်ရလောက်အောင်၊ နာကျင် ခံစားလိုက်ရတယ်။

သူ . . . ဘာကိုတွေ့သွားသလဲဆိုတော့။ မြေ နိမ့်ပိုင်းထဲကို ပြုတ်ကျသွားကြတဲ့ ကြွက်တွေအားလုံး အဲဒီ မြေနိမ့်ပိုင်းထဲမှာ ဆင်ကြီး ချိုးချထားတဲ့ ကြံတွေကို အေးအေးသက်သာ၊ စားနေကြတယ်။ အသက်ဝင်နေတဲ့ ကြွက်က ကြံစားနေတဲ့ ကြွက်တွေ ကို ကြည့်ပြီး . . . မင်းတို့လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ . . . လို့ ပြောတော့။ ကြံစားနေတဲ့ ကြွက်တွေကလည်း သူ့ကို တောင်းတောင်း ပန်ပန်နဲ့ မြေရှင်းပြကြတယ်။

ငါတို့ ဆင်ကြီရဲ့ နှာမောင်းထဲ ဝင်ဖို့ တကယ် အသက်ရင်းပြီး ကြီးစားခဲ့ကြတာပါ . . . တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆင်ကြီးက မြေနိမ့်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ကြံပုံထဲကို ခါး လိုက်ပြီး မင်းတို့ အေးအေးဆေးဆေးမစားနိုင်တဲ့ ကြံတွေကို အဲဒီ ကြံပုံထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးစား

ပြန်တက်လာတာနဲ့ နင်းသတ်ပစ်မယ် . . . တဲ့။ ငါ တို့က သေမှာမကြောက်ကြပေမဲ့ ကြံကို အေးအေး ဆေးဆေးစားခွင့်ရကြတော့၊ အသက် အန္တရာယ်လည်း ကင်းတယ်။ မကြောင့်မကြလည်း စားရတယ်ဆိုတော့။ ငါတို့ တက်မလာမိကြတော့ဘူး။

အဲဒီ စကားလည်း ကြားရော၊ အသက်ဝင်နေ တဲ့ ကြွက်လေးခမြော ဘဝ၊ တစ်ရာသေဆုံးသွားတော့ တယ် . . . တဲ့”

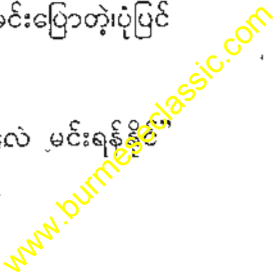
“ဘဝ၊ တစ်ရာ၊ သေဆုံးတယ်ဆိုတာ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ” ဟဲ့၊ ဦးဌေးအောင်မေးလေသည်။ သောမတ်(စ)က . . .

“ရောက်လေရာ၊ ဘဝ၊ တိုင်း . . . ဘဝ၊ တိုင်းမှာ၊ အဲဒီ အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်ပြန်သတိရတတ်ပြီး၊ သတိရ တိုင်း၊ သေဆုံးရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ”

သောမတ်(စ)၏ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်က . . .

“ငါ မေးပါရစေဦး။ အခု မင်းပြောတဲ့ ပုံပြင် နဲ့ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါ၊ စကားမဆုံးသေးဘူးလေ မင်းရန်နိုင်”

“မဆိုးသေးရင်လည်း။ ဆက်ပြောတု
မြန်မြန်ပြော။ ကြာတယ်”

သောမတ်(စ)က ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လျက်၊ စကားဆ
သည်။

“အခု ၊ ငါပြောပြတဲ့ပုံပြင်က ၊ ငါ့အဖို့
ငယ်ငယ်တုန်းက ၊ ကြားဖူးခဲ့တဲ့ပုံပြင် . . . တဲ့
တစ်ပါးသူလက်အောက်မှာ၊ နေရတုန်း
တချို့အလိုတော်ရိတွေ့ကာ နယ်ချဲ့တွေကို၊ ပူး
မယ်ဆိုပြီး၊ ပူးရင်းပူးရင်းနဲ့ စည်းစိမ်ယစ်သွားကြ
ကိုစောင်းချင်၊ ချိတ်ချင်လို့၊ အဲဒီဆင်နဲ့ ကြွက်ပုံ
ပေါ်လှာတာ . . . တဲ့”

“အေးပါ။ ဟူ့တို့မိပြီ။ အဲဒီပုံပြင်နဲ့ ငါနဲ့။ ဘာဆိုင်လို့
လို့၊ ငါ့မေးနေတာ” ဟူ့ကျွန်တော်ပြောသည်။

သောမတ်(စ) . . .

“ဟာ။ ဒါ၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲလေ။ မင်းည
ဆိုတဲ့ဆင်ကိုဖြိုခွင်းချင်လို့။ သင်အင်နီဆိုတဲ့နာအ
ထဲကို ဝင်ဖို့ မင်း . . . ကြိုးစားတာ။

နာမောင်းထဲကိုမဝင်နိုင်ဘဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့ကြံ
တွေနားကနေ၊ ပြန်တက်မလာနိုင်၊ ဖြစ်သွားတတ်
တယ်လို့၊ ငါ့သတိပေးတာလေ။ ပုံပြင်ပြောပြီးသတိ
ပေးတာ။ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့၊ မင်းမမေးနဲ့”

နိုင်ဇက -

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းရန်နိုင်။ မင်းက ကြံတွေစား။
ငါတို့အားလုံးက ဆင်နင်းခံ။ အဲဒါမျိုးတော့ မဖြစ်
စေနဲ့နော်”

အပြောင်အပျက်ပြောကာ၊ ရယ်မောလေသည်။ အားလုံး၊
င်းရယ်ကြ၏။ ကျွန်တော်ပြုံးလျက်၊

“အခြေအနေကို၊ ငါ့သုံးသပ်နေတုန်းပါ။
ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ၊ မဆိုးဖြတ်ရသေးပါဘူး။

ပြီးတော့ . . . ဆင်ကိုကျုံးမသွင်းဘဲ၊ မိုက်ရူးရဲ
ဆန်တဲ့ ကြွက်တွေလိုလည်း၊ ငါ . . . အင်အားမဖြိုး
ပါဘူး။ စစ်တုရင်ထိုးတာလောက်ကို စစ်တိုက်သလိုမျိုး၊
မခံစားဘူး။

စစ်တိုက်ရပြီဆိုရင်လည်း၊ စစ်ဥပဒေကို၊

ငါ့မချိုးဖောက်ပါဘူး။ ဥပမာ- အညံ့ခံတဲ့သို့ပန်းတို့
မရက်စက်ရဘူးဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အပြတ်အသတ်ချေမှုန်းမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး၊ မမေ့ရသေး
ဘူးပေါ့ဟုတ်လား” . . . ဟုနိုင်ဇ၊ မေးလေသည်။ ဟုတ်မှန်ကြောင်း
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံဖြစ်၏။ ပြီးမှ -

“မခံချင်စိတ်ကြောင့်သာ၊ ရှုံးသွားတဲ့ဘက်မှာ
ဝင်ရပ်လိုက်တာ။ နိုင်အောင်၊ ဘယ်သူ့ကို၊ ဘယ်
ချေမှုန်းရမယ်ဆိုတာ၊ ငါ၊ သေသေချာချာမသိသေး
ဘူး။ ငါ့လက်သုံးစကားအတိုင်း၊ မီးစင်ပဲကြည့်က၊ မှာပါ

“ကိုယ်ကလည်း၊ မကြမ်းကြုတ်မိအောင်၊ သူတစ်ပါးကွက်ကျေ
ရိုက်တာလည်း၊ ကိုယ်မခံရအောင်။ သတိတော့ ကြီးကြီးထားဝ
ကွာ” ဟု ကျော်ငွေအောင်ပြောသည်။ “အေးပါကွာ။ စိတ်ချပါ” ဟု
ကျွန်တော်၊ ကတိပြုလိုက်၏။

မြမြမှုကိုစာသင်ပေးကြသည့်ကိစ္စမှလွဲ၍၊ ကျွန်ကိစ္စတွေကို
နတ်၊ လူ၊ သာဓုမခေါ်နိုင်ကြောင်း၊ အားလုံးသိကြသည်။ ထိုသို့၊ သိထား
ကြသည့်တိုင်၊ ဆင်ကိုနိုင်ချင်ရင်၊ ချွန်းအုပ်၊ ကြွက်ကိုနိုင်ချင်ရင်၊
ကြောင်လုပ် . . . ဟူသည့်အယူအစွဲက၊ ပယ်ဖျောက်ရန်၊ မစွမ်းသာသေး

မိဘ၊ ကိုကူလုပ်ပေးတတ်ကြသည်မှလွဲ၍ ကျန်၊ ကာလများ
အမှားအမှန်၊ ရောထွေးလျက်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတွေ့ကျူးလွန်မိပေ
မိက၊ တော့၊ အခြေအနေအရပ် . . . ဟုသာ၊ နှလုံးသွင်းဖြစ်၏။

တို့ကိုယ်၊ သေသေချာချာ စမ်းစစ်ဖို့၊ ခိုင်ခိုင်မာမာ မစွမ်းသာ
အားကြီးသူက၊ သာ၊ အားမဲ့သူအပေါ်၊ အနိုင်ယူစိုးမိုးလိုကြ

တော့၊ လောက၊ က၊ ပြောပြခဲ့သယောင် ထင်မိ၏။
အမှန်တရားမဟုတ်သည်ကို၊ သိသော်လည်း၊ တရားအမှန်ကို၊
တော် မသိသေး။

“ကျောင်းသားဘဝ၊ ပြီးဆုံးခါစ၊ မိုးအဖေ ဘာမှမပြောတာ”
အစချီကာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ လတ်လျားလတ်လျား
နေသည်အထင်ဖြင့်၊ ကျွန်တော့်အဖေဦးအောင်ဆန်းက၊ ကျွန်တော့်
ဆံ့မ၊ စကားပြောလေသည်။

“သားသမီးလုပ်စာကို၊ ဘယ်မိဘ၊ မှာမမျှော်ကိုး
ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့၊ အလုပ်၊ လုပ်စေချင်တယ်။
အဖေတို့လို သစ်သီးရောင်းမယ်လို့တော့၊ မင်းမပြောနဲ့။
မိဘ၊ ထက်၊ ပိုတိုးတက်စေချင်လို့၊ မင်းကို၊
တက္ကသိုလ်အထိ၊ အရောက်ပို့ခဲ့တာ။ ဈေးရောင်းစေ
ချင်မှတော့၊ အလယ်တန်းလောက်ရောက်ကတည်းက၊
မင်းကို၊ ကျောင်းထုတ်လိုက်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ပြောသည်။

“ထမင်းတစ်လုပ်ကို၊ ဘယ်လို ရှာစားစား။
စားလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့၊ သားသမီးရဲ့၊ အသက်မွေး
ဝမ်းကျောင်းအလုပ်ဟာ၊ မိဘ၊ ရဲ့၊ အသက်မွေးစမ်း

ကျောင်းအလုပ်ထက်ပိုမြင့်မားစေချင်တာ
တိုင်းရဲ့ဆန္ဒပဲ။

မြင့်မားသွားတဲ့သားသမီးရဲ့အခြေအ
ကြည့် . . ပြီးပီတိဖြစ်နေရုံကလွဲလို့။သား
လုပ်စာကို၊မျှော်ကိုးတတ်တဲ့ မိဘထံမှာ
အဖေတို့အမေတို့ပျော်ပါးစရာနော် . . သားမြင့်
ချင်တာတစ်ခုတည်းပါကွာ”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် အဖေရယ်” . . ဟု ရိုသေ

စွာ ကျွန်တော်ပြောသည်။အဖေ စကားဆက်၏။

“ရမယ့်ဘွဲ့ကိုပခုံးပေါ်တင်ပြီးဘဝင်မြင့်
အဖေပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။”

အဖေတို့ထက်ပိုမြင့်မားတဲ့ကိုယ်ပိုင်
တစ်ခုခုကိုသားတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးလုပ်
ချင်တာပါ”

အဖေစေတနာစကားများကိုကျွန်တော် နားလည်
လည်း အခြားအကြောင်းတစ်ခုခုရှိနေလေသလားဟုစဉ်း
တွေးမိပေသည်။ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော် အလုပ်မရွေးပါဘူး အဖေ။
အလုပ်လည်းမပျင်းပါဘူး။ရောင်းတာဝယ်တာလည်း
အလုပ်ပါပဲ။သိမ်ငယ်စရာလို့ကျွန်တော်တစ်ခါမှ
မတွေးဖူးဘူး။ ဒီထက်မြင့်မားတဲ့အလုပ် ဆိုတဲ့
စကားကိုအဖေဘာကြောင့် ပြောတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

အဖေ ကျွန်တော်ကိုတွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်ပြီး . . .

“မင်းဆီကိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ခဏ
ခဏ လာနေတာမင်းအမေ့ကိုပြောပြတယ်။
ကောင်မလေးကဖြူစွတ်စွတ်နဲ့ . . . တဲ့။ဖြူဖြူဖွေး
ဖွေးလေးလို့မင်းအမေ့မပြောဘူး။

ဒါကောင်မလေးကိုမခိုးကျူးချင်တဲ့သဘောပဲ။
သားဖြစ်သူကိုနမောစိတ်ဝင်တယ်ထင်ပါရဲ့။ပြီးတော့
အဲဒီကလေးမကိုမင်းရဲ့ရည်းစား လို့မင်းအမေ
ထင်နေတယ်။အဲဒါဟုတ်လား သား”

“မဟုတ်ဘူး အဖေ”

“မဟုတ်ဘူးဆိုလည်းပြီးရော။အကယ်၍။

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ခဲ့ရင်၊ တစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်းက၊ မင်းထံ
သစ်သီးရောင်းတဲ့ မိဘရဲ့ သားလို့ ပြောဆိုချိန်မှာ
မှာစိုးလို့ ခုနက စကားတွေ၊ အဖေပြောခဲ့တာပဲ
ဖခင်၏ မေတ္တာကို မည်သည့်မီးမောင်းမျှ ထိုးမပြဘဲ
လင်းစွာ ကျွန်တော်မြင်ရသည်။

“ကျွန်တော့်မိဘကို၊ ဘယ်သူမှ၊ မချိုးနှိမ်

ရဘူး အဖေ”

အားပေးကတိစကားကို ပြတ်သားစွာ ကျွန်တော်ပြော

“ငါကလည်း၊ ငါ့သားကို၊ ဘယ်သူချိုးနှိမ်တာ

မကြိုက်ဘူးကွ”

အားကျမခံ လေသံပြုလျက်၊ အဖေပြောသည်။ ကျွန်တော်
ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးဖြစ်၏။ ပြုံးနေသည်ကို ကြည့်ကာ၊ အဖေက

“အဲဒီ ကလေးမလေးနာမည်၊ ဘယ်သူ

စကားမဆက်စပ်တော့ဟု၊ ထင်ထားစဉ်၊ ရုတ်တရက်
လိုက်သောကြောင့်၊ ခေတ္တမျှ ကျွန်တော်၊ မှင်တက်သွားသေး

“သင်နီ” ဟု ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

“သင်နီ။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်ပြုရပြန်သည်။ “နာမည်ကတော့၊
သုံးစားပဲ” ဟု အဖေပြော၏။ ပြီးမှ . .

“မင်းမှာ၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း၊ မရှိ

ဘူးလေ။ ရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့။

ဘာလဲ။ ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ။ အခုမှ၊

သူငယ်ချင်းဖြစ်တာလား”

“ပြောပြရမှာနည်းနည်းရှုပ်တယ်အဖေ”

အဖေက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်

“အဲဒီ ကောင်မလေးက ရှုပ်သလား”

“မရှုပ်ပါဘူး။ သူနဲ့ ခေါ်ပြောပတ်သက်နေ

ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ပြောပြရမှာ အဆင့်

များတယ် . . လို့ဆိုလိုတာပါ”

“မင်းပြောမပြခင်တောင်၊ ငါတော်တော်နားရှုတ်နေပြီ” ဟု

ပြော၏။ “အဖေ နားရှင်းအောင်၊ ကျွန်တော်၊ သေသေချာချာ

ပြောပါမယ်။ ပြောပြပြီးရင်သာ။ အဖေ . . ကျွန်တော့်ကို မဆူပါ

ဟု ကြိုတင်စကားခံထားလိုက်သည်။ အဖေက . . .

“မင်းရန်နိုင် ။ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့

မင်းနဲ့ ။ ကြိုက်နေတယ်ဆိုလည်း၊ ဟုတ်
ကြိုက်နေပါတယ်... လို့၊ တစ်ခွန်းတည်းဖြေ
ငါ့ဝင်မစွက်ဖက်ဘူး။ ဝေလည်ကြောင်ပတ်တေ
မပြောနဲ့”

“အစဉ်လိုက်ပြောမှာပါအဖေရယ်။ ဝေလည်ကြောင်
မပြောပါဘူး” . . . ဟု၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြရင်း၊ မင်းညက်၊ မြေ
ကျော်ဌေးအောင်တို့နှင့်၊ စတင်ပတ်သက်ခဲ့ရသော၊ ဇာတ်လမ်းစဉ်
မခွင်းမချန် ပြောပြဖြစ်တော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ” . . . ဟု၊ ကျွန်တော့် စကားဆုံးသည်နှင့်၊ အ
ညည်းတွားလေသည်။ ပြီးမှ . . .

“အင်း . . . ။ မင်းတို့၊ တော်တော်အလုပ်
နေကြတာကိုး။ ရှုပ်ရတဲ့အလုပ်ကလည်း၊ အကူ

ကိစ္စ။ အဲဒီတော့၊ အကုသိုလ်တွေနဲ့ ထုံမွန်းနေတဲ့
သဘောပေါ့”

မဆူမကြိမ်းသော်လည်း၊ အပြစ်တင်တော့မည်၊ စကား၊
သက္ကဏာ။ မည်မျှပင် အပြစ်တင်စေ။ အဖေ၊ အပြစ်တင်စကား၊
အမှားမရှိနိုင်။ ငြိမ်ဆိတ်စွာ၊ နာယူနေရုံမှတစ်ပါး၊ အခြားမရှိတော့ပြီ။

“အခု၊ မင်းနဲ့၊ အဲဒီ သလင်နီနဲ့၊ မငြိစွန်း
ကြသေးဘူးပေါ့”

ရည်းစားမဖြစ်ကြသေးဘူးပေါ့ . . . ဟု၊ အဖေ မသုံးနှုန်း။
ငြိစွန်း” ဟူသည့် စကားလုံးကို ၊ တမင် ရွေးချယ် ချဲ့သုံးနှုန်းလိုက်သည်
ကျွန်တော် သိ၏။

“ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး”

“ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာက၊ မဖြစ်အောင်၊
စောင့်စည်းနေတာလား။ ဖြစ်အောင်ဆောင်ရွက်ဖို့
အခွင့်မသာသေးတာလား”

“အဖေ”

ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့်၊ “အဖေ” ဟု၊ ခေါ်လိုက်မိခြင်း
သည်။ အဖေကလည်း၊ တမင်တကာအလိုက်သင့် ပြန်ထူးပြန်လေ၏။

“ဘာလဲ၊ သား”

“မြမြမူ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး၊ နစ်နာသွားတာကိုလည်း၊ အဖေထည့်တွေးပြီးမှမေးလေ”
အဖေကလည်း ကျွန်တော့်လေသံမျိုးဖြင့် . . .

“သင်နီ ၂ လုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း၊ မင်းထည့်တွေးလေကွာ”

“တွေးပါတယ်” ဟု လေသံလျှော့ဖြင့် ကျွန်တော် ပြောသည်။
အဖေက . . .

“တွေးရင် အဆုံးထိ တွေးလေကွာ။ ကျွေးထွေးတဲ့ကားယကံရှင်နဲ့မင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ထဲပဲ။ မကျေနပ်ရင်၊ မင်းအဲဒီတုန်းကတည်းက သေပစ်လိုက်ပေါ့။

ခပ်ညှိညှိ လက်စားချေဇာတ်လမ်းလေးထဲက လိုမဆိုင်တဲ့ သူ့ကို ဆွဲထည့်တာမျိုး မယုတ်ညံ့လွန်းတယ်။

နောက်ပြီး . . . မင်းထိခိုက်စေချင်တာမင်းဉာဏ်။ ထိခိုက်အောင်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာ

သင်နီ။ မိန်းမသား။

ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခဲနဲ့ပေါက်တဲ့လူကို လိုက်မကိုက်နိုင်လို့။ ခဲလုံးကို လိုက်ကိုက်သလိုဖြစ်နေပြီမင်းရန်နိုင်။ ငါ့သား။ မှားလိုက်တာကွာ”

“အဲဒီကောင်က စာနာစိတ်မရှိဘူး အဖေ။ သူများနှမကို စော်ကားရင်။ သူ့အစ်မကိုလည်း”

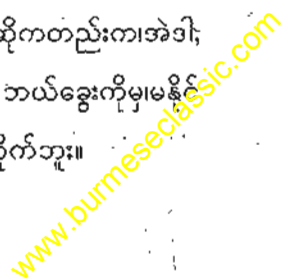
အဖေ လက်ကာသဖြင့် ကျွန်တော် စကားဆက်ခွင့်မရ။
အဖေက မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ကာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်သည်။ ကြည့်ရင်း၊

“ခွေးနဲ့ပြိုင်ကိုက်မယ်လူက ခွေးကျင့်ခွေးကြံကြံရတယ် . . . တဲ့။ မင်းတို့တတွေလည်း ခွေးနဲ့ပြိုင်ကိုက်ဖို့ ကြံနေကြတာကိုး”

“ပြိုင်ကိုက်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ။ နိုင်ချင်တာပါ။ နိုင်မှဖြစ်မှာမို့ပါ”

အဖေ ခေါင်းခါ၏။ ပြီးနောက်၊

“ခွေးကို နိုင်ချင်တယ်ဆိုကတည်းက အဲဒါ လူမဟုတ်ဘူးကွ။ လူဆိုတာ ဘယ်ခွေးကိုမှ မနိုင်ချင်ဘူး။ ဘယ်ခွေးနဲ့မှ ပြိုင်မကိုက်ဘူး။

တစ်ခါတစ်ရံ။ တချို့ လူယုတ်မာတွေထံ
ခွေးနဲ့ နှိုင်းရတာ။ ခွေးတောင်၊ သိက္ခာကျတယ်
အဲဒီလို လူမျိုးကို အနိုင်ကျဖို့။ မင်း . . . အကုသို
တွေ၊ မွေးထားတာလား မင်းရန်နိုင်”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။ အတန်ကြာမှ . .

“ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိတာ
အဖေ”

“ဟုတ်လား။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိရင်။ သင်
ကို မထိခိုက်စေနဲ့ပေါ့”

“မြမြမှုကို ထိခိုက်တဲ့ ကိစ္စကျတော့
အဖေ”

“အဲဒါ။ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပဲလေ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ သား။ ငါသာမင်းအသက်အရွယ်ဆို
ယုတ်မာတဲ့ကောင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ ကတည်း
က၊ ငါ၊ ဒီကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ ငါက။ အခု လူကြီး။ မိဘ။ ဆိုထေ

လူကြီးစကား၊ မိဘစကားပဲ၊ ပြောမယ်။

မိဘဆိုတာ၊ သားသမီးကို ပညာ
သင်ပေးရုံ၊ အစီးအပွားရှာတတ်ဖွေ၊ အောင်၊
သင်ပေးရုံနဲ့။ တာဝန်မပြီးသေးဘူးကွ။

ကုသိုလ် . . . အကုသိုလ်ဆိုတာတွေကို၊
ခွဲခွဲခြားခြားသိအောင်။ သင်ပေးတတ်ဖို့၊ လိုသေး
တယ်။ ရှာတတ်ဖွေတတ်အောင်၊ သင်ပေးတာလောက်
ကတော့၊ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း၊ လုပ်နိုင်ပါတယ်။

ကောင်းမှုက . . . ကုသိုလ်မကောင်းမှုက . . .
အကုသိုလ်ဆိုတာ၊ လူတိုင်းသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .
ဘယ်ဟာ၊ ကောင်းမှု။ ဘယ်ဟာ၊ မကောင်းမှုဆိုတာ
ကို၊ ခွဲခြားနိုင်တဲ့၊ အသိပညာကတော့၊ လူတိုင်းမှာ
မရှိနိုင်ဘူး”

အဖေစကားမဆုံးသေးခင်၊ ကျွန်တော်က . .

“မြမြမှုကို ကိုယ်ချင်းစာမိတာ၊ ကုသိုလ်
မဟုတ်ဘူးလားအဖေ”

အဖေ၊ ခေါင်းခါ၏။

“ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တစ်ခုတည်းဆိုရင်
 ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ။ ကုသိုလ်စိတ်ပေါ့။ အဲဒီ ကုသို
 လ်စိတ်ကြောင့် မြမြမှုကို စာသင်ပေးကြတာ
 မလေအောင်။ စာမေးပွဲပြန်ဖြေဖို့ တိုက်တွန်း
 တာတွေဟာ ကုသိုလ်အလုပ်တွေပေါ့။

မြမြမှုကို ထိခိုက်အောင် ပြုမူသွားတဲ့
 တစ်ခုခုပြန်လုပ်ဖို့ ကြိုးပမ်းကြတာက တော့
 အကုသိုလ်ပေါ့ကွာ။ အကုသိုလ်စိတ်ပေါ့။ အကုသို
 လ်အလုပ်တွေပေါ့။ မင်းအလုပ်က ကုသိုလ် . . . အ
 သိုလ်။ ရောနေမှတော့။ ကောင်းမှုစစ်စစ်လို့
 နိုင်ဘူး။ ကုသိုလ်တစ်ပဲ၊ ငရဲတစ်ပိသာ ဆိုတဲ့
 ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ကြားဖူးပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်၏။

အဖေက . . .

“ကောင်းတာလုပ်မယ့်သူကို ကူညီ
 ကုသိုလ်ပဲ။ ကောင်းတာလုပ်တဲ့သူကိုပဲဖြေ
 မကောင်းတာလုပ်တဲ့သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ထိခိုက်

အောင်လုပ်တာ၊ အကုသိုလ်ပဲ”
 ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။ သဘောမတွေ့။
 ထို့ကြောင့် . . .

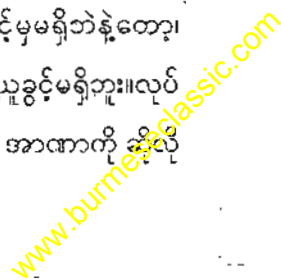
“မကောင်းတာလုပ်တဲ့သူကို၊ ဒီအတိုင်း ၊
 လက်ပိုက်ကြည့်နေရမယ့် သဘောလားအဖေ”

“မင်းက၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်ဆိုရင်တော့ . . .
 မကောင်းတဲ့သူကို အရေးယူ။ ကောင်းတဲ့သူကို ၊
 သူကောင်းပြုရမှာပေါ့။

သာမန်ပြည်သူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့၊
 မကောင်းတဲ့သူကို ဝေးဝေးရှောင်။ ကောင်းတဲ့သူကို
 ရိုသေဆည်းကပ်။ ဒါပဲ”

“သာမန်ပြည်သူတစ်ယောက်မှာရော၊
 မကောင်းတဲ့သူကို အရေးယူရမယ့်တာဝန်၊ မရှိဘူး
 လား အဖေ”

“မင်းမှာ၊ ဘာလုပ်ပိုင်ခွင့်မှမရှိဘဲနဲ့တော့၊
 မင်း . . . ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးယူခွင့်မရှိဘူး။ လုပ်
 ပိုင်ခွင့်ဆိုတာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်၊ အာဏာကို ဆိုလို

တာ။

အဲဒီ အာဏာ၊ မင်းမှာမရှိပဲနဲ့။ တစ်ဦးဦး
မင်းက၊ အရေးယူမိတယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒါ၊ ဥပ
ဖြင်ပ၊ က၊ ဆောင်ရွက်တာဖြစ်တဲ့အတွက်၊ တရား
ဝင်ဘူး။

တရားမဝင်ဘူးဆိုကတည်းက၊ မတရား
ထဲကို၊ ဝင်သွားတာပဲပေါ့။ မတရားမှုဆိုကတည်းက
အ၊ ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့၊ များသွားပြီ”

“အဖေ”

ကျွန်တော်၊ အားမလို၊ အားမရ ၊ ခေါ်လိုက်မိလေသည်

“ပြော”

“မြမြမှု၊ မတရားအနိုင်ကျင့်ခံရတာ၊ ကျွန်တော်
ပြောပြတဲ့စကားတွေအရအဖေ၊ သိပါတယ်နော်”

“အေးလေ။ သိပါတယ်”

“မင်းဉာဏ် ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့၊ အဲဒီကောင်နဲ့
မိဘ၊ ခံတွဲ။ မတရားဘူးဆိုတာကိုရော။ အ
လက်ခံရဲ့လား”

“လက်ခံတာပေါ့”

“ကျွန်တော်က၊ အဲဒီ မတရားတဲ့၊ သူတွေကို၊
မကျေနပ်လို့။ မတရားပြန်လုပ်ဖို့၊ ကြံမိတာလေ။
အဲဒီ နှုတ်ကော်၊ မြမြမှုကို၊ ကူညီချင်တဲ့စိတ်တစ်ခု
ပဲ လိုတာပါ”

အဖေက၊ ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ၊ ဆက်ပြောမည့် ကျွန်တော်
အကိုသာ၊ နားစွင့်နေသည်။

“အဖေ ခုနက၊ ပြောတယ်။ အဖေသာ
ကျွန်တော်အရွယ်ဆို၊ အဖေအဲဒီကောင်ကို၊ သတ်
ပစ်လိုက်မှာဆို။ အဲဒါရော၊ တရားဝင်လို့လား”

အဖေ ချယ်လေ၏။ ပြီးမှ -

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီးက၊ ဖအေကို၊
စကားနိုင်လုနေတာကိုး။ သားရေ . . . အဖေက၊
မင်းတို့ခေတ်လို၊ အင်တာနက်တွေ၊ အင်တာဖြူတွေ
တော့။ မသိပါဘူးကွာ။

သို့သော် . . . ဘယ်စိတ်ထားနက်တယ်၊
ဘယ်စိတ်ထားဖြူတယ်။ ဘယ်ဟာ၊ အ၊ ကုသိုလ်စိတ်

ဘယ်မှာကုသိုလ်စိတ် ဆိုတာလောက်တော့။ အတော့။
သိပါတယ်။ သိရမယ့်၊ အရွယ်လည်း၊ ရောက်
လေကွာ။

အဖေ၊ မင်းအရွယ်တုန်းက၊ အခုမင်းကြီး
စိတ်မျိုး၊ အဖေမှာ ရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်ကိစ္စဟုတ်
မဟုတ်ဟုတ်။ မတရားဘူးထင်ရင်၊ ဝင်ပါချင်
စိတ်မျိုးလေ။

ဒါပေမဲ့။ အခုအဖေကလူကြီးဖြစ်
မိဘ၊ နေရာ ရောက်နေပြီ။ အဲဒီ စိတ်ဟာ
အကုသိုလ် မကင်းတဲ့စိတ်ဆိုတာလည်း၊ အ
သိနေပြီလေ။

အဲဒီ သိတဲ့စိတ်နဲ့မင်းကို၊ အဖေ၊ တ
လောက်မှတ်သလောက်လေး၊ တားနေတာပါ။
တွေ့မများကြပေမဲ့။ လူကြီးမိဘ၊ တွေမှာ၊ အ
အကြံတွေ၊ အများကြီးရှိပါတယ်ကွာ။”

ကျွန်တော် ၊ အဖေကို တွေ့ငေးလျက်သာ၊ ကြည့်နေမိ
သည်။ မည်သို့သော၊ စကားလုံးမျိုးဖြင့်၊ ဝန် ချတောင်းပန်ရ

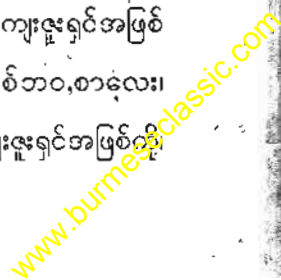
“ရှေ့လူက၊ တားဆီးနေပါလျက်နဲ့။ နောက်
လူက၊ ယုံကြည်မှုနည်းလို့၊ ကျူးလွန်ကြည့်ချင်သေး
တယ် ဆိုရင်လည်း။ နောက်လူသဘောပေါ့ကွာ။

အသိဉာဏ်ကြီးတဲ့လူဆိုရင်တော့။ ရှေ့လူ
ဘာကြောင့် တားရတယ်ဆိုတာကို၊ သဘောပေါက်
တယ်။ မီး . . . ပူ၊ မပူ၊ သိဖို့။ ကိုယ်တိုင်၊ ကိုင်ကြည့်
စရာ မလိုပါဘူး။ ရှေ့က၊ ကိုင်မိတဲ့သူတွေ၊ တယ်လို့
လောင်ကျွမ်းသွားကြရတယ်ဆိုတာကို၊ ခန့်မှန်း
ကြည့်ရုံနဲ့။ အပူရှိန်ကို၊ သိနိုင်ပါတယ်။”

“ကျွန်တော်၊ သဘောပေါက်ပါပြီ အဖေ။
စကားစစ်ထိုးမိတာ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“အပြစ်မယူပါဘူးကွာ။ စေတနာ၊ ခမတ္တာကို၊
သဘောပေါက်ရင်၊ ပြီးရော။”

မိဘဆိုတာ။ သားသမီးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်
ကို၊ ဒီတစ်ဘဝတည်းရတာ။ တစ်ဘဝ၊ စာသေး၊
ကျွေးနိုင်၊ ပေးနိုင်ရုံလောက်နဲ့။ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်တို့၊

အဖေ၊ မခံယူချင်ပါဘူး။

ကုသိုလ်၊ အ၊ကုသိုလ် ဆိုတာကို။ခွဲခြားစိတ်ဖြာပေးနိုင်တဲ့။ဖခင်ကောင်းအဖြစ်ကို။အခံယူချင်သေးတယ် . . သား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . အဖေ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင်၊ အဖေပြောစကားကို။စုံမှတ်ပြီးတော့သာ၊ယုံကြည်လိုက်ပါ။ကျွန်တော်၊ ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုပြောလိုက်သည်။ အစကားဆက်ပြန်၏။

“ကလေးမ၊လေး၊မြမြမှုကိစ္စ။သူ့အကြောသူ . . လို့၊ အဖေ၊ခုနက၊ပြောတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ ။ကိုယ်ချင်းမစာလို့၊ပြောတာမဟုတ်ဘူး။လူတိုင်းမှာ၊သူ့အကြောင်းနဲ့၊သူ့ကံနဲ့၊ပါလာပြီးသား။

ကံကြွေးဆပ်ရမယ့်သူက၊လည်း၊တစ်နည်းနဲ့၊ဆပ်ကိုဆပ်ရလိမ့်မယ်။ကံအသစ်ကိုတူ

မယ့်သူက၊လည်း၊ဘယ်သူတားတား၊ကျူးလွန်ဖြစ်အောင်၊ ကျူးလွန်လိမ့်မယ်။

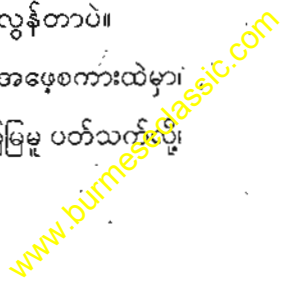
အဲဒါကို။ ဘုမသိ၊ဘ၊မသိ၊ တစ်ယောက်ယောက်က၊ ဝင်ပါလိုက်မိရင်။ အဲဒါ၊ သူတစ်ပါးအ၊ကုသိုလ်ကို၊ ဝင်ပြီး။မျှယူလိုက်တာနဲ့၊အတူတူပဲ”

“ဝင်မပါလို့ကို၊မဖြစ်ဘူးဆိုရင်ရော၊ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အဖေ”

“သက်ဆိုင်တဲ့၊အာဏာပိုင်တွေရှိတာပဲ။ သူတို့ ဆုံးဖြတ်၊ကြားနာကြပေစေပေါ့။တရားမျှတတဲ့။ ဘယ်အာဏာပိုင်မဆို၊ မဆုံးဖြတ်နိုင်တာ . . ဘာမှ မရှိဘူး။

အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့၊သက်ဆိုင်ရာကို၊မတိုင်မတော်ဘူးဆိုကတည်းက၊ အဲဒါ၊မတိုင်တဲ့သူရဲ့ တာဝန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကို၊တခြားနည်းနဲ့၊ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားတာဟာ၊အမှားကို၊ကျူးလွန်တာပဲ။

သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ဆိုတဲ့၊အဖေစကားထဲမှာ၊ အကုန်ပါသွားပြီ။မင်းဉာဏ်ကို၊မြမြမှု ပတ်သက်လို့၊

ဒီပြဿနာဖြစ်တာလေ။ သူတို့ မတိုင်ရဲမတော
လို့ တစ်ဘက်အသိုင်းအဝိုင်းက လူပါးဝ၊ ရဲတာ
အဲဒါကိုက သူတို့အကြောင်းနဲ့သူတို့ပဲ။ ဒါ
မင်းတို့တတွေက မဖွယ်ရာတဲ့နည်းနဲ့ ဝင်ပါနေတာ
ဆိုရင်။ အဲဒါ၊ ရမ်းကားတာပဲ။ မတရားမှုပဲ။”

“ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ရသေးပါဘူး” . . . ဟု၊ စွပ်စွဲသူ
ကို ကျွန်တော် ကွယ်ကာ၏။ အဖေက . . .

“မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတိုင်းဟာ။ အာ
သူမိန်းမသားအပေါ်၊ မနိုင်မကျင့်ဘူးကွ။ အ
ယူဖို့၊ အကွက်ချ၊ စီမံတာမျိုးဆိုရင်။ ပိုတောင်ယူ
ညံ့သေးတယ်။

လောက၊ မှာ။ ဆိုးတာရယ်၊ ပေတာရယ်၊
တာရယ်၊ ရိုင်းတာရယ်၊ မိုက်ရိုင်းတာရယ်၊ ယုတ်
တာရယ်။ အဲဒါတွေ၊ အားလုံးထက်။ ပိုပြီးရွံရှာ
ကောင်းတာ။ ယုတ်ညံ့မှုပဲ။ .

ယုတ်မာတာတောင်၊ အဆင့်အတန်း၊ အ
ဆုံး၊ အညံ့ဆုံးနည်းနဲ့ ယုတ်မာတာကို ယုတ်ညံ့တာ

ခေါ်တာပေါ့။ အဖေက၊ သားယောက်ျားလေး၊
မွေးထားတဲ့အတွက်။ ဆိုးတာ၊ ပေတာ၊ မိုက်ရိုင်းတာ
လောက်အထိ။ အဖေ၊ ဝင်မစွက်ဖက်ဘူးသား။

နေတဲ့နိုင်ငံ။ ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာ၊ သာသနာ၊
မွေးဖွားတဲ့ မိဘ၊ သင်အံ့တဲ့ဆရာသမားတွေ . . .
ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းရလောက်အောင်၊ ယုတ်မာ၊
ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်အကြံမျိုး။ ငါ့သားကြံစည်နေမယ်ဆို
ရင်တော့။ အဖေ၊ ဝင်စွက်ဖက်ရလိမ့်မယ်။”

“ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ပါ့မယ် အဖေ”

ဖခင်က၊ စကားရေတံခွန်တွေ၊ တဝေါဝေါသွန်ချနေပါလျက်၊
နံ့တော်မှာ၊ ခြေတစ်ချစာမျှသာ၊ ချိုင့်ခွက်လျက်ရှိသည့်၊ ရွံ့ငွက်ထဲမှာ
ခွက်ရေကဲ့သို့၊ ညစ်ညမ်းစွာ သိမ်ဖျင်းနေရလေ၏။ စကားများများ
ဆိုနိုင်။

“လူ့ပြည်က၊ အပ်တစ်စင်းနဲ့ ဗြဟ္မပြည်က၊
အပ်တစ်စင်း။ ဆုံတွေ့ဖို့ လွယ်ချင်လွယ်မယ်။ လူ့
အဖြစ်ကို၊ ရဖို့မလွယ်ဘူး . . . တဲ့။

လူ့ဘဝ၊ ဆိုတာ၊ ရခဲတယ်တဲ့။ အဲဒီလို၊ ရဖို့

မလွယ်တဲ့အပြင်။လူတစ်ဦးနဲ့လူတစ်ဦး။ဆုံမ
ဖို့ဆိုတာလည်း၊အင်မတန်ခက်ခဲတယ်။

ရှေးကအကြောင်းတွေပါမှဆုံတွေ့ကြရ
အကြောင်းပါလို့။ဆုံတွေ့ကြရပြန်တော့လ
တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦး။လိလားတဲ့ လူတွေအ
တွေ့ရဆုံရဖို့ဆိုတာ၊ခက်ခဲပြန်ရော။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ပြိုင်ဆိုင်
အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်ဖို့။ဆုံတွေ့နေကြရတဲ့ လူ
လောကမှာ၊အများကြီးပဲ။ ဘယ်လောက်၊ ထ
လိုက်သလဲ။ကံဆိုးတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒါကိုခေါ်

ကျွန်တော် မကြားနာဘူးသော၊ လောက၊စတ
လေးနက်တည်ကြည်စွာ၊အဖေ၊ပြောပြနေလေသည်။

“အခုသင်နီဆိုတဲ့၊ကောင်မ၊လေးနဲ့
ဆုံတွေ့မှုဟာ၊ကောင်းတဲ့ကံအကြောင်း
မကောင်းတဲ့ကံအကြောင်းလား။ ညက်ထ
ကောင်းနဲ့စဉ်းစား။မကောင်းတဲ့ကံအကြောင်း
ဆုံတွေ့ကြရတယ် လို့ယူဆရင်လည်း။ကောင်း

ဖြစ်အောင်ပြင်။ကံမကောင်းဘူးလို့၊ ညည်းညူနေ
ကြတဲ့လူတွေဟာ။ကံမပြင်ရသေးလို့ပဲ။မကောင်းခဲ့တဲ့
ကံကိုပြင်ဖို့။တာယကြာမှ၊မလိုဘူး။ကောင်းတဲ့စိတ်၊
မွေးလိုက်ရုံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ကျွန်တော် ပြင်ပါမယ်”

“မင်းအမေက၊တော့၊ သင်နီနဲ့ မင်းနဲ့၊

ကြိုက်နေကြတယ်ပဲ။ထင်နေတာ။မကြိုက်သေးပါ
ဘူးလို့၊ငါ့ရှင်းပြလိုက်ပါမယ်”

နောက်နောင် အခြေအနေကို၊ မခန့်မှန်းနိုင်သေးသည့်
အိပ္ပာယ်စကားဖြင့်၊ အဖေ၊နောက်ပြောင်သည်။

“ကျွန်တော်၊စိတ်ထားကောင်းနဲ့ပဲ၊ ခေါ်ပြော

ဆက်ဆံမှာပါ။တခြားစိတ် မမွေးပါဘူး”

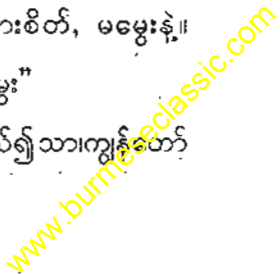
အဖေက ၊ ရယ်လျက်၊

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ။စိတ်ထားကောင်း

တဲ့သူတွေမှာပဲရှိတာကွ။တခြားစိတ်၊ မမွေးနဲ့။

အဲဒီ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစိတ်ပဲမွေး”

ကျီစယ်စကားမှန်း၊သိသောကြောင့်၊ရယ်၍သာ၊ကျွန်တော်

နေနေရ၏။ ခဏကြာသော် . . .

အဖေ့ကိုကြည့်ညိုစွာ ကျွန်တော် ကြည့်နေမိတော့၏။

“အဖေ။ အဖေဆုံးမ၊ စကားတွေကို ထောင်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး

အပ်သလိုပေးဆပ်ရမည့် ကျေးဇူးတရားကား၊ ကြီးမြတ်လွန်း မြင့်မားလွန်းပါဘိ။

သိမ်ငယ်သွားသလိုပဲ။ အဖေလောက်၊ သေးပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တွေးမိတယ်”

“မသိသေးတာမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ သိခွင့်မကြုံသေးတာဖြစ်မှာပါ။ အဖေက မတော် သားရဲ့ ဒါပေမဲ့ - ကောင်းအောင်နေတယ်။ သာ ခေတ်ပညာတတ်ပဲ။ တော်ပြီးသားပါ။ ကောင်းအ နေလိုက်တာနဲ့ ပြည့်စုံသွားပြီ။ မသိမ်ငယ်တော့

ဥပမာပြောရရင်။ အဖေက လျစ်ကားအ ကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ - ကောင်းကောင်းမောင်းတယ်။ နည်းနည်းရောက်ပါတယ်။ သားက ခေတ်မှီတဲ့ လှလှလေး။ ခရီးမတွင်သေးဘူး။

ခရီးလမ်းတိုင်းမှာ ခေတ်မှီတဲ့ကားလှလှလေး အကောင်းဆုံးမောင်းလိုက်လို့ကတော့။ အဖေ၊ လိုက် နိုင်ပါဘူးသားရယ်”

“တောက်”

ကျွန်တော့် တက်ခေါက်သံ၊ ပြင်းထန်သွားရသည်။ “အခု၊
သံလို့ လုပ်ကြမလဲ” ဟု နိုင်ဇ၊ နှင့် သောမတ်(စ)ကို ကျွန်တော်
မေးလိုက်သည်။ “ငါ့စဉ်းစားပြီးသွားပြီ။ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောရ
အာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ” ဟု နိုင်ဇ ပြောသည်။

“ကျော်ဌေးအောင်ရော”

“အိမ်မှာပေါ့။ သူ့နွမ့်ပေါက်ကရလုပ်မှာစိုးလို့၊
ထိုင်စောင့်နေတယ်။ သူ့အမေလည်း အိမ်မှာ။
အကြော်တောင် မကြော်ဖြစ်ကြတော့ဘူး။”

“မင်း၊ ဘာဆုံးဖြတ်ထားတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောဦး”

“ငါ . . . မြဲမြဲမှုကို၊ ယူမလို့”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ” ဟု၊ စိတ်ရှုတ်ထွေးစွာ၊ မေးမိသည့် နိုင်ဇ၊ က ...

“ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့။ မင်းနဲ့တိုင်ပင်ရင်၊ ကျော်ဌေးအောင်ဆီမှာ၊ ခွင့်တောင်းမဝ ပြီးရင်။ သူတို့ အမေဆီမှာ ၊ ခွင့်တောင်းမဝ

မြမြမှုကိုတော့၊ သေသေချာချာနားဝင်အောင် ပြောရမှာပဲ။

ငါ့အိမ်ကိုတော့၊ အဖြစ်မှန်တွေပြောမတော့ဘူး။ မြမြမှုနဲ့၊ သမီးရည်းစားဖြစ်တယ် အနေအထိုင်၊ စည်းကမ်းပျက်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ယူမှဖြစ်မယ့်၊ အနေအထားရောက်သွားတယ်။ အလောက်ပဲ၊ အသိပေးချင်တယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

ကျွန်တော်ထပ်မံ၍၊ မေးမိပြန်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားလို့ တွေးနေရမယ့် အချိန်တော် မဟုတ်တော့ဘူး မင်းရန်နိုင်။ အမြန်ဆုံး လုပ်ရအောင် အခြေအနေကို ရောက်နေတာ”

သောမတ်(စ)က ...

“မင်းညာဏ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့၊ မကျနပ်တာတွေ၊ ဒေါသ၊ ဖြစ်တာတွေ၊ ခဏမေ့ထားလိုက်တော့။ အခု လောလောဆယ်၊ မြမြမှုရဲ့ အရှက်နဲ့ သူ့ဗိုက်ထဲက အသက်ကို ငါတို့ မြန်မြန် ကယ်မှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်တော်က ...

“အဲဒီကိစ္စကို မင်းတို့ ဘယ်လို လုပ်သိတာလဲ”

“ကျော်ဌေးအောင်ပြောတာပေါ့ကွာ။ မြမြမှုကို မေးခွန်းဟောင်းတွေ၊ သွားပေးတာ။ အကြော်ဖိုမှာ မတွေ့လို့ အိမ်လိုက်သွားတာ။ အဲဒီကိစ္စ သိခဲ့ရတာပဲ။

ကျော်ဘ၊ တို့၊ စိန်တိုးတို့ကို တောင်။ ကျော်ဌေးအောင် အသိပေးဘူး။ သွေးရင်းသားရင်းလို့ သဘောထားပြီး ငါတို့ကို အသိပေးတာထင်ပါရဲ့။

မြမြမှု၊ နေမကောင်းလို့၊ ဆေးခန်းသွားရင်း၊ အဲဒီကိစ္စ သိလာရတာတဲ့။ နိုင်ဇ၊ က၊ ချစ်လို့ ကြိုက်လို့ ရယ်တော့၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဝင်ကူညီတာပေါ့ကွာ။

သူမကူညီရင်လည်း၊ မင်းနဲ့ငါ။ တစ်ယောက်

ယောက်ကျင်ကြရမှာပဲ”

အဖေ့ဩဝါဒ၊ စကားတွေကို သူငယ်ချင်းများအား ကျွန်ုပ်
မပြောပြဖြစ်တော့ပေ။

မှန်သော တရားစကားတို့သည် ကား၊ နားရှိသမျှ ကြား
ရသည့်တိုင်၊ နှလုံးသည် ဆိုင်အတွင်းသို့၊ ခိုင်ကိန်းအောင်
ခက်ခဲနေပါက ထို... မှန်သော တရားတို့သည် တရားမမည်တော့
စကားအဖြစ်သာ၊ နားအညစ်မှာ၊ ကုန်ဆုံးလျက်၊ ကွယ်ပျောက်
ပျက်သုဉ်းရချေသည်။

အငိုလွယ်လျက်၊ အရှိုက်ခက်သကဲ့သို့၊ ခူးဆက်ပါလျက်၊
အနှိုက်သကဲ့သို့၊ မြတ်နိုးပါလျက်၊ ဆုံဖို့ခက်သကဲ့သို့၊ ပေးအပ်ပါ
သည့်ရဖို့ခက်သကဲ့သို့၊ ဖခင်၏ အကူအညီ ကင်းကြောင်း စကား
များကို၊ နာကြားခံယူခဲ့ပါလျက်၊ ပိုင်သ၊ ပိုက်ထွေးဖို့၊ ခက်ခဲရ
သည်။

တရားမျှတခြင်းဟူသော၊ ပန်းပွင့်မာလာတို့ကို၊ မည်သူ
ပိုင်ဆိုင်လိုကြ၏။

သို့သော်... အနီးဝန်းကျင်ရှိ၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းများက၊
နှုတ်ဆင်းပိုင်းပတ်၊ ပိုင်းဖြတ်၍ တိုက်ခတ်ကြသော အခါ၊ တရား
ခြင်းဟူသော၊ ပန်းဝတ်မှုန်၊ မာလာဖူးတို့၊ ကြွေကျ၊ မြေခ၊ ကြေမှု
သည်။ ထိုအခါ၊ အရံအတား အားမဲ့သော မြတ်နိုးခြင်းသည်၊
ညှိုးနွမ်း၊ အကာအကွယ် မလုံလောက်သော၊ မက်မောမှုသည်၊
ညှိုးနွမ်းပျက်၊ တွေးမောလျက်၊ ရင်နာစွာ၊ သိမ်ငယ်ရလေ၏။
သည့် အရာကိုမဆို၊ ဆန္ဒ(တစ်ခုတည်း) သက်သက်ဖြင့်၊ ပိုင်ဆိုင်
စေကောင်း။

မိခင် ဖြစ်သူ ဒေါ်မြဌေးနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်ဌေးတို့ တို့ထံတွင် နိုင်ငံ၊ ခွင့်ပန်ပြီးသည့်တိုင်၊ မြမြမူ ခေါင်းမညိတ်တော် “ကျွန်မထိုက်နဲ့ ကျွန်မကံပါ။ ရှိပါစေတော့” ဟုသာ၊ တထွတ်တပြောနေလေသည်။ “နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံ တစ်ခုတည်း၊ မဟုတ်ဘူးလေ။ တခြားသက်ရှိ တစ်ယောက်ရဲ့ ကံပါ၊ ပါနေပြီလေ။ နင်နဲ့ လိုက်မာန်ပါ။ ဘာမှ မလုပ်သင့်တော့ဘူး” ဟု၊ ကျွန်တော် ဝင်ဖြစ်၏။ နိုင်ငံက . . .

“လူဆိုတာ၊ အဆိုးဆုံး တစ်ခုခုကို ရင်ဆိုင်ထဲ့အခါ၊ အကောင်းဆုံး တစ်ခုခုကို ချက်ချင်း နိုင်ဖို့၊ မလွယ်ဘူး မြမြမူ။

အဆိုးဆုံးကိုလည်း၊ ရင်မဆိုင်ချင်။ အကောင်းဆုံးကိုလည်း ၊ မဆောင်ရွက်နိုင်ခင်မှာ ၊ အသင့်လျော်ဆုံး၊ တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး လုပ်ရတာ

အဲဒီလိုမှ၊ မဟုတ်ဘဲ။ စိတ်ညစ်ညစ် ထင်ရာစိုင်းလို့ကတော့။ အဆိုးဆုံး အန္တရာယ်ကြုံရတာကလွဲပြီး။ အကောင်းဆုံးဆိုတာကို တော့မှ၊ ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

အဲဒါကြောင့်၊ ငါ၊ အသင့်လျော်ဆုံး လုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကို၊ အမြန်ဆုံး ရွေးချယ်လိုက်တာ။ စဉ်းစားဖို့ တောင်၊ အချိန်မယူသင့်တော့ဘူး မြမြမူ။

“ကျွန်မလူသတ်ချင်တယ်။ လူသတ်ချင်တယ်” မြမြမူက အော်၍ ငို၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က . . .

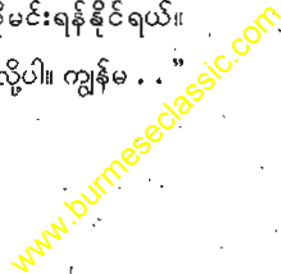
“နင်သတ်ချင်တဲ့ လူကို၊ ငါသတ်ပေးမယ်နဲ့။ နင်၊ ဘာမှ အပူနဲ့”

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် သတ်ချင်တာ”

“အခု အချိန်က၊ နင်၊ လူ့အသက်သတ်ရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး။ လူ့အသက် ကယ်ရမယ့် အချိန်။ ပေါက်ကရဲတွေ၊ တွေးမနေနဲ့တော့။ နိုင်ငံကို၊ နင်၊ ခေါင်းညိတ်ပြီးတာနဲ့၊ သူ့မိဘတွေနဲ့၊ ငါတို့ ။ စီစဉ် စရာတွေ ရှိသေးတယ်။ နင်၊ မြန်မြန် လက်ခံလိုက်ပါ မြမြမူရယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“အားနာနေလို့ပါ ၊ ကိုမင်းရန် နိုင်ရယ်။ ကိုနိုင်ငံ ကို၊ ကျွန်မ အားနာနေလို့ပါ။ ကျွန်မ . . .”

နိုင်ငံက . . .

“ကဲ . . . ။ တကယ် အားနာတယ် ဆို

မြန်မြန်ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါဟာ”

“အမေနှင့်အစ်ကိုကို၊ တစ်ကြည့်စီကြည့်သည်။ ပြီးနောက်
မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲ။ “အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ပြောကာ၊ ခေါင်းညိတ်လေတော့သည်။ ဝိုကျွေးလေတော့သည်။

ခဏအကြာတွင်၊ မြမြမှနှင့်ကျော်ဌေးအောင်တို့၏
“ဦးချစ်အေးသည်၊ ရီဝေဝေဖြင့်၊ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လာ၏။

“ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ လူစုလူဝေးနဲ့

ယောက်ထက်ကျော်ပြီး၊ စုဝေးရင်၊ ပြဿနာ
မယ်”

မူးယစ်နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်မြဌေးက . . .

“ရှင့်သမီးကို အိမ်ထောင်ချပေးတော့

“ဘယ်သူနဲ့ချပေးမှာလဲ”

“သူနဲ့”

ဒေါ်မြဌေးက၊ နိုင်ငံကို၊ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ဦးချစ်အေး
နိုင်ငံကို၊ ရီဝေစွာ ကြည့်ရင်း၊ လက်ညှိုးထိုးကာ -

“ဒီကောင်ကလေးဌေးသားလား”

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟု၊ နိုင်ငံ၊ ဖြေသည်။

ထိုအခါ ၊ ဦးချစ်အေးက . . .

“ပြီးရော။ သူဌေးသားမဟုတ်ရင် ပြီးရော။

သူဌေးသားတွေက၊ (စ)ကျင့်မကောင်းဘူး။ ဒီကောင်
တွေက၊ မြေခွေးလိုကောင်တွေ။ ငယ်တဲ့ကောင်ကို၊
အနိုင်ကျင့်တယ်။ ကြီးတဲ့ကောင်ကို ကျတော့၊ ဖင်တုန်
အောင်၊ ကြောက်တဲ့ကောင်မျိုးတွေ။ ခွေမ၊ သားတွေ”

ဦးချစ်အေးသည်၊ မည်မျှပင် အရက်မူးနေစေ။ သူ့အိမ်

ထဲရေးကို၊ သူ . . . သိထားပုံရ၏။ အားမတန်သောကြောင့်၊ မာန်
ပြည့်ဖြင့်သာ၊ မူးယစ်နေလေသူ ဟု၊ ကျွန်တော် တွေးမှတ်မိ

သည်။

စိန်တိုးနှင့်(ကို)ကျော်ဘ၊ တို့အိမ်သို့၊ သောမတ်(စ)နှင့်

စိန်တော်သွားသည်။ နိုင်ငံနှင့်မြမြမှ လက်ထပ်တော့မည်ကိုစွဲကို။

တိတ်တဆိတ်ပြောဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ရသည့် အကြောင်းရင်းလည်း၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြဖြစ်၏။

နှမသားချင်း၏ ၊ အရှက်သိက္ခာကို၊ ကာကွယ်ဖို့အလို့ငှာ၊ နှုတ်စောင့်စည်းပေးကြဖို့လိုကြောင်း၊ ကျွန်တော်၊ ထေရ်ဆီသည်။ (ကို)ကျော်ဘ၊ က . . .

“စိတ်ချပါကွာ။ ဒါ . . . ငါတို့အားလုံးအသားမတ်(စ)၊ ပြောပြ၏။ စိန်တိုးက . . . စည်းရမယ့်ကိစ္စပဲ။ မင်းဉာဏ်ကို၊ ငါတို့ဝိုင်းထဲ အချုပ်ထဲရောက်တာတောင်။ ဘာကိစ္စကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ၊ ငါတို့မိဘတွေကို၊ ငါတို့အဖေအမေ ပြောမပြဘူး”

“ကောင်းတယ်ကွာ။ အခုလိုစောင့်စည်းထားကြတာ၊ ငါ၊ သာဓုခေါ်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်” ဟု၊ ကျွန်တော် အလေးထားစွာပြော၏။ စိန်တိုးက . . .

“ကျော်ဌေးအောင်က၊ ငါတို့သူငယ်ချင်းကွာ။ သူ့ အိမ်တွင်းရေးက၊ ငါတို့အိမ်တွင်းရေးပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေး။ ဟုတ်ပါတယ်”

“နောက်ပြီး။ ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စလုံး၊ အပြင်ထွက်ခွင့်မရလို့။ ဒီကောင်ဆီမလာဖြစ်တာကိုလည်း၊ မင်းတို့ သေသေသေချာချာပြောပြပေးစမ်းပါကွာ”

“ဒီကောင်။ ကျော်ဌေးအောင်။ အဲဒါ၊ သိပါတယ်” . . . ဟု။

သားမတ်(စ)၊ ပြောပြ၏။ စိန်တိုးက . . .

“မင်္ဂလာဆောင်တော့။ ငါတို့ လာလို့ရမှာပါ”

“အေး။ အဲဒီနေ့ကျမှ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးဆုံကြတာပေါ့ကွာ”

သားမတ်(စ)၊ စကားအဆုံးတွင်၊ (ကို)ကျော်ဘ၊ က . .

“နိုင်ငံကိုလည်း၊ ပြောလိုက်ပါကွာ။ အရမ်းဂုဏ်ယူပါတယ် လို့။ ပြီးတော့၊ သာဓု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပါတယ် . . . လို့”

“အေး။ ပြောလိုက်ပါမယ်”

(ကို)ကျော်ဘ၊ က . .

“ငါတို့အမေက၊ ပြောတယ်ကွ။ ငါတို့က၊ လူမိုက်တွေ . . . တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ” . . . ဟဲ့သောမတ်မေးသည်။ (ကို)ကျော်ဘ,က . . .

“ရန်ဖြစ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွာ။ မင်းညာဏ်လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပါလို့ ငါတို့၊ မဖြေဖြစ်ဘူး။ မဖြေရှင်းလိုက်တာနဲ့ အရှက်သိက္ခာထိခိုက်ကုန်လိမ့်မယ်။

အိမ်မှာတော့၊ တော်တော် အနေရည်တယ်ကွ။ အချုပ်ကျဘူးတဲ့ ငါတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အိမ်မှာနေရတာ။ တကယ်ရာဇဝတ်သားတွေထက် အဖေကလည်း ပြောတယ်။ ထောင်ထဲမှာနေခဲ့ကောင်တွေ . . . တဲ့။

ညီအစ်ကိုချင်းတောင် အသံကျယ်ကုန်စကားမများရဲဘူး။ များမိတာနဲ့ သြဝါဒ၊ အကြမ်းကြီးတွေ လွှတ်တော့တာပဲ။ အိမ်ထဲမှာ ငါတို့နှစ်ယောက် ရေရေလည်လည် ညစ်နေတယ်ကွာ”

“ကျော်ဌေးအောင်ကို၊ အကူအညီပေးနေတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါကွာ” ဟဲ့ ကျွန်တော်၊ စာနာစွာပြောဖြစ်သ

(ကို)ကျော်ဘ,က . . .

“ကျော်ဌေးအောင်ကြောင့်လို့တောင် ငါတို့ တစ်ခါမှ မတွေ့ပါဘူး။ ဟဲ့ . . . ခွေးသူတောင်းစား၊ မင်းညာဏ်ကိုပဲ၊ ငါတို့၊ တီးချင်နေတာ။

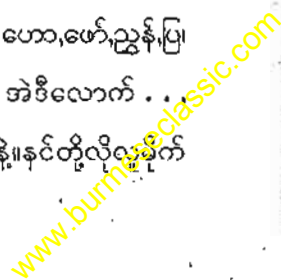
အခုလည်း ဒီကောင်ကို၊ ရှာပြီးသတ်ရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေကြပြီလေ။ အဲဒီလိုကောင်မျိုးကို၊ အရေခွံခွာချင်တဲ့ ငါတို့ကို၊ မိဘတွေက၊ လူမိုက်တွေလို သတ်မှတ်တာ၊ တော်တော်ခံစားရတယ်”

စိန်တိုးက . . .

လား။

“ဒီ . . . ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ၊ ဘုရားလေးဆူပွယ်” ပြီ . . . တဲ့။ ရှေးကမ္ဘာ အဆက်ဆက်မှာလည်း ဘုရားတွေ၊ အသံချေ၊ အနန္တ၊ ပွင့်ခဲ့ကြပြီးပြီ . . . တဲ့။

ပွင့်တော်မူခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားရှင်တိုင်းကလည်း သတ္တဝါအနန္တကို၊ လိမ္မာအောင်၊ ဟော၊ ဖော်၊ ညွှန်ပြ၊ ဆိုဆုံးမ၊ တော်မူခဲ့ကြတယ်တဲ့။ အဲဒီလောက် . . . ဆိုဆုံးမ၊ တော်မူခဲ့ကြပါလျက်နဲ့။ နင်တို့လိုလူမျိုးကို

လူ့ပြည်က အပ်နှစ်စင်

တွေ။ ဘာကြောင့်များလောကကြီးထဲမှာ၊ က
နေကြသေးတာလဲ . . . တဲ့။ ငါတို့ မာတာမိခင်
ပတ်ပတ်စက်စက် ပြောတယ်ကွာ။

လိမ္မာစေချင်လို့၊ ပြောတာမှန်း၊ သိ
မင်းညွှန်လိုကောင်မျိုးနဲ့ ငါတို့နဲ့ ဘယ်သူ့
သလဲ . . . လို့ အမေ့ကို မေးချင်လိုက်တာ
မေးမိလိုက်တာနဲ့ ကျော်ငွေအောင်နှမ၊
ထိခိုက်တော့မယ်။

ဆူတဲ့ မိဘက၊ ဘာမှမသိဘဲဆူ။ အ
တဲ့၊ သားသမီးက၊ ဖြေရှင်းရခက်။ အဲဒီလို၊ အ
တွေ့တိုင်း၊ အဲဒီ ကောင်ကို ပိုသတ်ချင်တာ

ဒေါသစိတ်သည်၊ စာနာသူ၊ လူအချင်းချင်းသို့ တူ
တတ်လေသလား၊ မသိ။ ကျွန်တော်၊ အံသွားချင်း၊ ဖိကြိတ်ဝ
သည်။ ပြီးမှ -

“စိန်တိုး”
“ပြောလေ၊ မင်းရန်နိုင်”
“ငါ . . . မင်းတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်

ကတိပေးတယ်”

“ဘာကတိပေးတာလဲ”ဟု၊ (ကို)ကျော်ဘ၊ မေး၏။
နဲ့တော်က၊ ထိုင်နေရာ ခုံတန်းလျားမှာ ကိုယ်ကိုယ့်လျက်၊ သူတို့
ဘက်သို့၊ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းညွှန်ကို၊ မင်းတို့ အားလုံးရဲ့၊ ကိုယ်စား
ငါ၊ သတ်မယ်။ အဲဒါ၊ ငါပေးတဲ့၊ ကတိပဲ”

သောမတ်(စ)၊ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။
ခိုင်ချင်ယောင်၊ ဆောင်လိုက်၏။ “မင်း၊ မသတ်နဲ့။ ငါတို့ သတ်
မိ”ဟု၊ စိန်တိုးပြောသည်။ “အ၊ ကုသိုလ်အလုပ်ကို၊ သူလုပ်မယ်၊
လုပ်မယ်၊ လုမနေနဲ့ကွာ။ ဦးတဲ့ကောင်၊ သတ်ကြေး။ ဟုတ်ပြီလား။
သူတ်တမာကောင်ကို၊ ဘယ်သူသတ်သတ်။ တာဝန်ကျေတယ်”
ကျွန်တော်၊ ပြောလိုက်သည်။ အဖေ၊ ကြားသိလျှင်၊ အဖန်ဖန်၊
သေသွားနိုင်၏။ အမှိုက်ရှင်းဖို့၊ မိုက်တွင်းသို့၊ ကျွန်တော်၊ ရဲရဲဝံ့
သက်ရဲသည်။ အဖေ့ကိုတော့၊ အားနာပါ၏။

သိ

“မြမြမူ ရွှေမှာလည်းမင်းဉာဏ်ကို၊ သတ်
မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျော်ဘတို့ ရွှေမှာလည်း၊
မင်းဉာဏ်ကိုသတ်မယ်လို့ပြောတယ်။မင်း၊ တကယ်
သတ်မှာလား၊ မင်းရန်နိုင်”

.သောမတ်(စ)ကို၊ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သာမတ်(စ)က ၊ သူ့၊ မျက်ခုံးထူထူပြားပြားကြီးကို၊ တွန့်လိုက်သေး
သည်။ ပြီးမှ ..

“ငါက။အဖေ၊ခရစ္စယာန်ဘာသာဝင်။အမေ၊
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်က၊မွေးတဲ့။က၊ပြားဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တစ်ယောက်ပါ။မင်းတို့လို့၊ အဖေအမေ၊ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်တွေလောက်၊ဘာသာတရားအကြောင်း၊သိပ်
မသိပါဘူး။

ဒါပေမဲ့။ဘယ်လောက်ပဲ၊ ပြောမှား၊ဆိုမှား၊
ပြုမိမှားတွေရှိရှိ၊ လူသတ်ရင်။ဒီဘဝမှာ၊ထောင်ကျ
တယ်။နောက်နောင်ဘဝတွေမှာလည်းအပါယ်ကျ

တယ်။ လူ့ပြန်ဖြစ်ရင်တောင်၊ ရောဂါဘယထူပြော
တတ်တယ်။ လူသတ်တာမဟုတ်ပဲ၊ တခြားသတ္တဝါ
သတ်ရင်လည်း၊ ဒီဘဝမှာထောင်မကျပေမဲ့။ ဒီဘဝ
ရဲ့၊ ကာလ၊ တိုင်းမှာ။ ရောဂါဘယထူပြောတတ်တယ်
နောင်ဘဝ၊ တွေမှာလည်း၊ အပါယ်ကျတဲ့ဘဝ၊ ရောဂါ
ဘယထူပြောတဲ့ဘဝ၊ ကို၊ သေချာပေါက်၊ ရလိမ့်မယ်
ဆိုတာလောက်တော့။ ငါ၊ သိတယ်။ မင်းရန်နိုင်”

“ငါလည်းသိပါတယ်” . . . ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်
သောမတ်(စ)၊ မျက်လုံးဝိုင်းလျက်၊ ငဲ့ကြည့်ကာ . . .

“ဒါဆို၊ မင်းကသိသိခြည်းနဲ့လုပ်မှာပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သောမတ်(စ)။ ငါ၊ မခံစား
တော့ဘူး။ သဇင်နီအပေါ်၊ ဘယ်လိုမှ၊ သဘောမထ
တော့ပေမဲ့။ ကာယကံရှင်၊ မင်းဉာဏ်ကို၊ ငါ၊ လုံ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။ ငါ . . . ဒေါသ၊ အရမ်းထွေ
နေပြီ”

“နိုင်ငံခြားအထိ၊ မင်းလိုက်သတ်မလို့လား”

“ပြန်လာတာနဲ့၊ ငါသတ်မယ်”

“ကျိုးရဲ့၊ ဝဲ့ရဲ့လေးကံ၊ ရိုက်လိုက်နက်လိုက်မယ်
ဆိုရင်တောင်။ ငါ၊ မတားပါဘူးကွာ။ သတ်တဲ့အထိ
တော့၊ ငါ၊ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ တားလို့မရရင်၊ မင်းထက်
ဦးအောင်၊ ငါပဲ၊ သွားသတ်လိုက်မှာ”

ကျွန်တော်၊ စကားလမ်း၊ လွှဲလိုသဖြင့် . . .

“ကဲ . . . ။ လောလောဆယ်၊ အဲဒီခွေးဝဲစားက၊
မြန်မာနိုင်ငံမှာ၊ မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့၊ ကြက်သရေ
မရှိတဲ့ကောင်အကြောင်း၊ ခေါင်းထဲက၊ ထုတ်ထား
လိုက်တော့။”

လောလောဆယ်၊ နိုင်ငံနဲ့မြေမြေတို့ မင်္ဂလာ
ကိစ္စကိုပဲ၊ ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်ကြရအောင်။
မင်္ဂလာဆောင်ကို၊ ကြက်သရေအရှိဆုံးဖြစ်အောင်
လုပ်မယ်။ ပြီးရင်၊ နိုင်ငံကို၊ အလုပ်ရှာပေးရဦးမယ်”

သောမတ်(စ)က . . .

“အကြော်ဝိုင်းပို့တာလည်း၊ အလုပ်ပါပဲကွာ။
တကူးတက၊ ရှာမနေပါနဲ့”

“နိုင်ဇက၊ ဘွဲ့တစ်ခုရထားတယ်လေ။ သူ့
လျော်တဲ့အလုပ်တော့၊ သူ့လုပ်ချင်မှာပေါ့”

သောမတ်(စ)က . . .

“မင်းကောင်က၊ အကြော်ပို့တာကို ပိုမို
ရတယ်ကွ”

“အဲဒါဆိုပိုကောင်းတာပေါ့” . . . ဟု ကျွန်တော်ပြောမိသ
စာနာတရား၊ ထားသိနိုင်သူသည်။ နေရာအရပ်တိုင်း၌၊ ပျော်စွာ
လိမ့်မည်ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ထင်မြင်ယုံကြည်ပါသည်။

“စိန်တိုး ပြောတဲ့အထဲမှာ၊ ဟိုဟာ . . . ။
ဘာလဲ . . . ။ ဟိုလေ . . . ။ အင်း . . . ။ ဘဒ္ဒ . . . ။ အင်း၊
ဟုတ်တယ်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတာပါတယ်။
အဲဒီ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတာ၊ ဘာကိုပြောတာလဲ။
မင်းသိရင်၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ”

သောမတ်(စ)က၊ လွန်စွာသိလိုသောစိတ်ဖြင့်၊ မေးခြင်းဖြစ်
သည်။ “ဒါတောင်မသိဘူးလား” ဟု ကျွန်တော်၊ မနောက်ပြောင်မိချေ။

“အခု၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့။ တည်ရှိနေတဲ့ကမ္ဘာကို၊
ဘဒ္ဒကမ္ဘာလို့ ခေါ်တာပေါ့”

“အင်းလေ။ ဘာကြောင့်၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ . . . လို့
ခေါ်ရတာလဲ။ အဲဒါ၊ သိချင်တာ”

“ဘုရားငါးဆူပွင့်မယ့်ကမ္ဘာမို့လို့၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ
. . . လို့ခေါ်တာ”

“သိပြီ။ ဒါပေမဲ့၊ နားမရှင်းသေးဘူး” . . . ဟု၊ သောမတ်(စ)
၏။ ကျွန်တော်က . . .

“ဝမ်း၊တူး၊သုရိုး။တစ်၊နှစ်၊သုံး။အဲဒါကိုအေး
မင်း၊ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုရင်။စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့၊နားထောင်း
မှတ်မိသလောက်ရှင်းပြမယ်”

သောမတ်(စ) ခေါင်းညိတ်၏။

“စကြာဝဠာအနန္တ၊ ကမ္ဘာအနန္တဆိုတာ
မင်း၊လက်ခံတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း။လက်ခံပါတယ်”

“ငါတို့ဒီ . . . လက်ရှိကမ္ဘာရဲ့ရှေ့မှာ။က
ကမ္ဘာတွေ . . . အများကြီး။ဖြစ်ခဲ့၊ပျက်ခဲ့ပြီး
အဲဒီကမ္ဘာများစွာထဲမှာ။ ဘုရားပွင့်ခဲ့တဲ့
ကမ္ဘာရှိတယ်။ဘုရားမပွင့်ခဲ့တဲ့၊ကမ္ဘာရှိတယ်”

“ဟုတ်လား”ဟု၊ သောမတ်(စ)၊ကြားဖြတ်မေးသည့်
ကျွန်တော်၊ခေါင်းညိတ်ပြပြီးမှ -

“ဘုရားတစ်ဆူမှ၊မပွင့်တဲ့၊ကမ္ဘာကို၊ သူ
ကမ္ဘာလို့ခေါ်တယ်”

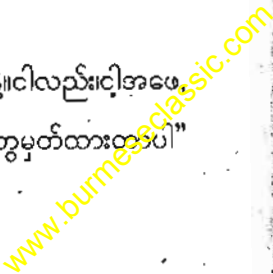
“ဪ”

“ဘုရားတစ်ဆူပွင့်တဲ့ ကမ္ဘာကို၊သာရကမ္ဘာ။
ဘုရားနှစ်ဆူပွင့်တဲ့ကမ္ဘာကို၊ မဏ္ဍကမ္ဘာ။ဘုရား
သုံးဆူပွင့်တဲ့ကမ္ဘာကို၊ဝရကမ္ဘာ။ဘုရားလေးဆူပွင့်တဲ့
ကမ္ဘာကို၊သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ။ဘုရားငါးဆူပွင့်တဲ့
ကမ္ဘာကို၊ဘဒ္ဒကမ္ဘာလို့ခေါ်တယ်။

အခုငါတို့လက်ရှိကမ္ဘာမှာ၊ ကကုသန်မြတ်စွာ
ဘုရား၊ကောဏာဂုံမြတ်စွာဘုရား၊ကဿပမြတ်စွာ
ဘုရား၊ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားဆိုတဲ့၊ဘုရားလေးဆူ
ပွင့်တော်မူပြီးပြီ။နောက်ထပ်၊အရိမေတ္တယျဆိုတဲ့၊
မြတ်စွာဘုရားတစ်ဆူပွင့်တော်မူဦးမယ် . . . တဲ့။
ကဲ . . . ။ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိပြီလား”

“အေး။သိလည်းသိပါတယ်။ရှင်းလည်းရှင်း
ပါတယ်။ပြောပြတဲ့အတွက်၊ကျေးဇူးလည်းတင်ပါ
တယ်”

“ငါ့ကို သိပ်အထင်မကြီးနဲ့။ငါလည်းငါ့အဖေ
တစ်ခါတစ်ရံ ပြောပြတာလေးတွေမှတ်ထားတာပါ”

“နောက်ထပ်။ မှတ်ထားတာလေးတွေ ရင်၊ ပြောပြပါဦးလားကွာ”

“ဘယ်အကြောင်းပြောပြရမှာလဲ”

“ခုနက၊ အကြောင်းမျိုးပေါ့။ ဥပမာ သုညကမ္ဘာ၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၊ ဆိုတာတွေကို၊ ဘာတွေ၊ သတ်မှတ်တာလဲ။ အဲဒါမျိုး၊ သိချင်တာ ကျွန်တော်၊ မဆိုင်းမတွ၊ ပြောပြနိုင်သည်။

“ဗြဟ္မာတွေ၊ သတ်မှတ်တာ”

“ဗြဟ္မာဆိုတာရှိလို့လား”

“မင်း၊ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“မမြင်ဘူးလို့မေးတာပေါ့”

“မမြင်ဘူးတာလား။ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတာ”

“အေး။ မင်းပြောသလို၊ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်တော်၊ စကားဆက်၏။

“လူနာတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ ခင်ဗျားသလိပ်ထဲမှာ။ တီဘီရောဂါပိုးတွေ့

လို့ ပြောရင်။ အဲဒီလူနာက၊ ရောဂါပိုးကို၊ ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရတဲ့အတွက်၊ မယုံဘူးလို့ပြောမလား။ ယုံယုံ ကြည်ကြည်နဲ့၊ ဆေးကုသမှုခံယူမလား”

“ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့၊ အကုခံမှာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရောဂါပိုးကို၊ ကိုယ်တိုင်မမြင်ရပေမဲ့။ ဆရာဝန်က၊ မြင်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဆိုတာကို၊ လူနာက၊ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီသဘောပဲ။ လောကမှာ၊ ငါတို့ဉာဏ်မမှီနိုင်တဲ့၊ ကိစ္စတွေအတွက်။ ဉာဏ်ကြီးတဲ့သူတွေ၊ ပြောပြသမျှကို၊ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ပဲ၊ စတင်လက်ခံကြရတာ။ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး၊ လက်ခံတာမျိုးတော့၊ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ဆရာဝန်က၊ လူနာမှာ၊ တီဘီရောဂါရှိနေပါတယ်ဆိုတဲ့၊ သုံးသပ်ချက်အပေါ်။ ရောဂါပိုးကို၊ ကိုယ်တိုင်မမြင်ရလို့၊ မယုံကြည်ကြဘူးဆိုပါတော့။ သုတ္တရီရင်။ ဘာဆေးမှ၊ မစားဘဲ။ စောင့်

ကြည့်လိုက်ပေါ့။တဟွတ်ဟွတ်၊တဝွတ်ဝွတ်နဲ့
လကွဏာတွေပြလာပြီဆိုရင်တော့။ယုံလိုက်
ပေါ့။ဒါပေမဲ့၊ တချို့တချို့တွေခမြားယုံပါတယ်
အချိန်မှာ။ရောဂါက၊ ကျွမ်းသွားပြီ။ဆေး
ဘူး”

“ကဲပါ။ ဗြဟ္မာရုံတယ်ဆိုတာ။ငါလဲ
တယ်။အဲဒီ ဗြဟ္မာတွေက၊ ကမ္ဘာတွေကိုသေ
တဲ့။ သတ်မှတ်ပုံ၊သတ်မှတ်နည်းတွေ၊ပြောပြ

“ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ။အကြိမ်ကြိမ်၊ ဖြစ်
ပျက်လိုက်နဲ့။တည်ခဲ့ပျက်ခဲ့ကြတယ်။အဲဒီလိုအ
အနန္တ၊ တည်ခဲ့ပျက်ခဲ့ကြရင်းက။

အပျက်ကမ္ဘာပြီးတိုင်း၊ကမ္ဘာပြုမိုးရွာခဲ့
ကမ္ဘာပြုမိုးတိတ်ပြီး၊အဖြစ်ကမ္ဘာအစမှာဘူး
တွေ၊ပွင့်လှေပွင့်ထ၊ရီတဲ့၊ မြေနေရာမှာ
ကြာပင်တွေ၊ ပေါက်လာတယ်။

အဲဒီအခါ၊ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံက၊ ဗြဟ္မာ
ဆင်းလာပြီး။ကြာပင်တွေမှာ၊ ကြာပွင့်ပါ

ကြည့်ကြတယ်။ကြာပင်တွေပဲတွေ့ပြီး၊ ကြာပွင့်
တစ်ပွင့်မှ။မတွေ့ဘူးဆိုရင်၊ အဲဒီကပ်၊အဲဒီကမ္ဘာဟာ၊
ဘုရားဆိတ်သုဉ်းတဲ့၊ သုညကမ္ဘာပဲ . . လို့။ကြာအ
တိတ်ကို၊နိမိတ်ယူပြီး၊ညည်းညူကြတယ်”

“ဘယ်လိုညည်းညူတာလဲ”

“အင်း။ သုညကမ္ဘာ။ဘုရားတစ်ဆူမှမပွင့်
တော့မယ့်ကမ္ဘာ။လူ၊နတ်၊ဗြဟ္မာ၊သတ္တဝါအားလုံး၊
နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့၊သဘောတရားကို၊ အသံသဲ့သဲ့တောင်
ကြားခွင့်မရနိုင်တော့မယ့်၊ကမ္ဘာပါလား။

ဘာဉာဏ်အလင်းမှ၊မရနိုင်တော့မယ့်၊ကမ္ဘာ။
အပါယ်ငရဲမှာ၊သတ္တဝါတွေ၊စည်ကားတော့မယ့်
ကမ္ဘာပါလား . . လို့ ၊ ညည်းညူကြတာ”

“ကြာပင်တွေထဲမှာ၊ ကြာပွင့်တစ်ပွင့်တွေ့ရင်၊
ဘုရားတစ်ဆူပွင့်မယ့်ကမ္ဘာ၊ သာရကမ္ဘာ၊နှစ်ပွင့်
တွေ့ရင်၊ဘုရားနှစ်ဆူပွင့်မယ့်၊မဏ္ဍကမ္ဘာ။ဟုတ်တယ်
နော်”

သောမတ်(စ)က၊ သူ့မှတ်မိသလောက်၊ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က ...

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တာဆက်ပြော”
သောမတ်(စ)။ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား၏။ ပြီးမှ

“ကြာပွင့်သုံးပွင့်တွေ့ရင်၊ ဘုရားသုံးဆူ
မယ့်၊ ဝရကမ္ဘာ။ လေးပွင့်တွေ့ရင်၊ ဘုရားလေး
ပွင့်မယ့်၊ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ။ ကြာပွင့် ငါးပွင့်တွေ့
ဘုရားငါးဆူပွင့်မယ့်၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ”

“အေး။ ဟုတ်တယ်” ဟု ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်က ...

“ဒီ၊ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဆိုတာ။ ဘုရားငါးဆူတော်
ပွင့်မယ့်ကမ္ဘာမှီအမြတ်ဆုံးကမ္ဘာပဲတဲ့။ ခုနကပြော
ပဒုမ္မာကြာပွင့်တွေ့၊ တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့။ ကြာပွင့်
နဲ့အတူ၊ ကမ္ဘာတန်ဆာလို့ခေါ်တဲ့၊ ကြာသင်္ကန်း
အဆင်သင့်၊ ပါလာတယ်။ . . တဲ့။

ကြာပွင့်တစ်ပွင့်မှာ၊ ကြာသင်္ကန်းတစ်
နှစ်ပွင့်ဆိုရင်၊ နှစ်စုံ။ ငါးပွင့်ဆိုရင်၊ ငါးစုံပေါ့။
ပွင့်နိမိတ်ကို၊ တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့။ ဗြဟ္မာကြီးတွေ့
ပျော်ကြတာ။

ကြာပွင့်နဲ့အတူပါလာတဲ့ကြာသင်္ကန်းကိုလည်း
ဗြဟ္မာဘုံကိုယူသွားကြပြီး။ ဘုရားရှင်တွေ့ပွင့်တော်မူ
ရင်၊ အဲဒီကြာသင်္ကန်းကို၊ ဦးဦးဖျားဖျားလှူဒါန်းကြ
တယ်တဲ့။

အခုဆိုရင်၊ နောက်ပွင့်မယ့်၊ အရိမေတ္တယျ
မြတ်စွာဘုရားကိုလှူဒါန်းဖို့အတွက်၊ ကြာသင်္ကန်း
တစ်စုံ၊ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာဘုံမှာရှိသေးတယ်”

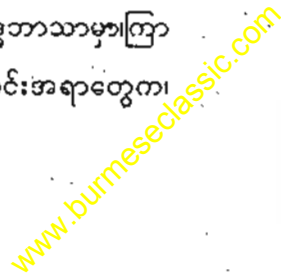
“အဲဒါတွေ့ ငါ၊ တစ်ခါမှ၊ မကြားဖူးဘူး” ဟု သောမတ်(စ)

လေသည်။ ကျွန်တော်က ...

“ငါလည်း၊ ငါ့အဖေပြောပြလို့၊ ကြားဖူးထား
တာပါ”

“ဘာသာတရားကိစ္စတွေမှာ၊ ကြာပွင့်လေး
တွေနဲ့တင်စားကြတာ။ အခုမင်းပြောတဲ့ကြာနိမိတ်
ကို၊ ရည်စူးကြတာလားမသိဘူးနော်”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ၊ ကြာ
ပန်းနဲ့၊ ဆက်နွယ်တဲ့၊ အကြောင်းအရာတွေက၊
အများကြီးပဲဟာ”

သောမတ်(စ)က . .

“ဘာသာတရားဗဟုသုတတွေ၊ မင်း
တော်တော်ရှိမှာပဲနော်”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့၊ ရှိတာပေါ့တဲ့

“ငါ့ထက်တော့၊ ပိုရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

“ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာကိုရော
သိလား”

“မသိဘဲနေမလားကွ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ
သိတာပေါ့”

“ငါ့ကို၊ နည်းနည်းပြောပြပါဦးလား”

“ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် အကြောင်းက
ရင်တော့၊ အများကြီးပေါ့ကွာ။ အကျဉ်းချုပ်
ရင်တော့။ကောင်းတာက၊ ကုသိုလ်။ မကောင်း
အကုသိုလ်ပေါ့။ ဒါပဲ”

“အဲဒီလောက်သိထားလျက်နဲ့။ မင်းည
သတ်ဖို့၊ မင်း၊ တေးထားတာ။ ဘာသာတ

အားနာဖို့ မကောင်းဘူးလား မင်းရန်နိုင်”
ကျွန်တော်၊ သောမတ်(စ)ကို၊ ဘုကြည့်၊ ကြည့်လိုက်၏။

ညိုမုန်းသိလျက်၊ သောမတ်(စ)က . . .

“ဒါ . . . ဘဒ္ဒကမ္ဘာလေကွာ။ သုည၊
ကမ္ဘာ၊ မဟုတ်ဘူးလေ”

ကျွန်တော်၊ ဘာစကားမျှ၊ ပြန်မပြောမိတော့။

သုည၊ ကမ္ဘာဟူသည်၊ ဒေါသ၊ စိတ်၊ ကြီးစိုးသောကမ္ဘာကို၊
ပေါ်လေသလားဟု၊ စိတ်ထဲ၌၊ ကြိတ်ခဲ တွေးတောနေမိသည်။

နှစ်ဘက်မိဘ၊ များ၊ သဘောတူညီစွာဖြင့်၊ နိုင်ငံနှင့်မြေမြေ
 နိုင်ငံ၏ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သော၊ ရှေ့နေ့ကိုကျော်ထူး
 တရားရုံးတွင်၊ မင်္ဂလာလက်မှတ်၊ ရေးထိုးပေး၏။ မင်္ဂလာဆွမ်း
 အလှူကို၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်၊ ပြုလုပ်ဖြစ်သည်။

“အကြော်ဖို့ထဲမှာ၊ ယောက်ျားလေးအဝင်အထွက်တွေ၊
 နေကတည်းက၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့၊ ညားလိမ့်မယ်
 တာ၊ သိသားပဲ” ဟူသည့်၊ မူလ၊ သတင်းအရင်းအမြစ်ကိုပင်၊ မသိ
 ချာပဲမြင်ရာထင်ရာပြောတတ်လေ့ရှိသော၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ သတင်း
 နယ်ယက်မှာ၊ အတင်းအဖျင်းစကားလေး၊ နည်းနည်းပါးပါးလောက်
 တော့၊ ကျွန်တော်တို့၊ ခေတ္တခဏ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသေး၏။

သတင်းအမှန်လောက်၊ မပြင်းထန်သော၊ သတင်းအမှား၊
 စကားများကိုပင်၊ ကြိတ်မှိတ်ကျေးဇူးတင်ဖြစ်သည်။
 သင်လယ်ကို၊ ကြိုးပမ်းဖုံးအုပ်ထားကြသူများဖြစ်သဖြင့်၊ ဆီမီးခွက်
 တင်းစကား၊ သေးသေးလေးများ၊ ထ၊ တောက်သည်ကို၊ ကျွန်တော်
 တတွေ . . . လှည့်မကြည့်အား။

ဆိုင်မှာ၊ အဖေနှင့်အမေကိုသာတွေ့ပြီး၊ ကျွန်တော့်
မတွေ့သဖြင့်၊ အိမ်သို့ ၊ သင်္ဃန်းရောက်လာခြင်း၊ ဖြစ်ပေမည်။
သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း၊ စိတ်အံ့တွင်းရှိ၊ ဒေါသ၊ မြေဟောက်
ထ၊ ပေါက်မတတ်ဖြစ်သွားသေးသည်။ သူ့နဲ့မှမဆိုင်ပဲလေ . . .
ဖြစ်ညစ်တွေ့လျက်၊ စိတ်ကိုဖြေရ၏။

“ဆိုင်ဘက်၊ ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဝင်ထေ
မမေးခဲ့ဘူး”

တူရုတွင်ဝင်ထိုင်ပြီး၊ ပြုံးလျက်သူပြောသည်။ ကျွန်တော်ပြ
ပြုံးမပြမိ။

“မြမြမူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီလား”

“ဘယ်က၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ မမေးခ
တော့သဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့
လိုက်တယ်”

ယူလိုက်ရသည့်၊ အခြေအနေကို၊ ကျွန်တော်၊ ပြောမပြ

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ ရည်ငံပြီးယူထ
လား”

“တစ်ယောက်ဘဝကို၊ တစ်ယောက်သိပြီး၊
လက်တွဲလိုက်ကြတာပါ”

“မင်းရန်နိုင်၊ တို့ကို၊ စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မသင်္ဃန်း အပေါ်၊ ကျွန်တော်၊ စိတ်ဆိုးစရာ
မရှိပါဘူး”

ပြုံးဟန်ပြုပြီးပြောရသည်။

“သိပါဘူး။ မျက်နှာထားတင်းလွန်းနေလို့”

“ကျွန်တော့်ဆီကို၊ လာလည်တာလား။ လမ်း
ကြုံဝင်လာတာလား”

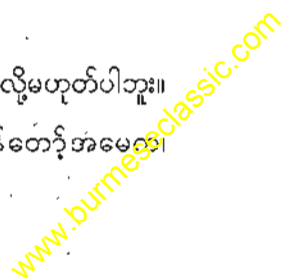
“ကြုံလို့ဝင်လာတာမဟုတ်ဘူး။ တမင်လာလည်
တာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွမ်းဝင်သူကို၊ ကြည့်သော၊ အကြည့်၊ ကျွမ်းဝင်သူကို၊ ပြော
ဟန်ပန်၊ မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်၊ သူမေးပြော၊ ပြော၏။

“ဖြေလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ လာလည်တာမကြိုက်
လို့လား”

“အလည်လာတာ၊ မကြိုက်လို့မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်နဲ့၊ မသင်္ဃန်းကို၊ ကျွန်တော့်အမေ

တစ်မျိုးထင်နေတယ်။ အဲဒီလို ထင်နေတဲ့အထဲ
မသင်နိုင်ကို၊ ကျွန်တော်၊ အားနာလို့”

တမင်သက်သက်၊ ပြောသောစကားတော့မဟုတ်
ပြောစရာစကားရှာမရခြင်းကြောင့်၊ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သ

“မင်းရန်နိုင် အမေကို တို့ပြောပေးရမယ်
တစ်မျိုးမထင်ဖို့”

“အဲဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်နေ့
ပြောင်ပြောင်၊ ထင်မြင်တာမျိုးပါ”

“ဪ”

မျက်လုံး ဆုံစွာ၊ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
မျက်နှာလွဲလိုက်ရ၏။ မျက်နှာတစ်လွဲမျှ၊ ကာလ၊ အတွင်း၌၊ ကျွန်တော်
ဦးနှောက်ထဲသို့၊ အကြံတစ်ခု၊ ဝင်လာသည်။ ထို့ကြောင့်၊ ရုတ်တရက်
မျက်နှာချိုကာ . .

“မင်းဉာဏ်၊ ဖုန်းတွေ၊ ဘာတွေ မဆင်
လား”

နှုတ်မှမဖြေတဲ့၊ ခေါင်းခါပြသည်။

“စာရော။ မလာဘူးလား”

“ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ ဆီတော့လာချင်လာ
မှာပေါ့။ တို့ဆီတော့မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်။ သူ့ဆီကို၊ စာရေးမလို့။ လိပ်စာ
လိုချင်လို့”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“ဖြူဖြူနဲ့နိုင်နဲ့၊ လက်ထပ်ပြီးသွားပြီဆိုတဲ့
အကြောင်း၊ လှမ်းရေးမလို့။ သူ့စိတ်လွတ်လပ်သွား
တာပေါ့။ ပြန်လာချင်ရင်လည်း၊ ပြန်လာလို့ရတာ
ပေါ့”

“ပြန်လာလို့တော့၊ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်က၊ ပြန်လာခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဪ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော်၊
လိပ်စာလိုချင်တယ်”

“တို့၊ အလွတ်တော့မရဘူး။ နောက်နေ့မှာ
လာပေးမယ်လေ”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သဇင်နီက . . .

“တစ်ခုလောက်ကူညီပါလားဟင်”

“ပြောပါ”

“တို့ကို၊ ဘုရားလိုက်ပို့ပါ”

“ကျွန်တော်မအား . . .”

“မငြင်းပါနဲ့မင်းရန်နိုင်။ မိဘ၊ နဲ့သွားချင်ရင် ဖေ့ဖေ့ကို၊ လိုက်ပို့ခိုင်းရုံပဲလေ။ မင်းရန်နိုင်တို့ လိုက်ပို့စေချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်၊ မလိုမလား ငြင်းတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အားနာတာပါ”

“ကုသိုလ်အတူလုပ်ဖို့၊ ခေါ်တာ။ အားနာတယ်ဆိုပြီးမငြင်းကောင်းဘူးလေ”

“ကုသိုလ်အတူလုပ်ဖို့။ ဟုတ်လား”

“အင်း။ ဟုတ်တယ်။ မြမြမူ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို၊ တို့လာခွင့်မရဘူးလေ။ လက်ဖွဲ့ပေးတို့လည်းမကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့်ဘုရားမှာ၊ သူတို့မင်္ဂလာဦးအတွက်၊ ဒါန၊ လုပ်ပေးမလို့”

အသနားခံစွာ၊ ကြည့်၏။ စကားမဲ့စွာ၊ ကျွန်တော်၊ ငေးကြည့်နေသည်။

“အမျှဝေရင်တောင်၊ သာဓုခေါ်ပေးမလှ်သု၊ မရှိလို့၊ မင်းရန်နိုင်ကို၊ အဖော်ခေါ်တာပါ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို၊ မမြင်သာအောင်၊ ကျွန်တော်၊ နေရသည်။

“ရွှေသင်္ကန်းကပ်မှာလား”

“ဒါနကုသိုလ်မှန်သမျှ၊ အကုန်လုပ်ချင်တယ်”

“လုပ်သမျှ၊ ကုသိုလ်တိုင်းကို။ ကျွန်တော် . . . သာဓုခေါ်ပေးပါ့မယ် မသဇင်နီ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ရနံ့ဆိုးရာ၊ ဟိုမှာဖက်ကမ်းမှာ၊ သင်းယုံသော သဇင်ရနံ့က၊ နှင်းသန့်စွာ၊ လွင့်မျောလာသည်ဟု၊ ခံစားသိဖြင့်၊ ကျွန်တော်၊ သိမြင်သည်။

ဝင်းပ၊ ဖြူစင်ခြင်းကို၊ မြင်စဉ်ခဏ၌၊ ညစ်ညမ်းနက်မှောင်ခြင်းအပေါ်၊ ပိုမို၍ ရွံရှာမိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကိုမင်း ပြန်လာတော့အောင်
ငွေဖြောင့်စားပြောနေ၊ ငါ့ မင်းဆီကို လာခဲ့အောင်
မင်း ပြေး နိုင်တဲ၊ နှလုံး၊ ပြေးထား။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ၊ ငါ့ဖြောင့်တဲ၊ စကား
ငါ ပြန်ရတယ်မင်း၊ မင်းဆီတဲ၊ သူ၊ ဘယ်သူကို
ငါ ဘာအလုပ်တော့အောင်။

မင်းကိုယ်မင်း၊ ယောက်ျားပီသ တဲ၊ သူ
ထင်တယ်ဆိုရင်တော့၊ မင်းကိုယ်တိုင်၊ မြန်မာနိုင်
ကို၊ ပြန်လာပြီး၊ ငါ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ပေါ့။ ငါ .. မင်း
သတိပို့၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မင်းဘုရား။

ဖြောက်တတ်ရင်တော့၊ ကမ္ဘာပတ်ပြေး
ကွာ။ မဖြောက်တတ်ရင်တော့၊ မင်းနဲ့ ငါ့နဲ့၊ ဇွေး
သမီး၊ အမေဆိုင်ပဲ။ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ နှစ်ပြန်
လွတ်မြောက်နေတော့၊ ငါ့မလိုလားဘူး။ မရ ရတဲ၊ နှစ်နဲ့
မင်းကို ငါ့သတိပေး။ မင်း လွတ်မြောက်ပြေး။

မင်းရဲ့၊ သေမင်း
မင်းရဲ့နိဂုံး

ထိုစာနှင့်ပတ်သက်ပြီး၊ မည်သူ့ကိုမျှ၊ ကျွန်တော်၊ အသိ
မဖြစ်တော့ချေ။

ထိုစာရေးပို့ပြီး၊ သိပ်မကြာခင်မှာ၊ မင်းညုတ်၏ပြန်စာကို၊
တော်ရအေး။

တစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့၊ ငါ့အရောက်လာခဲ့မယ်၊ မင်းရန်နိုင်၊
ကိုယ်ရဲမဆိုင်ဘဲ၊ လူတွင်ကျယ်ဝင်လုပ်တဲ့၊ မင်းလုံကောင်မျိုးကို၊

ငါကလည်း . သတ်ချင်နေတာပါ။

မိဘနဲ့၊ ရေတုန်းကတော့၊ ငါ့နည်းနည်းပျော့ညှဲခဲ့တာ၊
ဘာမှပဲ . အခုကိုယ်တိုင်မိကိုယ်ကျောင်းရတဲ့အခါကျမှ၊ ဘာကိုမှ
ကုန်စိုက်ရာ မလိုတော့လောက်အောင်၊ ငါ့သတ္တိပို့ရုံသာတယ်။

မင်းရဲ့၊ စိန်ခေါ်မှုကို၊ ငါ့လုံးဝလက်ခံတယ်။

ငါကလည်း၊ တော့ရာသမိုင်း၊ အားမဆိုင်ပါဘဲ။

မင်းရဲ့
သေစာမန့်(မင်းဘုတ်)

၁၄၁

သူငယ်ချင်းတွေ၊ အရင်လို၊ မကြာခဏ၊ မတွေ့ဖြစ်ကြ
တာ့ချေ။ နိုင်ငံက ၊ သူ့ယောက်ဖ၊ကျော်ဌေးအောင်နှင့်အတူ၊
အကြော်ပို့သည့်လုပ်ငန်းကို၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီးလုပ်နေချေပြီ။
ဿာမတ်(စ)က၊ ကွန်ပျူတာပြင်သည့်လုပ်ငန်းကိုလုပ်ဖို့၊အလုပ်ဝင်
ဆင်တန်းသားအဖြစ်၊ လုပ်ကိုင်နေပေပြီ။

လူသတ်ရန်ကြံစည်ထားသော၊ ကျွန်တော်က၊တော့၊အဖေ
နှင့်အမေတို့၏၊ သိရိမင်္ဂလာဈေးထဲက၊ သစ်သီးဆိုင်မှာ၊ ကူရောင်း
ဆိုက်၊ အိမ်မှာပြန်နားလိုက်၊သင်္ဇင်နီလာခေါ်လျှင်၊ အပြင်လိုက်သွား
ဆိုက်ဖြင့်၊ ယောင်ဝါးဝါးနေထိုင်နေမိသည်။

“မသင်္ဇင်နီက၊ရော၊ ဘာဖြစ်လို့၊ အလုပ်၊
မလုပ်တာလဲ”

“အိမ်က၊ ခွင့်မပြုဘူး”

“အခုလို၊ အပြင်ထွက်တာကျတော့၊ ခွင့်၊
ပြုလား။ အိမ်က”

ကျွန်တော့်၊ အမေးကြောင့်၊ သင်္ဇင်နီ ပြုံးလေ၏။

ပြီးမှ

“ဖေဖေမရှိတဲ့အခါတိုင်းလိမ်ညာပြီး ထွက်လာရတာပါဆို”

“လိမ်ပဲလိမ်နိုင်လွန်းတယ်” . . . ဟဲ့၊ ကျွန်တော်၊ ရယ်ရယ်မောမော၊ ပြောလိုက်သည်။ သူ . . . ပြုံးလျက်၊

“လိမ်တာကြာသွားရင်၊ အလိမ်ခံရတဲ့သူတကာယ်ပြောတာပဲ . . . လို့၊ ထင်သွားရော။

တို့လိမ်ပြောပြီးထွက်ထွက်လာတာကြားပဲ။ မေမေရော၊ ဖေဖေရော။ ဘာသံသယမှ မရှိဘူးတို့အပေါ်မှာ။

ပြီးတော့။ တို့က၊ ကလေးမဟုတ်တော့လေ”

“ဪ” အရွယ်ရောက်ပြီ၊ လူကြီးဖြစ်ပြီတော့။ မိဘ၊ က၊ နေရာတကာ၊ ဝင်မစွက်ဖက်တော့ဘူးလို့၊ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို၊ ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလို့၊ ဘာပြောတာလဲ”

လို့၊ ပြောတာလဲ”

သဇင်နီက၊ ရယ်ရင်း . . .

“ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာက။ ကလေးဘဝ၊ တုန်းက၊ မိဘ၊ ကို၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မလိမ်တတ်သေးဘူးလေ။

အခု၊ လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုတော့၊ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်၊ လိမ်တတ်ပြီလို့၊ ပြောတာ”

“တော်တော်ရယ်စရာပြောတာပဲ”

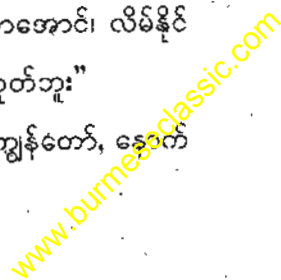
ကျွန်တော်ပါ။ ရော၍ရယ်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်လိုမိဘ၊ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိဘ၊ ဆိုတာ၊ သားသမီးအပေါ်၊ သံသယမထားဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်ပဲရှိကြတာ။

အဲဒါကို၊ သိတဲ့၊ သားသမီးတချို့က၊ စိတ်ချယုံကြည်အောင်နေထိုင်ပြီး၊ လိမ်ကြတော့တာပဲ။

မိဘ၊ စိတ်ချယုံကြည်လာအောင်၊ လိမ်နိုင်တာ။ သားသမီးပဲ၊ တခြားသူမဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ်လိမ်တာကိုယ်သိသားပဲ” ဟဲ့၊ ကျွန်တော်၊ နေ့စဉ်

ပြောင်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ တို့က၊ ကိုယ်လိမ်တာ၊ ကိုယ်
တယ်။ တချို့က၊ ကိုယ်လိမ်နေတာကို၊ ကိုယ့်ဘာ
တောင်မသိဘူး။

ဘေးလူက၊ သူလိမ်နေတာကို၊ သိမြင်နေ
တောင်။ သူ့ကိုယ်သူ၊ လူလိမ်မှန်းမသိဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဟင့်အင်း။ ဘယ်သူ့ကိုမှပြောတာမဟု
ပါဘူး။ စကားဥပမာပေးတာပါ”

အပြုံးချင်း လဲလှယ်နေသကဲ့သို့၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး၊ ခြေ
နေမိကြစဉ်၊ စိတ်ထဲတွင်၊ တကယ်မပြုံးချင်တော့ဘဲ၊ သူပြော
စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုသာ၊ အတွေးဖြင့်၊ ဘာသာပြန်ကြည့်နေဖြစ်သ
မည်သို့မျှ၊ ဘာသာပြန်၍၊ မရ။ ရှမ်းပြဖို့လည်း၊ မတောင်းဆို

“မင်းနဲ့ ငါ့သမီးနဲ့က ၊ ခင်မင်နေကြတာ
လား”

သဇင်နီ၏အဖေ၊ ဦးသိန်းငွေနှင့် ကျွန်တော်၊ လမ်းမှာတွေ့
သည်။ ဦးသိန်းငွေက၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကားပေါ်တက်ခိုင်းပြီး . . .

သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားသည်။ ဘာမျှမစားချင်ကြောင်း၊
ကျွန်တော် ပြောသည်။ “အအေးလောက်တော့သောက်ပါ” ဟု၊

သိန်းငွေ ပြောသဖြင့်၊ ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော်၊
အချို့ရည်ကို၊ ကျွန်တော်၊ တစ်ဝိုက် မဝံ့။

ထို့နောက်၊ မည်သို့သောစကားနှင့်မျှ၊ စကားမပျိုးဘဲ၊
ထွက်ပါမေးခွန်းကို၊ ရုတ်တရက်၊ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း၊ ဖြစ်၏။

“မခင်ပါဘူး။ ဦးလေးသမီးက၊ ကျွန်တော့်ဆီကို၊ သူ့ဘာသာ
လာနေတာပါ” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်လျှင်၊ ဦးသိန်းငွေ၊

ကျသေဆုံးသွားနိုင်သည်။ ထို့အပြင်၊ သဇင်နီ၏ကုန်ကြွေးထွေးကို၊
ဆီပါးစေလိုသဖြင့်၊ စကားဆင်ခြင်၍၊ ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဉာဏ်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့လည်း၊ ခင်တာပဲ။

မသဇင်နီနဲ့ကျွန်တော်။ တွေ့ရင်၊ ကြုံရင်၊ ခေါ်ခေါ်
ပြောပြောတော့၊ ရှိတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဦးလေး”

www.burmeseclassic.com

“ငါ့သမီးက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူးကွ။ တစ်ယောက်တည်း၊ အပြင်ထွက်ထွက်ဘူးတယ်။ မင်းနဲ့ ခေါ်ခေါ် ပြောပြောရိတယ်ကြားမင်းကို၊ မေးကြည့်တာပါ။”

သူ့အမေကလည်း နှလုံးမကောင်းဘူး။ သူ့အပြင်ထွက်ရင်၊ တစ်ခုခုစိုးရိမ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ အိမ်ကို ငါ့ပြန်ရောက်တော့မှ၊ သမီးမသိအောင် ငါ့ကိုတိုင်တာ”

ရှိရှိသမျှ ရောဂါဘယတွေ၊ သူတို့တစ်အိမ်တည်းတွင် စုစည်းဖြစ်ပွားနေသည်ဟု၊ ညည်းတွားပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင့် ကျွန်တော်နားလည်လိုက်၏။

“ငါလည်း သမီးဘယ်တွေများသွားသလဲ ဟိုဟိုဒီဒီ စုံစမ်းရတာပေါ့။ မင်းနဲ့ မကြာခဏက တယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

“ဘယ်လိုထင်မြင်ချက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တာလဲ”

“မိဘဆိုတော့ အမျိုးမျိုးသောထင်မြင်

နဲ့ မေးမိတာပေါ့ကွာ”

“မသင်နီကို၊ မေးပြီးသွားပြီလား”

“မေးပြီးသွားပြီကွ။ သမီးက ပြောတယ်။ သူနဲ့ မင်းနဲ့ ရည်နေကြတယ် . . . တဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး” ဟုလည်း ကျွန်တော် မငြင်းပယ်။ “ဟုတ်ပါ သယ်ခင်ဗျာ” ဟုလည်း ဝန်ခံခြင်းမပြုသေးဘဲ၊ ဟုတ်သယောင်ယောင် ချက်နှာထားဖြင့်၊ ခမာသြဇိမ်နေလိုက်သည်။ ချော်လဲရောထိုင် . . . ဟု၊ ခိုယုံကိုကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်ပါသေး၏။

“မင်း၊ ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးလဲ”

“ပထဝီ”

“သမီးက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ပြီးတာကွ။ အငယ် ကောင်ကတော့ ဥပဒေနဲ့ပြီးတာ။ အကျင့်မကောင်း တော့ ဘာမှလုပ်စားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဝေးပို့လိုက်တာ”

သူ့သားအကျင့်မကောင်းတာ သူ . . . သိသားပဲ ဟု၊ စိတ် အတွင်းမှ ပြောမိသည်။

“သမီးက အလုပ်လုပ်ချင်ပေမဲ့။ ငါ

ခွင့်မပြုဘူး”

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟု၊ ကျွန်တော်၊ စကားဖြတ်မမေး။

“မင်းက၊ ရော၊ ဘာအလုပ်၊ လုပ်ဖို့၊ စိတ်ထူးထားလဲ”

မင်းဉာဏ်၊ အဆင်ပြေရင်၊ မင်းဉာဏ်နောက်ကို၊ လိုက်မည်ဟု၊ မင်းဉာဏ်ကို၊ ပြောခဲ့ဘူးသော၊ ကျွန်တော်စကားတစ်ခွန်း၊ ဦးသိန်းငွေ၊ ပြန်ကြားထားပုံရ၏။

“ကျွန်တော်က၊ ဈေးသည်သားဆိုတော့၊ ဈေးပဲရောင်းဖြစ်မှာပါ”

သူ . . . ထင်မှတ်မထားသည့်စကားမျိုးကို၊ ကျွန်တော်တမင်ရွေး၍၊ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နိုင်ငံခြားသွားပြီး၊ အလုပ်၊ လုပ်ဖို့၊ အစီအစဉ်မရှိဘူးလား”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“တော်တော်များများ၊ သွားကြတယ်လေကွာ”

“ဒီမှာ၊ လုပ်မစားတတ်တဲ့သူတွေ၊ သွားကြတာနေမှာပါ။ ကျွန်တော်က၊ ဒီမှာ၊ လုပ်စားတတ်

တယ်။ အဖေနဲ့အမေက၊ သီရိမင်္ဂလာဈေးမှာ၊ သစ်သီးရောင်းတယ်လေ။

အဲဒီ . . . သစ်သီးတွေကို . . . ကျွန်တော်က၊ နောက်ထပ်၊ တစ်ဆိုင်ဖွင့်ပြီးပဲ၊ ရောင်းရောင်း။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာပဲရောင်းရောင်း။ လမ်းဘေးမှာပဲရောင်းရောင်း။ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲရောင်းရောင်း။ အဆင်ပြေအောင်၊ ရောင်းတတ်ပါတယ်”

“မင်းက၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေ။ အဲဒီလို၊ လုပ်လို့၊ သင့်တော်ပါ့မလား”

ကျွန်တော်၊ ပြုံးလျက် . . .

“တက္ကသိုလ်က၊ ကျွန်တော်တို့ကို၊ သင်ပေးလိုက်တဲ့၊ ပညာတွေထဲမှာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ . . . ဘယ်လို၊ စီးပွားရှာကြဆိုတာ၊ မပါဘူး ဦးလေး။

စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ လူမှုရေးနယ်ပယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ အမိတက္ကသိုလ်ရဲ့၊ ဂုဏ်အင်္ဂါကို၊ မြှင့်တင်နိုင်

တဲ့သူတွေအဖြစ်နေထိုင်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ သင်ပြပေးလိုက်တာပါ။ ဈေးမရောင်းရ . . . လို့ ညွှန်ပြပေးလိုက်တာ၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်သီလရောင်းမစားဖို့ သင်ကြားပေးလိုက်တာပါ။

“ဪ . . .”

ကျွန်တော့်စကားအပေါ်၊ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေပြီဟု ဆိုမိသဖြင့်၊ ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ဖူးသည့် မိဘ၊ ဆရာသမားများ၏ ဆုံးမ၊ ခဲ့ရာ၊ စကားရတနာတွေကို၊ ဆက်လက် သွန်အံမိလေသည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းက၊ ဘွဲ့ရပညာတတ်စစ်ယောက်က၊ ဌာနတစ်ခုခု၊ ဝါမှမဟုတ်၊ တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ။ တာဝန်ထမ်းဆောင်တယ်ဆိုပါလျှင်၊

လာဘ်စားလိုက်တာမျိုး၊ စာရင်းအင်းလည်ပြီး၊ အပိုင်ငွေရှာမိတာမျိုးဆိုရင်၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်သူဟာ၊ သူ့ရဲ့ကိုယ်ကျင့်ကို၊ ရောင်းစားလိုက်တာနဲ့၊ အတူတူပဲ။

အဲဒီအခါ၊ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ဒြပ်ဟာ၊ လမ်းစဉ်ရေးသည်တစ်ယောက်ရဲ့၊ ဂုဏ်ဒြပ်လောက်ပေ

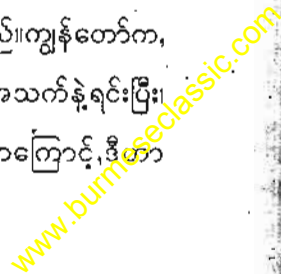
အဆင့်အတန်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအခါ၊ သူတက်ရောက်ခဲ့တဲ့၊ တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဂုဏ်အင်္ဂါလည်း၊ သူ့ကြောင့်၊ ညှိုးနွမ်းသွားပြီ။

ရောက်တဲ့အရပ်။ ကျရာတာဝန်၊ ရှင်သန်ရာနေရာတိုင်းမှာ၊ မခိုးမဝှက်၊ မလိမ်မညာဘဲ။ အရိုးသားဆုံး၊ ဧနထိုင်ကြမယ်ဆိုရင်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပဲဖြစ်ဖြစ်။ သာမန်အရပ်သားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကျင့်သီလ၊ မြဲတဲ့။ ဂုဏ်ဒြပ်ကြီးမားတဲ့၊ မြင့်မြတ်သူတွေ ချည်းပါပဲ။”

“မိသားစု၊ စားဝတ်နေရေး၊ မလုံလောက်လို့၊ မင်းပြောတဲ့၊ အကျင့်သီလတွေ ဖောက်ဖျက်မိတယ်ဆိုရင် ရောက္ခာ။ မင်း၊ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မှာလဲ။”

ဦးသိန်းငွေက၊ ရွယ်တူ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်၊ ခုံသံကဲ့သို့၊ ကျွန်တော့်ကို၊ စကားရည်လှသည်။ ကျွန်တော်က၊

“အကျင့်သီလဆိုတာ။ အသက်နဲ့ရင်းပြီး၊ စောင့်ကြရတာဦးလေးရဲ့။ ဟိုဟာကြောင့်၊ ဒီဟာ

ကြောင့်၊ဖောက်ဖျက်ရတာပါဆိုတာမျိုးကိုယ်တ
တရားလောကမှာ၊ မရှိဘူး။

ဘာကြောင့်ပဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန်၊ ဘယ်
ကြောင့်ပဲ၊ ကျူးလွန်ကျူးလွန်။ကျူးလွန်သူသာလ
တရားခံပဲ။မစင်အညစ်အကြေးကို၊ ဘာကြောင့်
ကိုင်မိ၊ကိုင်မိ၊ ကိုင်မိတဲ့သူကိုပဲ အညစ်အကြေး
တာ။နောက်ပြီး၊ ကိုင်မိတဲ့အတိုင်းအဆ၊များ
ဘေးလူတွေကိုလည်း၊အနံ့ကူးတယ်ဦးလေးရဲ့

“မင်း၊ တော်တော်ပြောတတ်တယ်နော်

“ကျွန်တော်၊ ပြောပဲပြောတတ်တာပါ။
သလောက်၊သိသလောက်ကို။ဘာတစ်ခုမှ၊အထေး
အထည် မဖော်ရသေးပါဘူး။”

“ပြောတယ်ဆိုတာ၊သိလို့ပြောတာကွ။မသိ
သူထက်တော့၊ သာတာပဲ။

ငါ့သားသာ၊ မင်းလောက်သိရင်၊ငါ . . .
ပျော်ပါပြီကွာ။ခွေးမ၊သား”

“ဗျာ”

“ငါ့သားကို၊ ဆဲတာကွ။ မင်းကို၊ ဆဲတာ
မဟုတ်ဘူး”

ဦးသိန်းငွေကို၊ငေးကြည့်မိရင်း၊ ကျွန်တော့်မှာ ၊ရယ်အား
တ၊ ငိုအားသန်ရလေသည်။သူ့သား မင်းဉာဏ်၊အပေါ်ကျေကျေ
မိနပ်၊ဖုံးဖိပေးခဲ့သူ၊မဟုတ်ပါလားဟု၊တစစ၊သိခွင့်ရခဲ့ပြီ။

“မင်းက၊ကျော်ငွေးအောင်တို့နဲ့လည်း၊ ခင်
တယ်ဆိုတာ၊ ငါသိတယ်။ မဟုတ်မခံဆိုတာလည်း၊
ငါ၊ ကြားတယ်။

ငါ့သမီးနဲ့ကြိုက်နေတယ်ဆိုရင်တောင်။ငါ၊
မတားချင်ပါဘူးကွာ။ဒါပေမဲ့၊ ငါ၊ တားရလိမ့်မယ်
မင်းရန်နိုင်။ငါ့သမီးကံ၊ ရောဂါသည်ကွ။

မင်းတို့၊ နှစ်ယောက်စလုံး၊ထိခိုက်လိမ့်မယ်။
ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောရင်၊ မင်းနဲ့၊ငါ့သမီးနဲ့၊ဆုံဆည်း
ခွင့်၊ မရှိဘူး”

ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲမှ ကျွန်တော်သည်၊ ဦးသိန်းငွေ
ကားလုံးများကို၊ နားထောင်ပြီး၊ တဟားဟားဖြင့်၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်
ခွက်ထိုးခွက်လန်၊ ရယ်မောနေလေ၏။

ထို့အပြင်၊ ဦးသိန်ငွေအား၊ လက်ညှိုးလေးဖြင့်၊ ကရောက်တားဆီးသည်ကို၊ လုံးဝ၊ လိုက်နာလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။
ကရော်လုပ်ကာ “ပုံလာလာပြောတိုင်း၊ မယုံ။ ပုံလာလာပြောတိုင်း၊ မယုံ” ဟု၊ သီချင်းဆိုပြီး၊ လှောင်ပြောင်နေလိုက်ပေသေးသည်။
ဦးခင်း . . . ။

အပြင်ပန်းမျက်နှာထားကိုတော့၊ ညှိုးငယ်သောဟန်ဖြင့်၊ ဘာစကားမျှ၊ ထွက်ကျမလာတော့သော၊ ရေခဲရိုက်ထားသော သာလိကာ၊ လေဖြတ်သွားသည့်၊ ကြက်တူရွေးတို့ပမာ၊ လည်ထိကုပ်ကျိုးလျက်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ၊ နေပြလိုက်လေသည်။

“ခင်ခင်မင်မင်နေတဲ့ အဆင့်ထက်၊ ပိုလို့ မရဘူး မင်းရန်နိုင်။ ငါ့စကားကို၊ မဖြစ်မင်း . . . လိုက်နာပါ”

ဦးခေါင်းကို၊ ကျွန်တော် ပို၍၊ ငိုက်စိုက်ချလိုက်သော ဘာမှန်းမသိသည်၊ ကိစ္စကို၊ ဘာမှန်းမသိသည်၊ စကားလုံးများ မလိမ့်တစ်ပတ် လာရောက်တားဆီးသောကြောင့်၊ ဘာသိချင်သောစိတ်က၊ လုံးဝ၊ မလိုက်နာပါကြောင်း၊ အတွေးအားမှာ၊ ကျယ်လောင်စွာ၊ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေလေသည်။

မဟားထံတိုင်းကြီးဖြင့်၊ တားဆီးပိတ်မင်ထားလျှင်တော့၊ ဦးခေါင်းနှင့်ဝင်ဆောင့်ဖြိုလှဲပုံသူများအဖို့၊ စကားလောထ်

၃၅။

သဇင်နီ၏ မျက်နှာလေးကို၊ ငေးကြည့်ရင်းမှာ၊ သောမတ်(စ)
ပြောပြခဲ့ဘူးသည်။ ဆင်နှင့်ကြွက်၊ ပုံပြင်ကို၊ ပြန်လည်ကြားရောင်
သေးသည်။ပုံပြင်ထဲက၊ ကြွက်တွေလို၊ ပူးသတ်ရင်း၊ပူးကပ်သွားရ
သည်။အဖြစ်မျိုးတော့၊ကိုယ့်ကိုကိုယ်၊ကျွန်တော်အရောက်မခံ။

ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်က၊ ရိုးရိုးလေးဖြစ်သည်။သဇင်နီ
အနားမှာ၊ ချော်လဲ၊ရောထိုင်လိုက်ပြီး၊ မင်းဉာဏ်ကို၊ လုပ်ကြံဖို့၊ နေရာ
ဘာင်းကောင်း၊ ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။အကြောင်းကြောင်း
ကြောင့်၊ မသတ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်တောင်၊ သူ့အစိမဘေးမှာ၊ ကျွန်တော်၊
နေခွင့်၊ရနေသည်ကိုက၊ကျွန်တော်၊သူ့ကို၊ အကြိမ်ကြိမ်သတ်ဖြတ်
နိုင်ခွင့်၊ ရနေခြင်းဖြစ်သည်။

နဂိုရည်ရွယ်ချက်ကိုပယ်ဖျက်ပြီးသည့်တိုင်၊အခွင့်အရေးက၊
နေပြီဖြစ်ခြင်းကြောင့်၊ အသာမျှောနေလိုက်တော့မည်ဟု၊ စိတ်ကူး
စိတ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ထိုသို့၊ စိတ်ကူးလိုက်ခြင်းသည်၊ အပြစ်ကင်း
သာ၊ သဇင်နီအား၊ မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေလိုကြောင်း၊ ကျွန်တော်
ပြောသန့်စွာ၊ အာမခံပါသည်။

“ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“လှလို့ ကြည့်တာ”

ထိုသို့ ပြောမှ၊ ပြုံးသောအခါ၊ ထို့ထက်ပိုလှသည်။ သူ့
လည်း၊ သူ့အဖေ ဦးသိန်းငွေအကြောင်းကို တစ်ခွန်းမျှ မဟ၊ သတိုး
ကျွန်တော်ကလည်း၊ သူ့အဖေ အကြောင်းကို၊ လုံးဝ၊ မမေးမြန်း
အောင်၊ နေရသည်။

မသိစေချင်၍၊ မပြောပြခြင်းကို၊ စကားပျိုး၍၊ မမေးမြန်း
သိဖို့လိုလျှင်၊ သိအောင်၊ သူပြောပေလိမ့်မည်။ သို့သော်၊ ကျွန်တော်
သိချင်တာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်၊ သူ့နဖူးလေးကို၊ လက်
ဖြင့်၊ ဖွဖွစမ်းလိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

ခေါင်းမလွှဲ၊ ကိုယ်မရို့ဘဲ၊ ပြုံးလျက် သူမေးသည်။ “နေကော
ရဲ့လားလို့၊ သိချင်လို့ပါ” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ဂရုတစိုက်ပြောလိုက်
“ကောင်းပါတယ်” ဟု၊ သူဖြေသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု၊ သူမေးသ
“စိုးရိမ်လို့ပါ” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ပြောလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းလှလှ
တွန့်ကွေးရုံမျှ၊ မယုံတယုံ၊ သူ . . ပြုံးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့၊ စိုးရိမ်တာလဲ”

သူ့ ဖခင်၊ ပြောခဲ့သည့်၊ စကားများကို၊ ပြန်ပြောပြကာ၊
ကြောင့် . . ဒီလိုကြောင့်၊ စိုးရိမ်တာပါဟု၊ ကျွန်တော်ပြောလျှင်၊
ရိမ်မှု၊ ထုထည်သည်၊ ပိုမိုကြီးကျယ်စရာအကြောင်းမရှိ။

ထို့ကြောင့်၊ ဘာအကြောင်းပြချက်မျှ မရှိဘဲ၊ အလိုလိုစိုးရိမ်
ရသူ၏၊ မျက်နှာထားမျိုးဖြင့်၊ ပြုံး၍ သာသူ့ကို၊ ငေးကြည့်နေလိုက်
သည်။ အကြောင်းပြချက်မပေးဘဲ၊ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေသည့် ထုထည်
ချစ်ခြင်း၏ အရိပ်အရောင်ဟု၊ သူ . . သိမြင်ထင်မှတ်စေ။

“တို့နဲ့ ဖေဖေနဲ့ အိမ်မှာ ပြဿနာ တက်တယ်”

“ဟုတ်လား။ ဘာပြဿနာလဲ”

“မင်းရန်နိုင်ဆီကို တို့လာလာလည်တာ၊ မေမေ
ရော၊ ဖေဖေရော သိတယ်။ နောက်ပြီး ကျော်ဌေးအောင်
တို့ မောင်နှမနဲ့၊ မင်းရန်နိုင်နဲ့၊ ခင်မင်ရင်းနှီးတယ်ဆို
တာကိုပါ။ ဖေဖေသိတယ်”

“သိတော့။ ဆူခံထိရောလား”

စိုးစိုးရိမ်ရိမ်၊ လေသံလေးဖြင့်၊ ကျွန်တော် မေးသည်။
သဇင်နီက . . .

“အရမ်းတော့၊ မဆူပါဘူး။ မိဘ၊ ဆိုတော့။”

တားတော့၊ တားချင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်၊ ဖေဖေ
 တို့ကို၊ တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ကြီးတော့၊ မတားပါ။
 “အလိုလိုက်တာလား” ဟု ကျွန်တော်မေးသည်။ “ဆိုပါ
 ဟု၊ သူ့၊ ဖြေ၏။ တိကျသော၊ အမေး၊ မဟုတ်သကဲ့သို့၊ ပြည့်ဝ၊
 အဖြေမဟုတ်မှန်း၊ သိသော်လည်း၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်၍
 ကျွန်တော်၊ နေလိုက်သည်။

“တို့။ ဟစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက်၊ အိမ်
 ငြိမ်နေလိုက်ဦးမယ်။ သိလား။”

ကျွန်တော်၊ ခဏမျှ၊ အသွားသည်။ မကြာမကြာ၊ လာလာ
 တုန်းက၊ လာနိုင်ရန်ကောဟု၊ တွေးတောဖူးသူ၊ ကျွန်တော်
 မလာတော့ပြီ . . . ဟု၊ ကြားရစဉ်အခါ၊ ခေါင်းညိတ်ဖို့လည်း၊ ခု
 ၏။ ခေါင်းခါဖို့လည်း၊ ခက်သည့်အပြင်၊ “အင်း” လုပ်ဖို့လည်း၊ မလုပ်
 “အဲ” လုပ်ဖို့လည်း၊ မဝံ့။ အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ်ဖြင့်၊ သစ်ငှက်တို့ကြီး
 သွားသည်။ ကျောက်ရုပ်အိုကြီးဖြစ်သွားပြီ။

“သတိရရင်တော့။ ဆယ်ရက်မပြည့်လ
 တို့၊ ထွက်လာမှာပါ”

လူကို၊ အားမနာလျှင်တောင်၊ အသည်းနှလုံးကိုတော့

သင့်ပြီ မင်းရန်နိုင်ဟု၊ ကျွန်တော်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို၊ ဆော်ဩလိုက်၏။
 ထို့ကြောင့်၊ အသည်းနှလုံးတည်ရာအရပ်ဆီမှ၊ အပြင်းပြ
 သော၊ ဆန္ဒစကားတစ်ခွန်းသည်၊ ဣန္ဒြေကြီးစွာ၊ ထွက်ကျလာ
 သည်။

“ကျွန်တော်၊ သတိရရင်လည်း၊ ဖုန်းဆက်ပါ
 ရစေ”

“မင်းရန်နိုင်က၊ တို့ကို၊ သတိရတတ်လို့လား”
 ခေါင်းညိတ်ပြန်ဖြင့်၊ ဖွင့်ဆိုချက်များ၊ မထင်ရှားနိုင်။

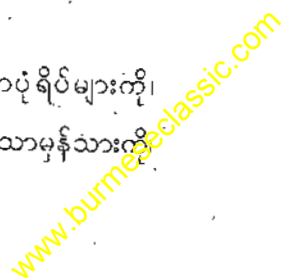
ထို့ကြောင့်၊ အသည်းနှလုံး၏အဓိပ္ပါယ်၊ များစွာကို၊ စကား
 ခွန်းတည်းဖြင့်၊ အကျဉ်းချုံ့၍၊ ကျွန်တော်၊ ဖြေဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် . . . ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ဘူး၊
 မသင်နိုင်”

“ဪ။ ဒီကျောက်ရုပ်လေးက၊ စကားပြောတတ်သားပဲ”
 သူ . . . ကျွန်တော့်ကို၊ နောက်ပြောင်သည်။ ကြည်နူးစွာ၊

မိမောဖြစ်၏။
 ပြဒါးမဲ့မှန်သားပြင်သည်။ ထင်ဟပ်သောပုံရိပ်များကို၊

ဆောင်အဆင်းတိကျစွာ၊ မခွဲခြားနိုင်။ ကြည်လင်သောမှန်သားကို

တိပြတ်သော၊ ပြဒါးတို့၊ ထူထဲစွာ၊ သုတ်လိမ်းလိုက်သည့်အ
ထင်ဟပ်သည့်ပုံရိပ်တိုင်းသည်၊ အရောင်အဆင်းတို့၊ တိကျစွာ
ထင်းလင်းလာပေ၏။

နှလုံးသား၊ မှန်မျက်နှာပြင်၊ အထက်၌၊ သံယောဇဉ်ငွေပြ
တို့၊ ထူထပ်စွာ၊ သုတ်လိမ်းလိုက်သောအခါ၊ ချစ်ခြင်းတရား၏၊ ပုံ
များသည်၊ အရောင်အဆင်းပြတ်သားစွာဖြင့်၊ ထင်ရှားရုန်းကြွ
ချေ၏။ ချစ်ခြင်းဟူသည်ကား၊ သံယောဇဉ်ကို၊ မျက်ကွယ်
စကောင်း။

နိုးထခြင်း

တိတ်တိတ်လေး
နေခဲ့ရတဲ့၊ ပုစဉ်းတစ်ကောင်ပါ။
ပုရစ်တွေလောက်တောင်
အော်မြည်ခွင့်မရ။

ချစ်ခွင့်ပန်မယ့်၊ လေပြည်ညှင်းထဲမှာ
အေးခဲတဲ့၊ အဆိပ်များ၊ မပါကြေး၊
လိပ်ပြာအတောင်ခတ်သံက၊
ချစ်ခြင်းကို၊ ဝေမျှပေးတော့တယ်။
မထိုက်တန်သူအတွက်၊
မုန်တိုင်း . . .
စည်းခြားထားသော၊ တံတိုင်းများအတွက်၊
တော်လဲသံ . . .
ယိမ်းက၊ ပွင့်လွှာတို့အတွက်၊
ပြာလဲ့လဲ့ ရွှေဝတ်မှုန် . . .
ယုံပါ အချစ်ရယ် . .
(ကိုယ့်ရင်ကို၊ စုံကန်ပြီး)
အခုမှ၊ သူ . . . ထွက်ပြေးလာတာ . . . ။ ။

လူ့ပြည်က အပ်နှံစဉ်း

အနက်ရောင်မင်စက်များ

ပူပြင်းတော့မှ

အေးမြခြင်းကို လွမ်းတယ်။

ကြွေကျတော့မှ

ပွင့်လန်းခြင်းကို လွမ်းတယ်။

မှောင်တော့မှ

လ၊မင်းကို လွမ်းတယ်။

လွမ်းရတော့မှ

တမ်းတ၊တော့မှ

သတိရတော့မှ၊

ချစ်မိနေကြောင်း၊ စာလုံးပေါင်းကို

မျက်ရည်ဟောင်းနဲ့ ရေးလိုက်တယ် . . . ။

အိမ်၏ကူဖော်လောင်ဖက် ကောင်မလေးကို၊ ကျွန်တော်
လိုက်သည်။

“မမ မရှိဘူးရှင့်။ သူ့ အဖေနဲ့ အပြင်သွား
ပါတယ်”

“သူ့ အမေရော”

“အန်တီကြီးက၊ နေသိပ်မကောင်းလို့၊ အနား
ယူနေပါတယ်။ မှာစရာရှိရင်၊ မှာခဲ့ပါရှင့်”

“မင်းရန်နိုင် လာသွားပါတယ်လို့၊ နင့်မမကို၊
ပြောပေး။ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ဖုန်းဖြင့်၊ ဆက်သွယ်၍၊ မရသည့်အဆုံး၊ အိမ်သို့ကိုယ်တိုင်
မေးလိုက်ခြင်း၊ ဖြစ်၏။ အလွမ်းက၊ စေခိုင်းသည့်အခါ၊ အရာရာ
တံတိုင်းဟု၊ မထင်တော့။

ငါးရက်တိတိကြာမှ၊ ကျွန်တော် သွားမေးခြင်းဖြစ်သည်။
တော်၊ ငါးရက်ကြာသည်အထိ၊ ကျွန်တော် . . . အေးအေးဆေးဆေး၊
ငြိမ်သက်သက်၊ လွမ်းတတ်လိမ့်မည်မထင်။ နှလုံးသား၏၊ နေမထိ၊
မသာ၊ လပ်ဟာနေသော ဝေဒနာကို၊ ညင်သာစွာ၊ ရင်မဆိုင်

တတ်သေး။ ပြင်းထန်သည့်၊ ချစ်ခြင်း၏ အရှိန်က၊ ငြိန်ငြိမ်သက်သည့် လွမ်းဖို့ခက်သည်။

အလွမ်းတို့၊ အံ့ကြွနေစဉ်၊ အလွမ်းပြေရာ သူ့မျက်နှာကို မြင်လျင် မြင်ချင်း၊ ကျွန်တော်၊ ဝမ်းသာအားရဖြင့်၊ သူ့လက်ကမ်းကို ညှပ်သာစွာ၊ ဆုတ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်၊ သတိရနေတာ”

“တို့လည်း၊ သတိရပါတယ်”

“အမှန်ကတော့၊ ကျွန်တော် လွမ်းနေတာ မသင်္ဇင်နီ”

“ဘာဖြစ်လို့၊ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ။ သတိတာနဲ့၊ လွမ်းတာနဲ့။ မတူဘူးလေ”

“သတိရခြင်းနဲ့ အလွမ်းနဲ့ ဆိုတာ၊ ပင်စည်တစ်ခုရဲ့ အကိုင်းအခက်တွေပဲ”

“အင်း”

“အဲဒီပင်စည်ကြီးကို၊ သံယောဇဉ်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သံယောဇဉ်ပင်စည်ကြီးရော။ သတိရခြင်းနဲ့ အလွမ်းလို့ ခေါ်တဲ့၊ အကိုင်းအခက်တွေရော။ အားလုံးဟာ၊ အချစ်ဆိုတဲ့၊ ရေသောက်မြစ်ကနေ၊ ပေါက်ပွားလာကြတာလေ”

အပြုံးအားလေး၊ လျော့ပါးသွားသည့်တိုင်၊ ဟန့်တားစကား သို့သေးသဖြင့်၊ ပြောလက်စ၊ စကားကို၊ မရဲတရဲဆက်ရသည်။

“အချစ်ကို၊ မခွဲခြားတတ်ခင်မှာ၊ ကျွန်တော်၊ သံယောဇဉ်ကိုပဲ၊ တွေ့တယ် မသင်္ဇင်နီ။ သတိရခြင်း သက်သက်ကတော့၊ သံယောဇဉ်ကြောင့်ပဲ၊ ဖြစ်မှာပါ။

လွမ်းတဲ့စိတ်ကတော့၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရုံနဲ့၊ ပေါ်ထွက်လာမှာ၊ မဟုတ်ဘူး။

ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်၊ လွမ်းတဲ့စိတ်ဖြစ်ရတာကို

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်၊ သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
မသင်နိုင်ကို၊ ချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်၊ လွမ်း
ရတယ်။ လွမ်းလွန်းလို့၊ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာ
ရင်ထဲရှိသမျှ၊ ကုန်ခမ်းသွားခြင်းမရှိသော်လည်း၊ ရင်ထဲ
အရိပ်အရောင်တွေကို၊ မြင်နိုင်လောက်ပေမည်။

“ငိုထားတာလားဟင်”

ပြောချင်ရာပြောပြီးမှ၊ မို့နေသော၊ မျက်ခွံလေးတွေ
သတိပြုမိ၏။

“အိမ်မှာ။ ပြဿနာဖြစ်လို့လား”

ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူ့ကြောင့်၊ ငိုရတာလဲဟင်”

“မိသားစုကြောင့်ငိုရတာ။ အသေးစိတ်

မသိချင်နဲ့တော့နော်။ မမေးနဲ့တော့”

ကိုင်တွယ်ထားမိရာ၊ လက်ဖယောင်းသွယ်လေးများ
တယူတယ၊ ဖွဖွလွှတ်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်၊ အိမ်ကိုလာသေးတယ်”

“အင်း။ သိတယ်”

“အဲဒီ နေ့က၊ ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“ဖေဖေနဲ့၊ အပြင်သွားတာ။ ညနေစောင်းမှ၊

ပြန်ရောက်တယ်”

ဘယ်သွားတာလဲတွေ့တာတွေ၊ ကျွန်တော်၊ မမေးဖြစ်တော့။

ကိစ္စသာ၊ ကိုယ်မေးဖြစ်လိုက်တော့၏။

“မသင်နိုင်နီ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဆိုတာကို၊ လက်ခံနဲ့

လားဟင်”

“အဖြေတောင်းနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လိုချင်တဲ့အဖြေက၊ ဘယ်အတိုင်းအတာ

အထိ၊ မျှော်လင့်ထားတာလဲ”

“ဗျာ”

“ကြော် . . . ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေ။ ကြားရပြီ”

လောက်ပဲ။ မျှော်လင့်ထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ်
တကယ့်ကို၊ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ဖို့မျှော်မှန်းထား
လားလို့ မေးတာ”

“ကျွန်တော်၊ သိပ်နားမရှင်းဘူး၊ မသေ
သင်္ဇင်နီက . . .

“မိုးရယ်။ ရွာချလိုက်ပါဗျို့လို့ လူတချို့
ခေါ်ကြတယ်။ မိုးက၊ တားကျိုးအောင်၊ ကန်
ကျိုးအောင်လည်း၊ ရွာလိုက်မိရော။ သူတို့၊
မလိုလားကြတော့ဘူး။

ရွာတာ၊ များလွန်းလို့၊ မိုးကို ငြိုငြင်ကြ
သူတို့က၊ ဖက်စွတ်မိုးလောက်၊ ဖုံသိပ်ရုံလောက်
စေချင်ကြတာလေ။

မင်းရန်နိုင်ကို၊ တို့က။ ချစ်သူအဖြစ်
ချစ်ရမှာလား။ သေတပန်၊ သက်တဆုံးအထိ
မျှော်မှန်းပြီး၊ ချစ်ရမှာလား။ ဘယ်လိုချစ်
တာလဲလို့ တို့မေးတာ”

ကျွန်တော်၊ နားရှင်းသွားသည်။ သို့သော်၊ ဘဝင်မ

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ အဲဒီလို။ ကန့်
သတ်ပြီး၊ ချစ်လို့။ ရသလား မသင်္ဇင်နီ”

“ရချင်ရမှာပေါ့။ ဒါလေးက၊ တော့၊ အပျော်
တွဲတာ။ ဒါလေးက၊ တော့၊ ရိုးမြေကျလေးဆိုပြီး၊
အကန့်အသတ်၊ အတိုင်းအတာတွေနဲ့ ၊ အချစ်
သဘင်ကြီးကို၊ ကျင်းပ၊ ကပြ နေကြတဲ့သူတွေ၊ အ
များကြီးပဲလေ”

“အချစ်က၊ အဲဒီလောက်တောင်၊ ညစ်ပတ်
နေပြီလား”

“အချစ်က၊ မညစ်ပတ်ပါဘူး။ အချစ်ကို၊ သုံး
ဆောင်ကြတဲ့၊ လူညစ်ပတ်တွေကြောင့်၊ အချစ်၊ နာ
မည်ပျက်နေတာ၊ ကြာပြီ မင်းရန်နိုင်ရဲ့”

“လူညစ်ပတ်တွေဆိုတာ၊ ဘယ်လို၊ လူမျိုး
ဝေ့လဲ”

တစ်ကိုယ်တည်းညည်းသလိုဖြင့်၊ မေးမြန်းကြည့်မိသည်။

သင်္ဇင်နီက၊ မျက်နှာထားတင်းလျက်၊

“အဝေးကြီး၊ ရှာနေစရာမလိုဘူးလေ။

တို့ရဲ့မောင်။ မင်းဉာဏ်ဆိုတာ၊ လူညစ်ပတ်
ယောက်ပေါ့။ သူ့ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ၊ တန်ဖိုးထားရမယ်
တာ။ မသိတတ်တဲ့၊ လူညစ်ပတ်”

ကျွန်တော်၊ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်ခံယူတဲ့၊ မိုးရေစက်ကို၊ ဘယ်လောက်
အထိ၊ ရွာစေချင်တယ်။ ဘယ်လောက်အထိ၊
ထားရမယ်ဆိုတာ။ ဘယ်လို တန်ဖိုးထားရမယ်
တာတောင်၊ မစဉ်းစားနိုင်တဲ့၊ လူညစ်ပတ်”

ဒေါသ၊ တကြီး ပြောဆိုနေသည်ကို၊ ပြေစိမ့်သော
ကျွန်တော်က ...

“စကားတွေ။ လမ်းလွဲကုန်ပြီထင်တာ
မသင်နီ”

“မလွဲပါဘူး။ ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို၊ တို
မျက်ခြေမပြတ်ပါဘူး။ တို့ပြောမှာကို၊ မင်းရန်
သေသေချာချာ၊ စဉ်းစား နားထောင်နော်”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“တို့ကို၊ မင်းရန်နိုင်က။ ချစ်နေရရုံ သက်သက်
ဆိုရင်လည်း၊ တို့က၊ ချစ်နေရရုံ၊ ပြန်ချစ်ဖို့၊ အဆင်
ဆင့်ပါပဲ။

ဒါမှ မဟုတ်။ သေတပန်၊ သက်တစ်ဆုံးချစ်ဖို့၊
ရည်ရွယ်တယ်ဆိုရင်လည်း၊ တို့ကို၊ အမြန်ဆုံး လက်
ထပ်ပါ။

မျှော်မှန်းထားတဲ့၊ အတိုင်းအတာထက်၊ ပိုပြီး
ရွာချလိုက်တာကို၊ မလိုလားဘူးဆိုရင်လည်း။ ရွာချ
လိုက်တဲ့၊ မိုးရေတွေကို၊ ခြေဆေးခွင့်လည်း၊ ရှိပါ
တယ်။ ဘာအတွက်မှ၊ အားမနာပါနဲ့”

“ဘာတွေ၊ ပြောနေတာလဲ မသင်နီရယ်။
ချစ်ပါတယ်ဆိုမှတော့၊ သေတပန်၊ သက်တစ်ဆုံးပေါ့
ဗျာ”

လက်ချင်းတွယ်ဆက်၊ လည်ယှက်မိသည်။ ချစ်ခြင်ကို၊ တိုင်း
တပြုဖို့၊ ခဏမျှပင်၊ ကာလ၊ မခြားစကောင်း။ သူယုံကြည်မှ၊ ကိုယ်၊
ရင်မည်။

၆၊

“ကျွန်မတားပါရစေလား၊ ကိုမင်းရန်နိုင်” ဟု မြမြမူပြော
သည်။ ကျွန်တော်က . . .

“မတားပါနဲ့တော့။ မြမြမူရယ်။ နင်ရော . . .
ကျော်ဌေးအောင်ရော။ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်။
သင်္ဇင်နီကို . . . ငါ။ လက်ထပ်မှာ ဖြစ်မှာ။ လက်
ထပ်တယ်ဆိုတာတောင်တောင်းရမ်းလက်ထပ်ရမှာ၊
မဟုတ်ဘူး။ ခိုးပြေးရမှာ။ သူ့မိဘက၊ သဘောတူမှာ
မဟုတ်လို့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်၊ ခိုးခိုင်းတာ”

“မင်းကို၊ သင်္ဇင်နီက၊ အဲဒီလောက်တောင်၊ ယုံကြည်နေတာ
ဘူး” . . . ဟု၊ နိုင်ဇက၊ တအံ့တကြဲ မေး၏။

“ချစ်ရင်၊ ယုံကြည်တာပေါ့။ ယုံကြည်လို့လည်း၊
ချစ်တာပေါ့”

မြမြမူက

“အဲဒီလို၊ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့။ မသင်နိုင်ဘူး
ကိုမင်းရန်နိုင်ကို၊ ချစ်နေတယ်ဆိုလို့၊ ကျွန်မတို့
နေတာပါ”

“နင့်စကားကို၊ ငါ့နားမလည်ဘူးမြမြမူ”
မြမြမူက၊ သူ့အစ်ကို ကျော်ဌေးအောင်ကိုတစ်လှည့်
သွေခင်ပွန်း နိုင်ဇေကိုတစ်လှည့်၊ ဝဲကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောရမယ် ဆိုရင်
မင်းညာဏ်ဆိုတဲ့လူကို၊ လက်စားချေဖို့၊ မသင်နိုင်ဘူး
အသုံးမပြုစေချင်တာပါ”

“ဪ”

ကျွန်တော် ရှင်းပြချင်သော်လည်း၊ သူ့စကား မဆုံးသေး
သဖြင့်၊ နှုတ်ပြင်လျက်သာနေရ၏။

“မကြာခင်။ ကျွန်မ၊ ကလေးမွေးတော့မယ်
မွေးတဲ့ကလေးက၊ ယောက်ျားလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမ
လေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ကျွန်မ၊ ချစ်မှာသေချာတယ်။

ဘယ်သူ့သွေးပဲနှောနှော။ ကျွန်မ၊ ဝိုက်နဲ
လွယ်ထားရတာလေ။

အဲဒီကလေးကို၊ တချိန်ချိန်မှာ၊ အိမ်ထောင်ပြု
ပေးရမယ်ဆိုရင်။ အကြော်ရောင်းတဲ့သူနဲ့၊ ကျွန်မ၊
သဘောတူမှာ၊ မဟုတ်ဘူး”

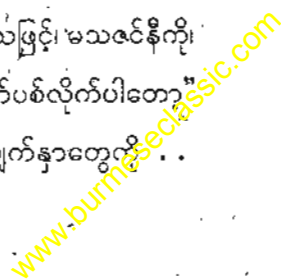
“ဟဲ့။ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ” ဟု၊ ကျော်ဌေးအောင်
ဟန်သည်။ “ပြောပီစေ” ဟု၊ နိုင်ဇေက၊ ပြုံးလျက်ခွင့်ပြု၏။ မြမြမူ
ပြောစကားကို၊ ကျွန်တော်လည်း၊ နားထောင် အံ့ဩရသည်။

“ဘယ်မိခင်၊ ဘယ်မိဘ၊ ပဲ၊ ဖြစ်ဖြစ်ကိုယ့်သား
သမီးကို၊ ထည်ဝါစေချင်ကြတယ်ဆိုတာ။ ကျွန်မ၊ သိ
နေပြီ။ မိဘ၊ စိတ်ကို၊ ကျွန်မ၊ သိနေပြီ။

အဲဒါကြောင့်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ၊ ကျွန်မ၊ ငွေ မယူ
ချင်တော့ဘူး။ ကျွန်မ၊ သားလေးလည်း၊ ဆင်းရဲတဲ့
မိန်းကလေးနဲ့၊ ငြိစွန်းလာရင်၊ ကျွန်မ၊ ရတဲ့နည်းနဲ့၊
ဟန့်တားမိမှာပဲလေ။

ကိုမင်းရန်နိုင်လည်း၊ ဖြစ်နိုင်ရင်၊ အားလုံးကို၊
ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ အထူးသဖြင့်၊ မသင်နိုင်ကို၊
အသုံးချမယ့်၊ အစီအစဉ်၊ ဖျက်ပစ်လိုက်ပါတော့”

ကျော်ဌေးအောင်နှင့်၊ နိုင်ဇေတို့၏ မျက်နှာတွေကို

ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်၏။ သူတို့နှစ် ယောက်ကလည်း မြမြမှု အဆိုပြုချက်ကို ထောက်ခံနေသယောင်။

“သင်နီကို ငါ . . . တကယ်ချစ်တာထက် မြမြမှု ခေါင်းခါလေတော့သည်။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့။ ဒါ ကိုမင်းရန်နိုင် အပြစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိက တရားခံက ကျွန်မပါ။ ကျွန်မ အပြစ်ပါ။ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကျွန်မ ကျ တောင်းဆိုမိခဲ့တာကိုး”

“မြမြမှု။ နင်ပြောတဲ့စကားအားလုံးကို ငါ သာရခေါ်တယ်။ ငါပြောမယ့် စကားကိုလည်း နင် သေသေချာချာနားထောင်ပြီး လေးလေးနက်နက် ယုံကြည်ပေးစမ်းပါ”

မြမြမှုကို ပြောပြခြင်းဟု ဆိုသော်လည်း နိုင်ဇန ကျော်ဌေးအောင်တို့ကိုလည်း ကျွန်တော်နားထောင်စေ၏။

“နင် ပြောသလိုပဲ။ သင်နီကို အသုံးချ ငါ စဉ်းစားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နှလုံးသား ရှက်တရက် ပြောင်းသွားတယ်။”

သူနဲ့ မတွေ့ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ငါချစ်သွားတာ။ ဒီကြားထဲ သူ့ အဖေက ပါ။ မလိမ့် တစ်ပတ်နဲ့ လာတားထားဘူးသေးတော့ ငါ သူ့ကို ပိုပြီးလိုချင်သွားတာ။ သူ့ကိုလိုချင်တာဟာ ငါ သုတ်ချင်တဲ့ကောင်ကို သတ်ဖို့ကိစ္စနဲ့လုံးဝ မဆိုင် ဘူး။ အဲဒါကို ကွဲကွဲပြားပြား သိစေချင်တယ်”

ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားဖြစ်စဉ် အဆင့်ဆင့်ကို ကျွန်တော် ခုစေ့တွင်းချ ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပြလိုက်သည်။ မြမြမှုက . . .

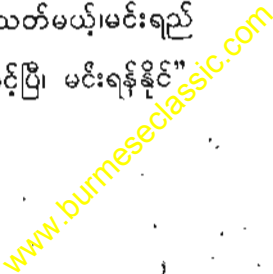
“မသင်နီကိုရော။ အဲဒီလိုရှင်းပြပြီးပြီလား”

“ဘယ်ရှင်းပြရဦးမလဲ။ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမှာပေါ့။ နားမရှင်းရင် အထင်တောင်လွဲသွား နိုင်တယ်လေ။ နောက်တော့ ရှင်းပြရမှာပေါ့”

နိုင်ဇက . . .

“အစ်မဖြစ်တဲ့သူကို မင်းတကယ်ချစ်ခင်မိ တာဆိုရင် မောင်ဖြစ်သူကို သတ်မယ့်မင်းရည် ရွယ်ချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သင့်ပြီ မင်းရန်နိုင်”

ကျော်ဌေးအောင်ကလည်း . . .

“ဟုတ်တယ် ။ အဲဒီကိစ္စကို မေ့မစ်လိုက်
တော့။ အားလုံးလည်း။ ကိုယ့် ဘဝနဲ့ကိုယ်ဖြစ်
ကြပြီပဲ”

ထိုစကားကို ကျော်ဌေးအောင် ပြောသောကြောင့် . . .
ကျွန်တော် အားနာရလေသည်။

“ သောမတ်(စ)ပြောဖူးတဲ့ဆင်နဲ့ကြွက်ပုံပြ
ထဲက ကြံတွေကြားထဲ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ကြွက်တွေ
လို့ ငါ့မဖြစ်ချင်ဘူး ကျော်ဌေးအောင်”

“ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တာဟာ။ ကိုယ့်ဘက်သားတွေ
အပေါ် သစ္စာဖောက်ဖျက်တာမှ မဟုတ်ပဲ။ ရန်သူနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
ကိုယ့်ဘက်သားတွေကို ပြန်တိုက်ခိုက်တာကမှ အဲဒါ သစ္စာဖောက်
တာလေ”ဟု ကျော်ဌေးအောင် လေသံ ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။
ကျွန်တော်က . . .

“စာတစ်တန်းပေတစ်တန်းနဲ့ ငါ့စိန်ခေါ်
ထားတာကွ။ အဲဒီကိစ္စကိုတော့ ငါ နောက်မဆုတ်
ချင်ဘူး။

သင်္ဇင်နီကို ချစ်မိတာနဲ့။ အဲဒီကိစ္စနဲ့။ သတ်

သတ်စီ ဆိုတာကိုပဲ။ မင်းတို့အားလုံး။ သိပေးရင်။
ငါ့လိပ်ပြာသန့်ပါပြီ”

နိုင်ငံက . . .

“ငါတို့။ မင်းအပေါ် နားလည်ပါတယ်ကွာ။
သောမတ်(စ)လည်း နားလည်မှာပါ။

ဒါနဲ့။ သင်္ဇင်နီက မိသားဖသားပီပီ မတောင်း
ရမ်းခိုင်းဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခိုးခိုင်းတယ်လို့ မင်းထင်
သလဲ”

“သူ့အိမ်အကြောင်း။ သူ့သိလို့ နေမှာပေါ့။
သူ့ အဖေကလည်း ငါ့ကို ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ လာ
တားထားသေးတယ်။ အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။
ငါ့သေသေချာချာ မသိဘူး”

“မင်းအိမ်က ရော့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိဘဲ။ မိန်မ၊ ခိုးချင်
တယ်ပြောရင်။ ငါ့အဖေ ငါ့ကို ဆဲမှာပေါ့။ ဘာမှ
မပြောဘဲ လုပ်ချင်တာ ၊ အရင်လုပ်လိုက်မယ်။
အဆင်ပြေမှာပါ”

“အကူအညီလိုရင်ပြောနော်။ ငါတို့၊ ဝိုင်းကူမယ်” ..
ကျော်ဌေးအောင်ပြော၏။ “ကျေးဇူးပဲကွာ ။ ရပါတယ်” ..
ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း၊ ငွေလိုမလား”

နိုင်ဇံကို၊ ကျွန်တော်၊ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး . . .

“ဘာမှ မလိုဘူး။ ဒါပေမဲ့၊ အဆင်ပြေပါ
လို့တော့၊ မင်းတို့ဆုတောင်းပေးကြစမ်းပါ”

“မင်း။ ကြောက်နေတာလား”

“ကြောက်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ချစ်မိ
ရော။ အချစ်ကို၊ လက်ခံတုံ့ပြန်တာရော။ ချစ်
ဘဝက၊ နေ၊ နောက်တစ်ဆင့်ကူးဖို့၊ စီစဉ်တာရော
အဆင့်တွေကူးတာ၊ သိပ်မြန်နေတယ်ဆိုတာ၊
သတိထားမိတယ်။

လိုချင်တာကို၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းရမယ်ထ
ထားပေမဲ့။ အကုန်ယူစေ ဆိုတဲ့၊ အခွင့်အရေး
ဖြန်းစားကြီးရလိုက်တော့၊ ငါ့ကိုယ်ငါ။ အိပ်မက်
ရောက်နေရသလိုပဲ”

“အဲဒါ။ လူပျိုဘဝကို၊ နှမေ့တဲ့စိတ်၊ ဖြစ်နေတာကွ” ဟု၊
နိုင်ဇံက၊ ရယ်မောလျက်ပြောသည်။ အားလုံး၊ ရယ်မောဖြစ်ကြ၏။

တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင်၊ ကျွန်တော်နှင့် သင်္ဃန်းတို့၊
ညီညွတ်စွာ ပုန်းအောင်းနေဖြစ်သည်။ သုံးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင်၊
သင်္ဃန်းနှင့်အတူ အိမ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်သည်။

အဖေနှင့်အမေကို ကန်တော့ အပြီးတွင် အဖေက . . .
ကျွန်တော်ဦးခေါင်းကို သတင်းစာခေါက်ဖြင့် လှမ်းပုတ်၏။ အမေက
“နီနီ၊ တွေကို စိတ်ပူအောင်လုပ်တယ်” ဟု ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်
သိထိပ်ကို ဂေါက်ကနဲမြည်အောင် ခေါက်သည်။ ပြီးမှ သင်္ဃန်း
အိတ်ကလေးကို ဆွဲပြီး သူနှင့်အတူ ထိုင်စေသည်။

အဖေက . . .

“မနေ့ညနေက သမီးအဖေ၊ လာသွားတယ်။
သမီးတို့ ရောက်လာကြရင်၊ ပြန်အပ်ဖို့ လာပြော
တာပါ။ သမီးအမေက တော့ နေမကောင်းဘူးတဲ့။
ဟုတ်လား”

သင်္ဃန်းက . . .

“ဟုတ်ကဲ့။ မေမေက နှလုံးသိပ်မကောင်းဘူး”

“ဪ၊ သမီးရယ်။ မအေ၊ စိတ်ပူအောင်
လိုက်သလို၊ ဖြစ်နေပြီ။ အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အ
ပြန်အပ်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေ။ ဆိုင်ကို သွားဦးမယ်။ သွားရင်
သမီးအိမ်ကို၊ ဝင်အကြောင်းကြားခဲ့မယ်။ ဘာ
စိတ်မပူနဲ့နော်။”

ကဲ . . . ။ အမေ၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်က က
တွေနဲ့၊ နေခဲ့ဦး”

မှာကြား၊ ပြောဆိုပြီး၊ အဖေ၊ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားသ
အမေက၊ မောဟိုက်ဟိုက်ဖြစ်နေသော သဇင်နီကို၊ ကြည့်ကာ -

“သမီး။ မောနေတာလား”

“ဟုတ်။ . . ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း။ နေပြင်းလို့၊ ခရီးပန်းလာတယ်
တယ်။ အမေ၊ ရေခပ်ပေးမယ်နော်သမီး။ ရေ
နည်းနည်းသောက်လိုက်”

“ရပါတယ်၊ အမေ” ဟု၊ သဇင်နီ၊ ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်

အမေ။ ကျွန်တော် ခပ်တိုက်ပါ့မယ်” ဟု၊ ပြောစဉ်၊ အမေလက်တဲမှာ၊
သောက်ရေခွက်က၊ ရောက်နှင့်နေပေပြီ။

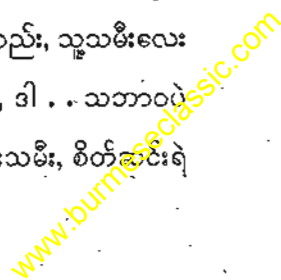
သဇင်နီကို၊ ရေတိုက်ရင်း . . .

“တွေ့တယ် မဟုတ်လားသမီး။ ယောက်ျား
တွေကပါးစပ်ဖျားလေးနဲ့ပါ၊ ဂရုစိုက်တာ။ လက်တွေ့
မှာ၊ သောက်ရေ တစ်ခွက်တောင်၊ ချက်ချင်းရောက်
မလားဘူး။ အလကားကောင်”

အမေ ကျီစယ်စကားကြောင့်၊ သဇင်နီ ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး
လေသည်။ ရင်းနှီးနှေးထွေးစွာသော၊ အမေ အပြုအမူကြောင့်၊
အမေကို၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“အမေက၊ သား . . မိန်းမ၊ ယူသွားမှာ၊ သိပ်
ကြောက်တာသမီးရဲ့။ မိဘကို၊ မခင်တွယ်တော့မှာ၊
စိုးတာပေါ့နော်။”

မနေ့ညနေက၊ သမီးအဖေ လာတော့မှ ၊
အမေ၊ ကိုယ်ချင်းစာမိတာ။ သူလည်း၊ သူ့သမီးလေး
ကို၊ မခွဲနိုင်ဘူး . . . တဲ့။ ဒါပေမဲ့၊ ဒါ . . . သဘာဝပဲ
ဆိုတာ။ သူ့၊ နှလုံးသွင်းပြီး၊ သားသမီး၊ စိတ်ချင်းရ

မယ့်၊ စကားတောင်၊ သူ့မပြောဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
တယ်တဲ့။

အဲဒီ စကားကြားပြီးကတည်းက၊ အ
မိဘ၊ချင်းကိုယ်ချင်းစာသလို၊ သားသမီးချင်းလည်း
ကိုယ်ချင်းစာပြီး။ အမေ့ သမီးအရင်းလေးကို၊
နေသလိုမျိုး။ အမေ့ သမီးကို၊ မျှော်နေတာ သမီး

အမေ့က၊ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလျက်ပြောပြ၏။ သမီး
မျက်ရည်တွေ၊ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျသည်။ ကျွန်တော် မသိ၊
ခဲ့သည်။ အရာ တစ်ခုကို၊ အမေ့ နှလုံးသည်ခြေထဲတွင်၊ ထင်းထ
စွာ၊ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

နီးကပ်လွန်းစွာ၊ ကြည့်မိသည့်အခါ၊ တချို့အရာများ
သေသေချာချာ မမြင်ရ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်လျှင်၊ ပို၍ မြင်
ထင်ရှားတတ်ပေသည်။

“ငါ့ အစ်မကို၊ မင်း . . . သေသေချာချာ
စောင့်ရှောက်ပေးပါကွာ။ မင်းပြောခဲ့ဘူးသလို၊
ငါ့ အစ်မကို၊ မင်းရအောင်ယူနိုင်ပြီပဲ။

ငါ့ကို၊ လက်စားချေချင်ယုံ တစ်ခုတည်း
အတွက်တော့၊ ငါ့အစ်မကို၊ မင်းအနိုင်မကျင့်ပါနဲ့
ကွာ။ မင်းနဲ့ငါ၊ စိန်ခေါ်ထားတာကိုလည်း၊ ငါကပဲ၊
ပြန်ရုတ်သိမ်းပါတယ်။ ငါ့ကိုလည်း၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။
ငါ့အစ်မကိုလည်း၊ စောင့်ရှောက်ပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းညာဏ်။ ငါ့ သမီးကို၊
တကယ်ချစ်တာကွ။ မင်းကိုတော့၊ ငါ့ဘယ်တော့မှ၊
ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ အခုမှ၊ ဘွား . . . လာမခတ်နဲ့။ ငါပြော
တာ၊ မင်းကြားလား။ ကြားလား။ ဟေ့ကောင်။ ကြား
လား။ ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . မင်းညာဏ်၊
မင်းညာဏ်”

မင်းညာဏ်က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ၊
ဘာခိုင်းထွက်ခွာသွားလေသည်။

“မင်းညာဏ်”

www.burmeseclassic.com

အိပ်ရာမှ ၊ လန့်နိုးပြီးသည်အထိ ၊ ကျွန်တော့်ပါးစပ်
မင်းဉာဏ်၏နာမည်ကို၊ ရေရွတ်နေမိသေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့၊ ဒီကောင့်ကို။ အိပ်မက်၊မထ
တာလဲ”

နှုတ်မှ၊ တစ်ကိုယ်တည်းပြောဆိုရင်း၊ နံဘေးကိုကြည့်လို့
မိသောအခါ၊ ညက၊ အတူတူ အိပ်စက်နေခဲ့သည်။ သင်္ဇင်နီကိုမေ
ရတော့ချေ။

ဟိုဟိုဒီဒီ မရှာသေးဘဲ၊ အမေတို့နှင့် ဈေးဆိုင်များလို့
သွားသလားဟု၊ ပေါ့လျော့စွာ၊ တွေးလိုက်မိသေးသည်။ ကျွန်တော့်
အသိမပေးဘဲ၊ အမေတို့လည်း၊ ခေါ်သွားကြလိမ့်မည်မဟုတ်
သင်္ဇင်နီကလည်း၊ ကျွန်တော့်ကို၊ မနှိုးဘဲ၊ လိုက်သွားလိမ့်မည်၊ မထ

သင်္ဇင်နီ အိပ်စက်ရာ၊ ခေါင်းအုံး၏ လက်ဝဲဘက်ထောင့်
စွန်းတွင်၊ သွေးစက်နှစ်စက် ပေနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရင်ထဲတွင်
ထိပ်ကနဲ၊ ဖြစ်သွားသည်။ ကုတင်ခြေရင်းရှိ၊ အမှိုက်ခြင်းငယ်ထဲတွင်
လည်း၊ သွေးများဖယ်သုတ်ထားသည်။ အလွှာပါးစက္ကူတွေကိုလည်း
တွေ့၏။

“မသင်္ဇင်နီ”

စိုးရိမ်တကြီး၊ အော်ခေါ်မိသည်။ အခန်းတွင်းမှ၊ အပြင်သို့၊
ပြေးထွက်ခဲ့၏။ မည်သူ့ကိုမျှ၊ မတွေ့ရ။ တစ်အိမ်လုံးတွင်၊ ကျွန်တော်၊
အိပ်ယောက်တည်း။

အပေနှင့်အမေက၊ သစ်သီးဆိုင်ကိုပါ ပိတ်ထားခဲ့ကြပြီ။
သင်္ဇင်နီ၏အိမ်သို့၊ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဇင်နီ၏ ဖခင်၊ ဦးသိန်းငွေက၊
ညီသမီးအကြောင်းကို၊ တီးတိုးပြောစေသည်။ သူ့အနီးခေါ်သောင်းလှိုင်၊
အမေကောင်းဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်၊ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို၊
သူလိုက်ခဲ့ပြီးမှ၊ ပြောကြစေလိုကြောင်း၊ ရှင်းပြ၏။ “ဪ . . . သူ
နိုး၊ တကယ်နေမကောင်း၊ ဖြစ်နေတာကိုး” ဟု၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ၊
ပြောဖြစ်သည်။

“မင်းကို၊ ငါ့ပြောခဲ့သားပဲ။ ငါ့သမီးကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး လို့”

“သူ့ ကျွန်တော့်ကို၊ မပြောပြဖူးဘူး”

“သမီးက၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်ကွ။ မှာ၊ သွေးဖြူဥ များလွန်းတဲ့ရောဂါရှိတယ်။ မင်းတွေ့တဲ့၊ သွေးတွေက၊ သူ . . . နှာခေါင်းသွေးလျှံတာဖြစ်မယ်”

“သူက၊ ဘာကို၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းတာပဲ ဦးလေး”

အဖေနှင့်အမေကို၊ ဦးသိန်းငွေ၊ ဝေကနဲ ကြည့်သည်။ ပြီး

“ရှေ့မျက်နှာ၊ နောက်ထားပြီး၊ ပြောရအောင် ဆိုတော့။ ကျွန်တော်တို့၊ တစ်မိသားစုတည်း၊ ဖြစ်သွားပြီလို့ပဲ၊ ယူဆပါရစေဌာ”

“ဒါပေါ့။ ဒီလိုပဲယူဆ၊ ရမှာပေါ့။ ပြောစရာရှိတာပြောရင်းရင်းနီးနီးသာပြောပါ” ဟု၊ အဖေက၊ အားပေးစကားပြောရင်း ဦးသိန်းငွေ၊ စကားဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ၊ သမီးတစ်ယောက်၊ သာ

တစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ သမီးက၊ စိတ်ထားမွန်မြတ်ပြီး၊ သားက၊ မမွန်မြတ်ဘူး။ ယောက်ျားမပီသဘူး”

ထိုသို့၊ စကားပျိုးပြီး၊ မင်းဉာဏ်၏၊ ပွေခွဲရှုပ်ခဲ့သော၊ ကိစ္စများနှင့်တကွ၊ မြဲမြံမှုနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စကိုပါ၊ ဦးသိန်းငွေ၊ ပြောပြသည်။ အဖေက၊ ကျွန်တော်၊ ပြောပြခဲ့စဉ်က၊ သိကြားထားသည့်တိုင်၊ သူ့မှ၊ ကြားသိရသူကဲ့သို့၊ နားထောင်ပေးနေသည်။ အဖေက၊ တော့၊ စိတ်ဝင်တစား။

“မိဘ၊ ဆိုတော့။ သားဆိုးဘယ်လောက်များ မှားရတဲ့၊ နည်းပေါင်းစုံနဲ့၊ ကာကွယ်ပေးခဲ့မိတာပေါ့။

ဒါကို၊ သမီးက၊ မကျေနပ်ဘူး။ အမှား ကျူးလွန်တဲ့သူကို၊ မိဘ၊ မို့ ကာကွယ်ပေးတာ၊ အပြစ်မတင်ပေမဲ့၊ အကျူးလွန်ခံရသူရဲ့၊ နစ်နာမှုကို၊ လစ်လျူရှုထားတာ၊ သမီး၊ ကျေနပ်ပုံ မရဘူး”

စကားရပ်ပြီး၊ ဦးသိန်းငွေ၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ကြည့်ကာ . . .

“မင်းနဲ့၊ မင်းဉာဏ်နဲ့၊ ဖြစ်တဲ့ပြဿနာကို၊ သမီးသိတယ်”

“ဪ။ ဟုတ်လား”

ကျွန်တော့် တအံ့တဩ စကားသည်၊ အထိတ်တလန့်တရွံ့တရွံ့၊ ဦးသိန်းငွေ စကားဆက်၏။

“နီင်ခံခြား ရောက်ရောက်ချင်း၊ မင်းဥကလာ၊ သူ့ အစ်မ၊ ဆီကိုဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ လေယာဉ်ကွင်းအဝင်မှာ၊ မင်း . . သူ့ကို ပြောလိုက်တဲ့စကား သူ့ အစ်မကို၊ သူ . . လှမ်းပြောပြတာ။ မင်း သတိထားဖို့၊ ရှောင်ဖို့ပေါ့ကွာ”

“မင်းရန်နိုင်။ နင်က၊ ဘာပြောလိုက်လို့လဲ” ဟု၊ အမေ့ဝင်မေး၏။ အဖေက၊ လက်ဖြင့်ကာ၍၊ ဟန့်တားသည်။

ဦးသိန်းငွေက . . “ကျွန်တော် သေသေချာချာရှင်းပြင်မယ်။ မင်းရန်နိုင်မှာ၊ ဘာမှ၊ အပြစ်ပြောစရာ၊ မရှိပါဘူး” ဟု၊ အေးဆေးစွာ၊ ပြောသည်။

“အပြစ်တင်ရမယ် ဆိုရင်လည်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ၊ တင်ရတော့မှာပါ”

ကျွန်တော် မသိမမြင်ခဲ့သော၊ အကြောင်းအရာများစွာကို၊ ဦးသိန်းငွေ ပြောပြနေစဉ်၊ ချစ်သော သင်္ဃန်းတော်၊ နှလုံးသားကို၊ ပိုမို၍ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ခွင့်ရပေသည်။ ထိုအခါ၊ အခုလို၊ စကား

ပြောနေမည့် အစား၊ သူ . . သွားမည်ထင်သည်။ နေရာများသို့သာ၊ ဦးသိန်းငွေ လွှားရှာဖွေချင်တော့သည်။

ဦးသိန်းငွေ အနေဖြင့်လည်း၊ ပြောဖို့ လိုလို့၊ ပြောပြနေတာ မှာပါဟု၊ တွေးပြီး၊ ကိုယ့်စိတ်ဇောကို၊ ကိုယ့်ဘာသာ၊ မမောအောင် နှိပ်ရသည်။ ချစ်ရသူ၏ အကြောင်းကို၊ ကြားနာ၊ နားထောင်နေရ သည်မှာ၊ ရင်မောစရာမဟုတ်ပါဘဲလျက်၊ ရင်မောနေရခြင်းသည်၊ ကျွန်တော့်၏ ဆိုးရွားသော . . ကံ၊ အကုသိုလ် နွေဝဋ်ကြွေး။

“နင်၊ ယောက်ျားမပီသလို့၊ ထွက်ပြေးသွား ပြီးပြီပဲ။ ငါ့အတွက်၊ ထာမှ မပူနဲ့။ ငါ့ကို၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ်။ နင် . . သူများသားသမီးကို၊ ဖျက်စီး သွားသလောက်တော့၊ ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး”

“သမီး။ မောင်နှမချင်း။ ရန်သူလိုမပြော
ဘူးလေ”
မခင်၏ ဟန့်တားသံ။

“အဲဒီ၊ မင်းရန်နိုင်ဆီကို၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်သွား
မယ်။ နင်ပေးရမယ့် အကြွေးကို၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်၊ သွား
ပေးမယ်။

နင်နဲ့ငါနဲ့။ အခုအချိန်က၊ စပြီး။ မောင်နှမ
မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ဓာတ်ညှိဖျင်းတဲ့သူကို၊ ငါ
မောင်နှမ၊ မတော်ဘူး။ မှတ်ထား။ မှတ်ထား”

“ဟဲ့ဟဲ့၊ သမီး။ ဟဲ့။ လုပ်ကြံပါဦး။ နှာခေါင်း
ထဲက၊ သွေးတွေထွက်လာပြန်ပြီ။ လုပ်ပါဦး”
မိခင်၏ ရင်ထိတ်သံ။

“အဲဒီ။ မင်းရန်နိုင်က၊ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ။
ဖေဖေ နားလည်အောင် ၊ ပြောပြရမယ်ဆိုရင်။
မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတဲ့၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
ပဲဖေဖေ။ အဲဒီလို၊ ယောက်ျားကောင်း တစ်ယောက်
က၊ အနိုင်ကျင့်စော်ကားမယ်ဆိုရင်တောင် . . .”

“ဖျန်း”

“ကိုသိန်းငွေ။ သမီးက၊ နေမကောင်းဘူးလေ။
ဘာဖြစ်လို့၊ လက်ပါရတာလဲ”

“နင်၊ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလား သဇင်နီ”

“မြမြမူလည်း၊ မိန်းကလေးပဲ ဖေဖေ။ အခု၊
သူ . . . ။ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်
ရတယ်။ အဲဒါ၊ ဖြစ်သင့်သလား။ အဲဒါ၊ တရားသလား”

“ဟယ်။ လုပ်ပါဦး။ နှာခေါင်းသွေးတွေ၊ ယိုပြန်
ပြီ”

“သမီး ကိုယ်တိုင်က ၊ မင်းဟာယောက်ျား
ကောင်းလို့၊ ပြောထားတဲ့အတွက်၊ ဦးလေး၊ အရန်
မစိုးရိမ်တာတော့၊ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့အဖေ၊တစ်ယောက်က၊ဘယ်လောက်
ပဲ၊ မစိုးရိမ်ဘူး၊ ပြောပြော။ဘယ်လိုလုပ်၊ စိတ်
နိုင်မှာလဲ။

သား ယောက်ျားလေးကိုတောင်၊ သူ့မှာ
သတ်မှာစိုးလို့၊ ရှိစုမဲ့စုလေး၊ ရှာကြပြီး၊ နိုင်ငံခြား
ပို့လိုက်တာလေကွာ”

“မိဘဆိုတော့၊ ဒီလိုပဲပေါ့”ဟု၊ အဖေ၊စကားဝင်ထောင့်
ပေးသည်။“နားလည်ပေးတာ၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ဒါပေမဲ့၊ ကျွန်တော့်
အတ္တကြီးခဲ့မိတာပါ” ဟု၊ ဦးသိန်းငွေ ပြော၏။ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော်
ဘက်ကို၊ လှည့်ပြီး . . .

“သမီးက၊သွေးကင်ဆာဖြစ်နေတာ။
ဆရာဝန်က၊ သွေးဖြူ၂ များလွန်းတဲ့ရောဂါကို
ဖော့ပြောပါတယ်”

“ကျွန်တော်၊ လုံးဝ၊မသိဘူး ဦးလေးရား”

ဖြူဖတ်ဖြူရော်လေး ဖြစ်ဖြစ်သွားတာလောက်ပဲ၊
သတိထားမိတာ”

“သမီးက၊ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ်လို့ဦးလေး
ပြောသားပဲ။ မင်း၊ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သမီးက၊ နေ
ကောင်းတဲ့ အခါမှာ၊ မင်းဆီကိုလာတာလေ”

“ဪ”

အမေက . . .

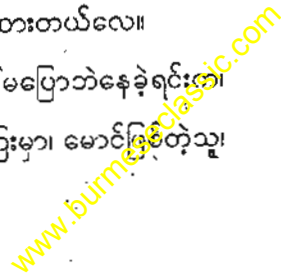
“အခု၊ သမီးက၊ အိမ်မှာ မရှိဘူးဆိုတော့။
ဘယ်မှာရှိနိုင်သလဲ။ရှာကြရအောင်လေ”

ဦးသိန်းဖေက . . .

“ဘယ်မှာ၊ ရှာရမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။သွေးစ၊
တွေ့တယ်ဆိုတော့၊အခြေအနေသိပ်မကောင်းဘူး။

မအေးက၊လည်း၊ အဲဒီ၊ အဲဒီ စိတ်တွေနဲ့၊
ဗုန်းဗုန်းလဲနေတာ။ပြီးတော့၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း၊
သမီးက၊ ပိုပြီးစိတ်ထိခိုက်ထားတယ်လေ။

မောင်နှမချင်း၊မခေါ်မပြောဘဲနေခဲ့ရင်းက၊
မိဝေးဖဝေး၊ တစ်ရပ်တကြေးမှာ၊ မောင်ဖြစ်တဲ့သူ၊

ဆုံးပါးသွားရတယ်ဆိုတော့။ သူ့ . . . ယူကြုံးမခြင်း
သွားရှာတယ်”

စကားကို သေသေချာချာ နားထောင်နေရင်း မှုကျွန်တော်
မျက်လုံးဝိုင်းသွားရသည်။ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရသည်။

“ဦးလေး . . . ဆုံးသွားတယ် ဆိုတာက
မင်းဉာဏ်ကို၊ ပြောတာလား။ မင်းဉာဏ် ဆုံးသွား
တယ်လို့ ပြောတာလား။”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မင်းကို သမီး၊ အသိမပေး
ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်တော်၊ မှင်သက်စွာ၊ ခေါင်းခါပြုရသည်။

“ငါလည်း၊ ငါ့ဇနီးကို၊ အသိမပေးဘူးထင်
ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်လောက်က မှုပဲခူးက၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
တစ်ကျောင်းမှာ၊ သမီးနဲ့အတူ၊ သပိတ်သွားသွား
လိုက်တာ။ မအေးကတော့၊ အခုထိ၊ မသိသေးဘူး
ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး၊ ဆုံးရတာလဲဟင်”

“အရက်မူးပြီး၊ လှေခါးပေါ်က ပြုတ်ကျတာ

တဲ့။ အကြောင်းကြားစာက၊ ငါ့လက်ထဲ ရောက်လို့
ပေါ့။ မအေးလက်ထဲသာ၊ ရောက်သွားရင်၊ မအေးပါ
သေမှာ။

နိုင်ငံခြားကို၊ ကူးလမ်းခပ်ရလောက်အောင်၊
မချမ်းသာတော့။ ဟိုက၊ သူ့အဖော်တွေကိုပဲ၊ သပြေဟ်
ခိုင်းလိုက်ရတယ်။

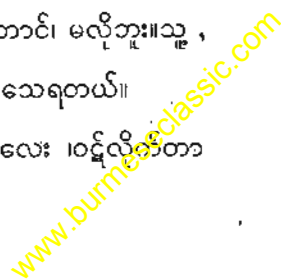
ရက်လည် ဆွမ်းကိုတောင် ။ သမီးနဲ့နှစ်
ယောက်တည်းပဲ၊ သွားသွပ်လိုက်ရတာကို၊ တွေး
ကြည့်ရင်၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့၊ ကံတရားကို၊
တွေ့လိမ့်မယ်”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ဦးလေး” ဟု၊ ကျွန်တော်၊ မေးမိသည်။

သိန်းငွေက . . .

“သူများသတ်မှာစိုးလို့၊ မင်းဉာဏ်ကို၊ နိုင်ငံ
ခြား၊ ပို့ထားတာလေ။ သေဖို့ကံက၊ နီးနေပြီးသား
ဆိုတော့၊ သူများသတ်စရာတောင်၊ မလိုဘူး။ သူ့
ဘာသာ၊ လှေခါးပေါ်က၊ ကျသေရတယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့်၊ ဦးလေး ၊ ဝဋ်လိုက်တာ

နေမှာပေါ့။ ဦးလေးရဲ့။ သားဆိုးကို၊ ကာကွယ်လို့
 ကြောင့်၊ သူတစ်ပါးမိသားစု၊ ဘယ်လောက်ပူထ
 ခဲ့ရမယ်ဆိုတာ၊ သေသေချာချာမသိပေမယ့်။ အ
 လောလောလတ်လတ်မှာတော့ ဦးလေး၊ ကိုယ်တိုင်
 မိသားတစ်စုလုံးရော၊ လောင်မြိုက်နေရပြီလေ။

အဲဒါ . . . ကိုယ်ကျူးလွန်တဲ့ကံအတိုင်း၊ ကို
 အပေါ်၊ ပြန်စီမံတတ်တဲ့၊ ကံ ဝင်ကြွေးတွေထဲ
 ငါ၊ ခံစားရတော့မယ့်၊ အလှည့်ပေါ့ကွာ”

“အဲဒီလိုချည်းပဲလည်း၊ မတွေ့ပါနဲ့ရှင်
 ကျွန်မတို့၊ အတူတူရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

အမေက၊ အားပေးစကား ဝင်ပြောသည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ကျွန်တော်။ မသင်္ဃာတော်ကို၊ လိုက်ရှာတော့
 မယ်။ ကျွန်တော်၊ သူ့ကို။ တကယ်တန်ဖိုးထားတာ
 ဦးလေးရယ်။ အဲဒါကို၊ သူ၊ သိမှဖြစ်မယ်”

“အေး။ ရှာကြတာပေါ့ကွာ”

မင်းဉာဏ်က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ အိပ်မက်ထဲမှာ၊ လာပြီ

သူငယ်ချင်းအားလုံး၊ ပြန်ကျက်ရှာဖွေကြသည်။ မိုးစုန်းစုန်း
ပျံသည်အထိ၊ ဘယ်မှာမှ၊ ရှာမတွေ့။ အိမ်မှာ၊ ခဏပြန်နားဖို့၊
သူငယ်ချင်းတွေ၊ ပြောကြသည်။ ကျွန်တော် မပြန်ချင်သေး။

“မင်း၊ အရမ်းပင်ပန်းနေလို့နားခိုင်းတာ။ တစ်ရေးလောက်
အိပ်ပြီး၊ နိုးတာနဲ့ထပ်ရှာကြမယ်လေကွာ” ဟုသောမတ်(စ) ပြော၏။

“ငါ့ဘယ်လိုလုပ်၊ အိပ်ပျော်မှာလဲ”

“အိပ်မပျော်လည်း၊ ခဏ ကျောခင်းကြရမှာ
ပေါ့။ သင်္ဃန်းအဖေနဲ့၊ မင်းအဖေလည်း၊ ရှာနေ
တယ်ဆိုကျော့၊ သတင်းမထူးရင်တောင်၊ ဘာဆက်
လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ၊ တိုင်ပင်ကြရမယ်လေ”

ကျွန်တော်၊ မငြင်းဆန်ဖြစ်တော့ပေ။ သူငယ်ချင်းအားလုံး၊
ကျွန်တော့်အိမ်မှာ၊ လိုက်အိပ်ပေးကြမည်ဟု၊ ဆိုသည်။ ချစ်ဇနီး
သင်္ဃန်း၏နံဘေးတွင်လည်း၊ ကျွန်တော့်ကဲ့သို့၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊
ရှိနိုင်ပါလေစ။

အိမ်သို့၊ ည၊ တစ်နာရီခွဲလောက်တွင် ပြန်ရောက်သည်။
 ဦးသိန်းငွေနှင့်အဖေထံမှ၊ ဘာသတင်းထူးမျှ မကြားရ၊ ဦးသိန်းငွေ
 သူ့အိမ်သို့၊ ခဏပြန်သွားကြောင်း၊ အဖေ ပြောသည်။ ပြီးနောက်
 “သားတို့၊ ဘယ်တွေမှာ ရှာကြသလဲ” ဟု၊ အဖေမေး၏။ “လက်လှမ်း
 မီတဲ့ဆေးရုံတွေမှာ၊ ရှာတယ်အဖေ။ မနက်ဖြန်တော့၊ ဆေးရုံကြီးမှာ
 သွားရှာချင်တယ်” ဟု၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“အင်း . . . ကောင်းတယ်။ အဖေကတော့

မနက်ဖြန်ရဲစခန်းတွေမှာ၊ အကူအညီတောင်းဖို့
 ဦးသိန်းငွေကို၊ အကြံပေးထားတယ်”

စကားရပ်ကာ၊ အဖေသက်ပြင်းချပြီး၊ သူငယ်ချင်းတွေဘက်
 လှည့်ကာ . . .

“သားတို့ . . . ဘယ်သူ့၊ အပေါ်ပဲဖြစ်ဖြစ်
 တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ အငြိုးအတေး မထား
 ကြနဲ့တော့နော်။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြတော့။

အကုသိုလ်ကံရဲ့၊ အရှိန်အဟုန်က . . .
 အကြောင်းပြပြီးဆိုရင်၊ သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်
 တယ်။ မိုးကြိုးအပစ်ခံရသလိုပဲ။ ကျူးလွန်သူကိုထိနဲ့

တွင်မကဘူး။

စက်ကွင်းပြင်းအားကြောင့်၊ မကျူးလွန်တဲ့
 ဘေးသူတွေကိုပါ။ ထိခိုက်တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ စိတ်ချပါ” . . . ဟု၊ နိုင်ဇေပြော၏။

ကျော်ဌေးအောင်က၊ “ကျွန်တော်တို့အားလုံး၊ မင်းဉာဏ်ကို၊ ခွင့်လွှတ်
 လိုက်ပါပြီ” ဟု၊ ဝင်ပြော၏။ အဖေ၊ သာဓုခေါ်လေသည်။

ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော့် ထံသို့၊ စာအိပ်ရည်ရှည်တစ်အိပ်ကို၊
 လှမ်းပေးရင်း . . .

“မင်းမိန်းမ၊ ရေးထားခဲ့တာထင်တယ်။

အိမ်သာ အမိုးကြားမှာ၊ ထိုးထားတာ၊ တွေ့လို့၊
 အဖေယူထားတာ”

ကျွန်တော် ကုမန်းကတန်း၊ လှမ်းယူလိုက်၏။ စာအိတ်ကို၊
 ဖွင့်လိုက်စဉ်၊ ချစ်သောပုလဲပန်းများကို၊ စီတန်းပွင့်ကြွေစွာတွေ့လိုက်
 ရသည်။ မျက်ရည်မင်လုပ်၊ ဖော်ထုတ်ထားခြင်းဟု၊ သိလိုက်ရ၏။
 သွေးနှင့်မျက်ရည်၊ ရောနှောနေချေသည်။ အဖေအခန်းတွင်းသို့၊
 ဝင်သွား၏။ အမေ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။

..... ။ ဉာဏ်လေး ဆုံးသွားတာကို
မင်းရန်နိုင်သိရင်တို့ အပေါ်ခွင့် လွှတ်လိုက်မှာစိုးထင်
သူ ဆုံးတာ တို့ ပြောမပြန်တာပါ။ မြမြမူရဲ့ နှစ်နာမှာ
မင်းရန်နိုင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဆုံးရှုံးမှု အားလုံးအတွက်
တို့ ပေးဆပ်လိုက်ပါပြီ။ မင်းရန်နိုင် ကျူးလွန်တာ မဟုတ်
ပါဘူး။ တို့က ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဖေးခွဲတာပါ။ တို့ မင်းရန်နိုင်
ဆီကနေ ထွက်သွားရတော့မယ်။ ဒါဟာ မခင်တွယ်တို့
ထွက်သွားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးဒုက္ခတွေ
မင်းရန်နိုင်ကို မဖိစီးစေချင်လို့ပါ။

မောင်ဖြစ်သူရဲ့ အကြွေးကို ဆပ်ပေးဖို့အတွက်
ကျန်းမာရေးကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး မင်းရန်နိုင်ဆီ တို့
အရောက်လာခဲ့တာပါ။

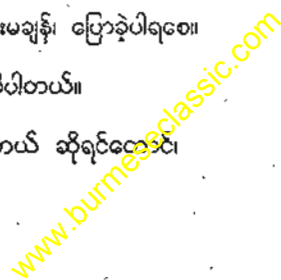
မင်းဉာဏ်ရဲ့ အစ်မကို ... မင်းရန်နိုင်က နှိ
ပြေးပြီး လက်တွဲပြန်ပြီးပြီလို့ နှလုံးသွင်းပေးပါနော်
တို့ မိသားစုအားလုံးအပေါ် အကြွေးမရှိတော့ဘူးထင်
လည်းသဘောထားလိုက်ပါ။ မိသားစုကို ထိခိုက်မှာ
စိုးလို့ ဒီလိုမှာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းရန်နိုင် အကူသို့

များမှာ စိုးလို့ပါ။
သား အမိ သား အဖ ညီ အစ်ကို မောင်နှမ
ဆွေမျိုး သားချင်းတွေဟာ သွေးသားတော်စပ်ကြတယ်။
သွေးနီကြတယ်ဆိုပေမဲ့ စိတ်နှလုံးချင်း မတူနိုင်ကြဘူး
ဆိုတာ မင်းရန်နိုင်သိစေချင်တယ်။

သင်္ချာနဲ့ပါတ်တွေထဲက သုံးနဲ့လေးလိုမျိုးပေါ့။
အနီးဆုံး ဂဏန်းနှစ်လုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျောခိုင်းထားကြ
တယ် ။ မျက်နှာမူရာအရပ်ချင်းလည်း မတူကြဘူး။

ဒီမိသားစုထဲက စိတ်ထားမျိုး တို့မှာ မရှိဘူးလို့
ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဖေကို မကျေနပ်တာနဲ့
သမီးကို အပြစ်ပေးချင်တာ မောင်တွေ အစ်ကိုတွေကို
အပြစ်ပေးချင်တာနဲ့ နှမတွေ အစ်မတွေကို ထိခိုက်
အောင် ဆောင်ရွက်ချင်တာ ခေတ်မမှီတော့တဲ့ အနိုင်
ယူခြင်းမျိုးပဲလို့ တို့ အသိပေးချင်တာပါ။

နောက်ဆုံးခံကားမို့ မရွှင်မချနဲ့ ပြောခဲ့ပါရစေ။
တို့ မင်းရန်နိုင်ကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိပါတယ်။
ချစ်တဲ့သူက သေစေလိုတယ် ဆိုရင်တော့

ချစ်ရတဲ့ သူတွေက ၊ သေကြပါတယ်။ တို့ထွက်ခွာ
သွားရတာဟာ။ ချစ်သူရဲ့ ရည်ရွယ်ဆန္ဒကို လိုက်လေ့
ပြီးတဲ့နောက်။ ချစ်သူကို ဘာအဖိအစီးမှ မပေးချင်တော့
လို့ ၊ ကိုယ့်ဒဏ်ကိုယ်ခံလိုက်တဲ့ သဘောပါ။

ဘာ .. နာကြည်းချက်၊ ဘာ့ မကျေနပ်ချက်မှ
ရှိမသွားခဲ့ဘူးဆိုတာ၊ ယုံကြည်ပါ။

“ကျွန်တော်၊ မသစင်နီကို ချစ်တယ်” .. တို့
မင်းရန်နိုင်ပြောခဲ့တုန်းက၊ တို့ တကယ် အပြောခံလိုက်
ရသလို ၊ ကြည့်နူးခဲ့မိပါတယ် ။ အဲဒီခဏအတွင်းမှာ
တို့ မြန်မြန်ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။

တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ၊ ရန်အငြိုးတွေ
သာ၊ မရှိခဲ့ရင် ၊ တကယ် ချစ်သူ၊ ကြင်သူတွေ
ဖြစ်ခွင့်ရမှာပဲလို့ တွေးကြည့်ပြီး ၊ ရင်နာခဲ့ရတာတော့
အမှန်ပါ။

နောင်သံသရာမှာများ ၊ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်
မယ်ဆိုရင် ဒီဘဝမှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ
အပ်တစ်ဖျားစာလောက်တောင် ပါမလာဘဲ။ အနှောင့်

အယုတ်ကင်းကင်းနဲ့ ချစ်ခင်ကြင်နာခွင့်ရတဲ့၊ ချစ်သူ
စစ်စစ်တွေဖြစ်ရပါစေလို့ တို့ ဆုတောင်းသွားပါရစေနော်။

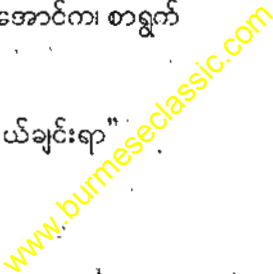
မိဘ၊ အပေါ်မှာမှာခဲ့ ၊ မိုက်ခဲ့၊ ပြစ်မှားမိခဲ့တာတွေ
အတွက်လည်း ၊ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ တို့ တောင်းပန်သွား
တဲ့အကြောင်း ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြောပေးပါနော်။

တို့ ရောဂါ ၊ သည်းနေပြီ။ စာဖတ်ပြီး ၊ တို့ကို
လိုက်မရှာနဲ့နော်။ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ အားလုံးနဲ့ဝေးရာမှာ
နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို၊ ရင်ဆိုင်ဖို့ တို့ စီစဉ် ဆုံးဖြတ်
ထားပြီးပြီ။ (ဒီစာကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံရေးခဲ့ရင်လို့ ကော်ဖီခွက်
ထဲမှာ အိပ်ဆေး ထည့်ထားမိတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။)

ချစ်သော ချစ်ဇနီး (သစင်နီ)

စာရွက်ခေါက်တွေနှင့်၊ စာအိတ်ကို၊ ညင်သာစွာ လွှတ်ချ
ဆိုက်မိပြီး၊ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်၊ တင်း
အုပ်စွာ၊ ထိုးဆုတ်ထားရသည်။ သောမတ်(စ) နဲ့၊ နိုင်ဇ၊ က၊
အွန်တော့ ပခုံးကို၊ လာဖက်ထားကြ၏။ ကျော်ငွေအောင်က၊ စာရွက်
နှင့်၊ စာအိတ်တွေကို၊ ပြန်ကောက်စီရိသည်။

“ခဏ နားလိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ”

နိုင်ငံ၏ စကားသံကို၊ ကြားရပါလျက်၊ ချစ်သော၊ ချစ်သော
သင်္ဃာတိ၊ သနားစာနာသဖွယ်၊ မျက်နှာလေးနှင့်၊ ကရုနာသက်ဖွဲ့
စကားခွန်းငယ်များကိုသာ၊ ကျွန်တော်ကြားယောင်နေတော့သည်။

“မုန်းတယ်လို့၊ ရေးသွားတာမှ၊ ခံစားရသ
သာဠီးမယ်ကွာ။ ငါမချစ်ဘူးလို့၊ သူ ထင်သွား
ငါ၊ သူကို၊ တကယ်ချစ်တာပါကွာ။ တကယ်
တာပါ”

စိတ်ကြေမွသွားရသူတစ်ဦး၏၊ နှုတ်ထွက်စကားများသည်
ကယောင်ခြောက်ခြား။

အရိုးအရည်တို့၊ ကြေမွသွားသည့်တိုင်၊ စိတ်၊ မကြေပျက်
ပါက၊ ဘဝ၊ မကြေပျက်သေး။ စိတ်ကြေပျက်သည့်အခါ၊ ဘဝ၊ အ
များစွာတို့၊ ကျေမွပျက်စီးရချေပြီ။

“ငါ၊ သွားရှာချင်သေးတယ်ကွာ။ မအိပ်
တော့ဘူး”

“ခဏနားခိုင်းတာပါကွာ။ စိတ်ကို၊ ခဏလေးနားခိုင်း
ပါ။ ခဏလေးနားပြီးတာနဲ့၊ ထပ်ရှာကြမယ်လေ။ နော်၊ သူငယ်
ဟု၊ သောမတ်(စ)ပြောသည်။

“စိတ်ရော လူရော၊ ထိုင်နေလို့ မရတော့ဘူး။
ငါ၊ ရူးပြီကွာ။ ငါ၊ ရူးပြီ”

ကျော်ငွေအောင်က . . .

“ငါးမိနှစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာမှမတွေးဘဲ၊
ခဏလေး အိပ်လိုက်ပါကွာ။ ငါတို့၊ သင်္ဃာတိကို၊ ရှာ
တွေ့မှာပါ။ စိတ်၊ အရမ်းမပူပါနဲ့။”

ပြောပြီး၊ စာအိပ်ကို၊ ကျွန်တော့်ထံသို့၊ လှမ်းပေး၏။
စာအိပ်ကို၊ စိုက်ကြည့်ရင်း၊ ချစ်သူက၊ တရားမျှတ၊ စွာ၊ ပေးအပ်ခဲ့
သည်။ အပြစ်ဒဏ်၊ စီရင်ချက်များဟု၊ ခံစားထင်မြင်နေမိသည်။

သတင်းစာထဲတွင်၊ လူပျောက်ကြော်ညာကို၊ အကြိမ်များ
အကြိမ်၊ ထည့်သည်။ မည်သည့်သတင်းမျှ၊ သဲ့သဲ့မကြားရ ။ မည်သည့်
နရာတွင်မျှ၊ ရှာမတွေ့။

စိတ်၊ ခန့်အကြာတွင်၊ ဦးသိန်းဌေ ရောက်လာ၏။

“သမီးက၊ (-x) ဆေးရုံမှာတဲ့။ သူ့နာပြုဆရာ
မ၊ တစ်ယောက်၊ ဖုန်းဆက်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ။ သွားကြမယ်”

ကျွန်တော်၊ ဝမ်းသာအားရခြေလှမ်းပြင်စဉ်၊ ဦးသိန်းငွေက

“ခဏနေဦး၊ မင်ရန်နိုင်”

ခြေလှမ်းတုံ့သွားရသည်။ ဦးသိန်းငွေက အဖေနှင့်အမေ
တစ်လှည့်စီ၊ ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်၊ ကျွန်တော့်ဘက်
ဝဲကြည့်ကာ . .

“သမီးဆုံးသွားပြီ၊ မင်းရန်နိုင်”

“ဗျာ”

ရပ်ထားနိုင်သေ့၊ ခြေထောက်၊ ယိုင်လဲလှလှတွင်၊ အနီး
ခုံတန်းလျားပေါ်သို့၊ ကျွန်တော်၊ တစ်ကိုယ်လုံး၊ ပစ်ချပစ်လိုက်သည့်

“ဟာ . . ။ဟာ။ဟာကွာ”

ကျွန်တော့် ပါးစပ်မှာ၊ ဘာစကားမှာ၊ မအော်ဟစ်နိုင်တော့

“ပြီးခဲ့တဲ့၊ နာရီဝက်လောက်ကမှာ၊ ဆုံးတာ

သူဘာသာ၊ တစ်ယောက်တည်း၊ ဆေးရုံလာထ
နေတာတဲ့။

သူ့သေမှု၊ အိမ်ကိုအကြောင်းကြားဖေ

နာ(စ) တစ်ယောက်ကို၊ အကူအညီတောင်းခဲ့

တဲ့။ အဲဒီ နာ(စ)က၊ ဖုန်းဆက်ပေးတာ”

“လူနာရှင်မပါဘဲ၊ ဆေးရုံတက်လို့၊ ရပါမ
လား”

“တွေ့တဲ့လူကို၊ ဦးလေး၊ ဘကြီးလုပ်ပြီး၊ အကူ
အညီ၊ တောင်းသွားတာနေမှာပေါ့ကွာ။ သမီး
အကြောင်းလည်း၊ မင်းသိတဲ့၊ အတိုင်းပဲ။

လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့်။ လုပ်လို့ ရ၊ မရ။ သိပ်
မစဉ်းစားဘူး။ လုပ်ချင်တာကို၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့၊ လုပ်
သွားတာနေမှာပေါ့”

ပြောပြနေရင်းမှ ၊ အသံတိမ်ဝင်သွားသည် ။ ပြီးမှ
တံတောင်များကို၊ ပုတ်ခတ်၏။ ကျွန်တော်၊ မငိုမိသေး။

“သွားကြရအောင်။ ငါ့မှာ၊ ကားပါတယ်”

ကျွန်တော်က၊ သိမ်းထားသော၊ စာအိပ်ကို၊ ပေးရင်း . .

“သူ့၊ စာရေးထားခဲ့တယ်။ သူ့အဖေနဲ့အမေ
ကို၊ တောင်းပန်သွားကြောင်းပြောပေးဖို့၊ စာထဲမှာ၊

“ကျွန်တော့်ကို၊ မှာတယ်”

ဦးသိန်းငွေက၊ လက်ကာပြီး . . .

“တောင်းပန်စုံရာမလိုပါဘူး။ မိဘ၊ ဆိုတာ သားသမီးအပေါ်၊ မတောင်းပန်ခင်ကတည်းက ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။

ပြီးတော့ . . . ငါက၊ အတောင်းပန်ခံရမယ့် မိဘ၊ မဟုတ်ဘူး။ တောင်းပန်ရမယ့်၊ မိဘ၊ ဖြစ်တယ်”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်၊ ပြောရှာသည်။ ကျွန်တော်၊ မငိုမိအောင်၊ ထိန်းထားနိုင်သေး၏။ အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားတို့ကို၊ သွားတွေဖြင့်၊ ဖိကို ထားရသည်ကို၊ မည်သူမျှ၊ မမြင်။

“သမီးကလေးမှာပါတယ်။ သမီးမှာဘာအပြစ် မှ၊ မရှိဘူး။ သေးသေးမွှားမွှားလေးရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် တောင်၊ ဖေဖေရောမေမေရော၊ ခွင့်လွှတ်တယ်။ နော် . . . သမီး။

ဖေဖေကိုလည်း၊ သမီးက၊ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဖေဖေက၊ သားနဲ့သမီးကို၊ အရမ်းချစ်လွန်းတော့၊ ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ၊ အထိအခိုက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့်၊ ဖေဖေ၊ အကာအကွယ်ပေးနည်းတွေ၊ မှားခဲ့တယ်သမီးရယ်။ ဖေဖေကို၊ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပါ။

မောင်လေးကိုလည်း၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ သမီးရယ်။ မောင်လေးလည်း၊ သေသွားပြီပဲ။ နော်”
ဦးသိန်းငွေကြည့်ရင်း၊ အမေငိုလေသည်။ ကျွန်တော်က၊ ဇနီး၏၊ အတူလျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ၊ ခြေဖဝါးဖြူနုလေးကိုသာ ခိုင်ထားမိသည်။ မှေးစက်ငြိမ်သက်နေသည်။ မျက်တောင့်တော့

www.burmeseclassic.com

လေးများကိုငေးကြည့်ကာ၊ ဟိုယခင်မျက်ဝန်းလေးကို မြင်ယော
တမ်းတ၊နေမိသည်။မကြားသိတော့သူကို၊ ကြားသိစေလိုသော
စကားဝေဒနာတို့သည်၊ ဖြေဆည်စရာ၊ နေရာမရ။

မကြားလိုတော့၍၊ နားကို၊ တမင်ပိတ်သိမ်းသွားလေသ
လား။မမြင်လိုတော့၍၊ မျက်စိ သတိ၊ထိုအကြည့်ကို၊ ပကတိ
ပိတ်သိမ်း၊ တမင်၊စိမ်းသွားလေသလား။မပြောလိုတော့
မောသည့်ရင်ငြိမ်း၊ နှုတ်ကိုထိမ်းကာ၊ စိမ်းပြတ်မဲ့ပြီး၊ မုန်းသွား
သလား။ မကြားနိုင်တော့ခြင်းထက်၊ မကြားလိုတော့ခြင်းကြော
အားလုံးကိုရုတ်သိမ်း၊ စိမ်းသွားမှာကို၊ ကျွန်တော် စိုးသည်။

သူ . . . ကြားတတ်၍ ကြားနိုင်မည်ဆိုလျှင်၊ ခြေအစုံတ
ပါးကပ်ကာ၊ ကျွန်တော်၊ တောင်းပန်ချင်ပါသည်။တောင်းပန်စ
များလွန်းသူအတွက်၊ တောင်းပန်ဖို့လည်း၊ ခက်ရ၏။ ရင်ထဲတွ
နင်လာသည်။နင့်လာသည်။ထို့ကြောင့်၊ အံသွားချင်း၊ ဖိကြိတ်ထ
ရ၏။

“သား”

အဖေက၊ ပခုံးမှပွေ့လျက်၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ဆေးရုံ ဝရံတာ
ခေါ်သွားသည်။ဝရံတာ တလျှောက်တွင်၊ ဆောင်းဦးလေပြည်

တို့၊ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေသော်လည်း၊ နွေရင်ခွင်တွင်၊ မငြိမ်းချမ်း။

“မင်း၊ ငိုချင်နေတယ် မဟုတ်လားသား”

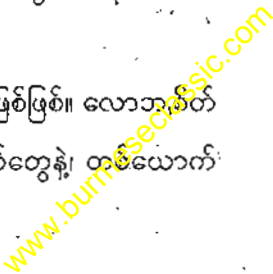
ကျွန်တော်၊ ငုံ့ထားသောခေါင်းကို၊ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့သားရယ် ။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကံကို၊

ကိုယ့်ဘာသာမြင်ရင်၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ခံရတယ်
လို့၊ နှလုံးသွင်းပြီး၊ ယောက်ျားပီပီသသ၊ မငိုဘဲနဲ့၊
နေပြစမ်းပါ။

မကောင်းတဲ့စိတ်မွေးခဲ့ရင်၊ ဝါမှမဟုတ်၊
မကောင်းမှုပြုခဲ့ရင်။အဲဒီသူရဲ့၊ မကောင်းမှု အရှိန်
အဟုန်တွေဟာ၊ သူ့အသွေးအသားထဲမှာ၊ စိမ့်ဝင်
သွားတယ်။ မကောင်းမှု စိမ့်ဝင်နေသူရဲ့၊ ခန္ဓာအနှံ
မှာလည်း၊ မကောင်းတဲ့၊ ဓာတ်တွေပြည့်နေတယ်။
မကောင်းတဲ့ဓာတ်၊ ကိန်းအောင်းနေတဲ့နေရာကို၊
မကောင်းတဲ့၊ အဖြစ်အပျက်တွေပဲ၊ ရောက်လာ
တော့တာပေါ့။

ဒေါသ၊စိတ်ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်။ လောဘ၊စိတ်
ကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ။ အဲဒီစိတ်တွေနဲ့၊ တစ်ယောက်

လှပြည်က အပ်နှံစင်

ယောက်အပေါ်မှာ၊ မကောင်းမှု၊ တစ်ခုခုပြုခဲ့မိရင်
ချက်ချင်း။ ဒါမှမဟုတ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ၊ အဲဒီ
မကောင်းမှု အရှိန်အဟုန်တွေဟာ။ ကိုယ့်ဆီကို
မလွဲမသွေ ပြန်လာတတ်တယ် . . သား။ အဲဒါကို
ကံတရားလို့ ခေါ်တယ်။

ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့၊ ကံ၊ ကမ္မ အတိုင်း၊ ကိုယ်
ပြန်ရင်ဆိုင်ရတာပါ။ ချစ်သူနဲ့၊ ကွေကွင်းရလောက်
တဲ့၊ ကံမျိုး။ ချစ်သူနဲ့၊ အထင်လွဲမှားတာကိုခံရတဲ့
အပြင်၊ ဖြေရှင်းခွင့်မရတဲ့၊ ကံမျိုးတွေကို။ ငါ့သား
ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ကာလ၊ တွေတုန်းက၊ ဘယ်နှစ်
ကြိမ်လောက်များ၊ ကျူးလွန်ဖူးခဲ့သလဲ။

ဒီဘဝ၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ၊ ဒီ . . ချစ်တဲ့သူနဲ့၊
ဒီလို၊ အဖြစ်ဆိုးမျိုးကြုံရလေအောင်၊ မင်းရော
သူရော၊ ဘယ်ဘဝ၊ တုန်းက၊ ဘယ်လိုကံတွေ။ ငြိ
မိခဲ့ကြသလဲ။ မမြင်နိုင်ပေမဲ့၊ တွေးကြံပြီး၊ သိတတ်
အောင်နဲ့လုံးသွင်းပါ . . သား။ သူတစ်ပါးပြုတဲ့
ကံကြောင့်၊ ကိုယ်ခံရတာပါဆိုတာမျိုး။ ဘယ်

လောက၊ မှာမှ၊ မရှိဘူး။
ကိုယ်ပြုခဲ့တာကို၊ မြင်နိုင်စွမ်း၊ မရှိကြလို့သာ၊
ငါ၊ မလုပ်ဘဲ၊ ငါ၊ ခံနေရတယ်လို့။ ထင်မှတ်မှားနေ
ကြတာပါ။ အဲဒီတော့၊ ငါ့သားအနေနဲ့၊ ကိုယ့်အပြစ်
ကိုယ်မြင်ရင်၊ မငိုစေချင်ဘူးကွာ။”

“ကျွန်တော်၊ မငိုတော့ပါဘူးအဖေ။ ဘယ်တုန်း
က၊ ဆိုတဲ့၊ မမြင်ရတဲ့ကာလ၊ တွေကို၊ ထည့်မစဉ်းစား
ချင်ရင်တောင်။ ဒီ . . ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ၊ သင်္ဇင်နီ
အပေါ်ထားခဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့၊ ပထမစိတ်မှာတွင်၊
မကောင်းတဲ့ဓာတ်တွေ၊ ကိန်းခဲ့တယ်ဆိုတာကို၊
ကျွန်တော်၊ ငြင်းလို့မရပါဘူး။

အဲဒီစိတ်ရဲ့၊ မကောင်းတဲ့၊ အရှိန်အဟုန်ကို၊
ကြုံတွေ့ရတယ်လို့ပဲ၊ ကျွန်တော်၊ ခံယူပါကော့မယ်”
“သိပ်မပူလောင်စေနဲ့သား။ လောင်မြိုက်နေ
တာကို၊ ခံစားအော်ဟစ်နေရုံနဲ့၊ မအေးချမ်းဘူး။
စိတ်ကိုထိန်းရင်၊ အပူဒဏ်သက်သာပါတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့။ စိတ်ချပါအဖေ”

www.burmeseclassic.com

“ကဲ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်၊ အလောင်းနား
ကို၊ သွားပြီး။ ပြောချင်တဲ့၊ စကားရှိရင်၊ သွားပြော
လိုက်ပေါ့။ အဲဒီ ရုပ်ကြွင်းမှာ၊ သင်္ဇင်နီ မရှိတော့
ဘူးနော်။ အဲဒါကိုတော့၊ သိထားရလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သင်္ဇင်နီ၏၊ ရုပ်ခန္ဓာရှိ
ရာ၊ ကုတင်အနီးသို့၊ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ မျက်နှာနှင့်၊
အနီးဆုံးတွင်၊ ကျွန်တော်ထိုင်၏။

တောင်းပန်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း၊ တောင်းပန်စရာတွေ၊
အများကြီး။ ရင်ဖွင့်ပြရမည်ဆိုလျှင်လည်း၊ ရင်ပွင့်စရာတွေ၊ အများ
ကြီး။ အသည်းနှလုံး၏၊ နံရံတိုင်းမှာ၊ ပဲ့တင်ထပ်မျှ ၊ ခွန်းဟ၊ လိုသည့်
စကားသံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ခွင်တစ်ပြင်လုံးရှိ၊ ဆန္ဒအာသီသ၊
တို့မှာ လှုံ့ဆော်ပေါ်ပေါက်လာရသော၊ စကားသံတို့ကိုလည်းကောင်း၊
စိတ်တွင်စုစည်းကာ၊ တစ်ခွန်းတည်းသော၊ စကားကိုသာ၊ ပြင်းပြ
စွာ၊ ကျွန်တော်၊ ပြောနိုင်ပါတော့သည်။

“မသင်္ဇင်နီကို၊ ကျွန်တော်၊ တကယ်ချစ်ခဲ့
တာပါဗျာ”

သူ . . ကြားကြားမကြားကြား၊ သူ့အပါးမှာ၊ ကျွန်တော်

လိုက်သည်။ သူ . . , သိသိမသိသိ သူ့ရောက်ရာနေရာ၊ ထံအပါး၌၊
စကားတစ်ခွန်းမျှ၊ ခိုနားထွန်းပ၊ စေချင်သည်။ သူ . . , ခွင့်လွှတ်
ပြန်စေ၊ ခွင့်မလွှတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ချစ်သောစကားငယ်တစ်ခွန်း
သူ့ရှိရာ၊ အနီးတဝိုက်၌၊ လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကဲ့သို့၊ ဝေဝေပဲ့ပဲ့သန်း
သည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်တော်၊ သေပျော်ပါပြီ။

“ကျွန်တော်၊ တကယ်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ၊
ရောက်ရာနေရာကနေ၊ ယုံကြည်ပေးပါဗျာ”

ပါးချင်းကပ်၍၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။ မြတ်နိုးရသော၊
အချင်းဖြူနုလေးကို၊ ဖွဖွဆုတ်ကိုင်ကာ၊ ကျွန်တော်ပြောသည်။

“ကိုမင်းရန်နိုင်လား”

သူ့နာပြုဆရာမ၊ တစ်ယောက်က၊ ကျွန်တော့်ကို၊ မေးသည်။
ကျွန်တော်၊ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မသင်္ဇင်နီ၊ ပေးခိုင်းထားလို့ပါ”

ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ၊ လှမ်းပေး၏။ ကျွန်တော်၊ ယူအပြီးတွင်၊
နာပြုဆရာမက . .

“သူ့ ခင်ပွန်းနဲ့သူနဲ့။ ဓာတ်ပုံတွဲမရှိကံခဲ့မိ
ဘူးတဲ့။ သူ့ ဆုံးသွားရင်၊ သူ့ခင်ပွန်း၊ သိမ်းထားဖို့”

ပေး၊ ပေးပါတဲ့”

ချစ်ဇနီးက၊ ဓာတ်ပုံထဲမှနေ၍၊ ကျွန်တော့်ကို၊ ပြုံးပြနေသည်။ ပြုံးသူကိုတွေ့မှ၊ ကျွန်တော်၊ ငိုချလိုက်မိ၏။ မငိုဖို့၊ မှာကြားထားသည်။ အဖေစကားကို၊ ကျွန်တော်၊ လိုက်နာချင်သော်လည်း နှလုံးသားက၊ မလိုက်နာဖြစ်။

အော်ဟစ်ငိုကြွေးခြင်းကို၊ ကျွန်တော်၊ မပြု။ ထိုးတိတ်ကြိတ်မှိတ်ကာ၊ ကျွန်တော်ငိုရသည်။ ချစ်သူကြား၍၊ နားခါးမှာနီ

ချစ်ဇနီး သဇင်နီ ဆုံးပါးပြီး၊ တစ်လခန့် အကြာတွင်၊ သူ့မိခင်၊ ဒေါ်သောင်းလှိုင်၊ နှလုံးရောဂါဖြင့်၊ ဆုံးပါး၏။ ဒေါ်သောင်းလှိုင်သည်၊ သေဆုံးချိန်အထိ၊ သူ့သားနှင့်၊ သူ့သမီးကိုတွေ့မြင်လိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့်၊ မျှော်တ၊ သွားရရှာကြောင်း၊ ဦးသိန်းငွေ ပြောပြသည်။

ဦးသိန်းငွေသည်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို၊ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့၊ မိသားစုနှင့်၊ ခင်ခင်မင်မင်၊ နေထိုင်ကာ၊ ပရဟိတ၊ လုပ်ငန်းများကိုသာ၊ လုပ်ကိုင်နေတော့သည်။

နိုင်ငံနှင့်မြဲမြမတို့၊ မောင်နှံကိုလည်း၊ အမွေခံသားသမီးများအဖြစ်၊ မွေးစားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော့်၊ အိပ်ခန်းနံရံတွင်၊ ပြုံးနေသော၊ ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံရှိသည်။ ချစ်ဇနီး အသက်ရှင်စဉ်က၊ မှာကြားပေးအပ်ခဲ့သည့် ခြစ်သောကြောင့်၊ အသက်ငွေတို့၊ ဝေဝေဝိုက်ဝိုက်ရှိနေလေသည်။ ကျွန်တော်၊ ခံစားမြတ်နိုးထားမိသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၉၆

လူ့ပြည်က အပ်နှံစင်

နောင်တမလွန်ကို ၊ မမျှော်ကိုးဝံ့တော့သဖြင့်၊ ယခု
တွင်ပင်၊ သူနှင့်ကျွန်တော်၊ ဤနေရာဤအရပ်၌၊ အတူတကွ၊
သကဲ့သို့ ၊ တွေးမှတ်ရှင်သန်နေဖြစ်သည် ။ နောက်ဘဝ၊ ဆို
မသေချာ . . . ။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်၊

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်)

2008 .Nov .28

8 : 30 (p .m)

mhm.ccc@gmail.com